

A green plant sprout with two leaves is growing out of a pot filled with white pebbles. The background is a bright blue sky with a large, glowing sun in the upper right corner, creating a lens flare effect. The overall scene is vibrant and hopeful.

မိုးမြင့်ထက်က
ဂုဏ်သိက္ခာ

Dignity Regained

မေတ္တာအားမာန်အဖွဲ့တစ်ရပ်သည်
အခမဲ့ထုတ်ဝေသည်။

စိမ့်ချက်နယ်မြေအတွင်းသာအသုံးပြုရန် ကန့်သတ်ထုတ်ဝေသည်။



မိုးမြင့်ထက်က ဂုဏ်သိက္ခာ

Sasakawa Memorial Health Foundation ၏

ကူညီပံ့ပိုးမှုဖြင့်

မေတ္တာအားမာန်အဖွဲ့က စုစည်း၍

အခမဲ့ထုတ်ဝေသည်။

မျက်နှာဖုံးနှင့် ကျောဖုံး ဒီဇိုင်း
ဝဏ္ဏပိုးအောင်

အတွင်းသရုပ်ဖော်ပုံ
မောင်ဒီ၊ မုတ်သုံ၊ ကျော်ဖြူစံ

ဓာတ်ပုံ
မေတ္တာအားမာန်အဖွဲ့
Health Digest အဖွဲ့
ကျော်ရင်မြင့်
စိုးအောင်

မာတိကာ

အမှာစာ

ကွယ်လွန်သူဦးလေးဦးချစ်ဦးသို့	(မောင်ညိုဖြာ)	၁
ငါးအိမ်တန်းက လူစွမ်းကောင်း	(မေတ္တာအားမာန်)	၉
ခရီးဆက်နိုင်သူ	(ဝင်းဝင်းမြင့် - နန်းတော်ရှေ့)	၁၇
မိုးယံထက်မြင့်မားသော	(စိုးအောင်)	၂၉
နှစ်ဖက်ပေါင်းမှ ခြေချောင်းငါးချောင်းသာ	(မေတ္တာအားမာန်)	၃၅
အမှောင်ထုဟင်းလင်းပြင်ကို အန်တုတောက်ပနိုင်ခဲ့တဲ့ လင်းလက်ကြယ်တစ်စုံ	(ဒေါက်ထွေး - ဆေး/မန်း)	၄၃
မိုးမြင့်ထက်ကဂုဏ်သိက္ခာ	(မေတ္တာအားမာန်)	၅၁
အမှောင်လမ်းကိုစွန့်ခဲ့ပြီ	(ကျော်ရင်မြင့်)	၅၉
မြေးလည်းလိုက်မယ်ချန်မထားနဲ့	(မေတ္တာအားမာန်)	၆၅
ပန်းတစ်ပွင့်၏ဒိုင်ယာရီ	(မစန္ဒာ)	၆၉



အမှာစာ

အနာကြီးရောဂါသည် လူသားတို့၏ ကာယဒုက္ခ၊ စိတ္တဒုက္ခ၊ လူမှုရေးဒုက္ခ တို့ကို ဖြစ်ပေါ်စေသော ရှေးအကျဆုံးသော ရောဂါတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံအပါအဝင် ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးတွင် အနာကြီးရောဂါ ကင်းဝေး ပပျောက်ရေးအတွက် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် နည်းပေါင်းများစွာဖြင့် ကြိုးစားခဲ့၏။ ကမ္ဘာ့ကျန်းမာရေးအဖွဲ့နှင့်တကွ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ အနာကြီးရောဂါ ကူညီထောက်ပံ့ရေးအဖွဲ့အစည်းများက ပံ့ပိုးပူးပေါင်းကူညီဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ထို့ ကြောင့်လည်း အောင်မြင်မှုအသီးအပွင့်များဖူးပွင့်ဝေဆာခဲ့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း အနာကြီးရောဂါဖြစ်ပွားနှုန်းသည် လူဦးရေတစ်သောင်းလျှင် တစ်ဦးထက် လျော့နည်း ကြောင်းကို ၂၀၀၃ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် ရန်ကုန်မြို့၌ ကျင်းပပြုလုပ်သည့် တတိယ အကြိမ်မြောက် ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာ အနာကြီးရောဂါကင်းဝေးရေး အစည်းအဝေးက ထုတ်ပြန် ကြေညာခဲ့သည်။

အဆိုပါ ကြေညာချက်အရ အနာကြီးရောဂါသည် ပြည်သူ့ကျန်းမာရေး ပြဿနာ အဖြစ်မှ ပပျောက်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ MDT ဆေးပေါင်းကို အောင်မြင်စွာ တိုက်ကျွေးနိုင်ခြင်း ၏ ရလဒ်ကောင်းတစ်ခုလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ အနာကြီးရောဂါကို ပြည်သူ့ကျန်းမာရေးရှုထောင့်မှ အောင်မြင်စွာ ထိန်းသိမ်း နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း လူမှုရေးနှင့် အခြားရှုထောင့်များတွင်ရှိသော ပြဿနာများမှာ မပြီး သေးသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်အဖြစ် ဆက်လက် တည်ရှိနေပါသေးသည်။ သို့ပါ၍ ကျန်းမာရေးလုပ်ငန်းများကို သမိုင်းပေးတာဝန်အဖြစ် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရန် လိုအပ် သေးသည်။ အထူးသဖြင့် အနာကြီးရောဂါသည်များ ရင်ဆိုင်နေရသည့် ကိုယ်အင်္ဂါ ချို့ယွင်းမှု လျော့ချရေး၊ ယင်းနှင့် နီးနွယ်နေသည့် လူမှုရေး ပြဿနာများ လျော့ချရေး၊ ပြည်သူလူထုအတွင်း ခွဲခြားဆက်ဆံခြင်း၊ (Social Discrimination) မရှိဘဲ နေထိုင် နိုင်ရေးတို့အတွက် စုပေါင်းကြိုးစားရပါဦးမည်။

မြန်မာ့အနာကြီးရောဂါသမိုင်းဝင် စေတနာရှင်ကြီးများဖြစ်ကြသော ဆရာကြီး ဒေါက်တာဦးကျော်လွင်၊ ဒေါက်တာဦးတင်မြင့်၊ ဒေါက်တာဦးမောင်မောင်ကြီး၊ ဒေါက်တာ ဦးတင်ရွှေတို့နှင့် ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်းများသည် သူတို့၏ ဘဝတစ်လျှောက် နှစ်ပေါင်း များစွာမြှုပ်နှံ၍ အနာကြီးရောဂါကင်းဝေးရေးနှင့် လူနာများ၏ ဘဝပြန်လည်ထူထောင်ရေး လုပ်ငန်းတို့ကို တစိုက်မတ်မတ်ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြပါသည်။ ယခုမေတ္တာအားမာန်အဖွဲ့သည် အနာကြီးရောဂါသည်များ၏ ပြန်လည်ထူထောင်ရေးလုပ်ငန်းများကို တစ်ပိုင်တစ်နိုင် ဆောင်ရွက်နေသည့် အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု ဖြစ်ပါ သည်။

နာယက ဆရာကြီး ဒေါက်တာဦးတင်မြင့်၊ ဒေါက်တာဦးတင်ရွှေတို့၏ တိုက်တွန်း မှု၊ အားပေးမှုတို့ဖြင့် မေတ္တာအားမာန်အဖွဲ့လက်ရှိ ဥက္ကဋ္ဌ ဒေါက်တာဦးမျိုးဝင်းနှင့် အဖွဲ့က အနာကြီး ရောဂါပျောက်ကင်းပြီးသူတို့၏ အောင်မြင်မှုဘဝရပ်ပုံလွှာများကို ဤစာအုပ် တွင် စုစည်း တင်ပြထားပါသည်။

မိုးမြင့်ထက်က ဂုဏ်သိက္ခာ

အမျိုးသားစာပေဆုရ စာရေးဆရာမ မစန္ဒာ၊ ဝင်းဝင်းမြင့် (နန်းတော်ရှေ့)၊ မောင်ညိုပြာ တို့၏ ဖြစ်ရပ်မှန်ဝတ္ထု (၃) ပုဒ်၊ ကျော်ရင်မြင့်၊ HEALTH Digest ဂျာနယ် အယ်ဒီတာချုပ် ဒေါက်ထွေး (ဆေး/မန်း)၊ ဦးစိုးအောင် (လက်ထောက် ပညာရေး သုတေသနအရာရှိ - ငြိမ်း) တို့က ဘဝဖြစ်စဉ်မှတ်တမ်းများနှင့် မေတ္တာအားမာန်အဖွဲ့သား များ ကွင်းဆင်းစုဆောင်းရေးသားထားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးမှတ်တမ်းများကို စုပေါင်းထုတ်ဝေ ပါသည်။ သက်ရှိထင်ရှားရှိသော အနာကြီးရောဂါပျောက်ကင်းပြီးသူများကို ကိုယ်တိုင် တွေ့ဆုံမေးမြန်းပြီး အချို့စာရေးဆရာများက ရသပုံစံဖြင့်လည်းကောင်း၊ အချို့က ဆောင်းပါးပုံစံဖြင့်လည်းကောင်း ပြန်လည်တင်ပြထားသော ဖြစ်ရပ်မှန် ဘဝရပ်ပုံလွှာများ ဖြစ်ပါသည်။ စာအုပ်အမည်ဖြစ်သော “မိုးမြင့်ထက်က ဂုဏ်သိက္ခာ” ကို စာရေးဆရာမ ဝင်းဝင်းမြင့် (နန်းတော်ရှေ့) က ရွေးချယ်ပေးပါသည်။

အနာကြီးရောဂါ ပျောက်ကင်းသော်လည်း ကိုယ်လက်အင်္ဂါ ချို့ယွင်းမှုကြောင့် တွေ့ကြုံခဲ့ရသော လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး အနိဋ္ဌာရုံများစွာကို ကျော်လွှားကာ ဂုဏ်သိက္ခာ ပြန်လည်ရှင်သန်သည့် (Dignity Regained) အခြေအနေကို ပေါ်လွင်အောင်တတ်စွမ်း သမျှ ကြိုးပမ်းထားပါသည်။

စာမူများ ရှိမြင့်ပေးသည့် စာပေပညာရှင်များ၊ ကွင်းဆင်းမေးမြန်းရာတွင် ကူညီ ခဲ့သည့် ဒေသခံများကို အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

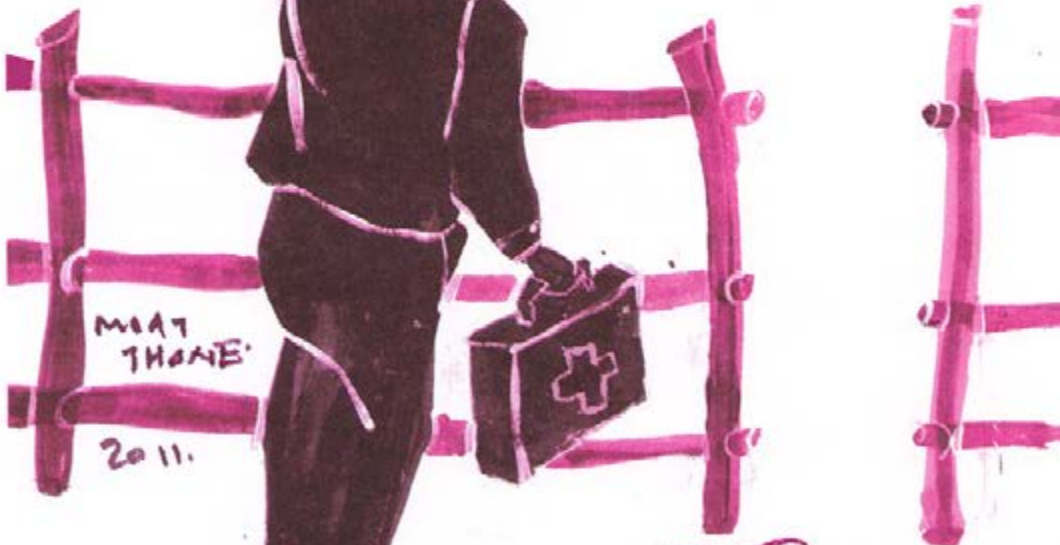
လိုအပ်သော ပံ့ပိုးမှုများကို စေတနာအပြည့်အဝဖြင့် ကူညီခဲ့သော SASAKAWA MEMORIAL HEALTH FOUNDATION ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

မိမိတို့ဖြစ်ရပ်မှန်များကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြ၊ ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံကာ စာအုပ် တွင် ထည့်သွင်းခွင့်ပြုသည့် အနာကြီးရောဂါပျောက်ကင်းပြီးသူများ၏ စေတနာ၊ မေတ္တာ တို့ကိုလည်း မှတ်တမ်းတင် ဂုဏ်ပြုအပ်ပါသည်။

မေတ္တာအားမာန်အဖွဲ့
၂၀၁၁ ဇူလိုင်လ။



ଶେଖର



MAA
THANE

2011.

ଶେଖର
[...]

ကွယ်လွန်သူ ဦးလေး ဦးချစ် ဦးသို့

မောင်ညိုပြာ

ငယ်ငယ်က ရွာမှာ Leprosy ဝေဒနာသည်ကို ရွာအပြင်မှာထုတ်ပြီး တဲကလေး မှာနေခိုင်းတာကို မျက်စိထဲ မြင်ယောင်မိပါတယ်။ ရွာကိုပြန်မရောက်တာ နှစ်ပေါင်း ၅၀ ရှိပါပြီ။ ရွာရဲ့ရှုမျှော်ခင်းတွေ၊ လမ်းပြမြေပုံတွေ၊ သက်ရှိလူသားတွေရဲ့ပုံရိပ်တွေ၊ ရုပ်ပုံလွှာ တွေကို မေ့ပျောက်ခဲ့ပေမယ့် အဲဒီဝေဒနာသည်ရဲ့ တဲကလေးကို အမြဲတမ်း သတိရနေ တယ်။ ဘာကြောင့်လဲ။ တဲကလေးဟာ ယာခင်းရဲ့အဆုံး၊ လူနေ အိမ်တွေနဲ့ တစ်မိုင် လောက်ဝေးတဲ့နေရာမှာ ရှိတာပါ။ တောင်ကမူတစ်ခုအပေါ်မှာ ထုံးဖြူဖြူဘုရားတစ်ဆူ ရှိတယ်။ အဲသည်ဘုရားကို ကျွန်တော်သွားဖူးတိုင်း တဲကလေး နားကို ကျွန်တော် ဖြတ် သွားရ ပါတယ်။ တစ်ခါတော့ ကလေးပီပီ ကျွန်တော် စပ်စပ် စုစုတဲအတွင်း ချောင်းကြည့် လိုက်တဲ့အခါ အထဲက ဝေဒနာသည်ကြီးက ကျွန်တော့်ကိုပြုံးပြုံးကြီး “လာကလေးစားပါဦး” ဆိုပြီး အသံချိုချိုကြီးကြီးနဲ့ ထမင်းစားခေါ်လိုက်တဲ့အခါ ကျွန်တော် သူ့ကို ကိုယ့်ဦးလေးလို၊ အဖေလို ခင်သွားပါတယ်။ သူ့ရဲ့ တိုဝင်နေတဲ့ လက်မနဲ့ လက်ညှိုးနဲ့ ဇွန်းကို လက်ခွခြားထဲ ရောက်အောင် ဖျစ်ညှစ်ကိုင်လျက် စားနေပါတယ်။ သူ့လက်ဟာ Leprosy ရောဂါကြောင့် အပေါ်ပိုင်းအဆစ်တွေ ပြုတ်ထွက်နေတာဟာ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုရင် ယခုခေတ် အဘိုး

အဘွားတွေ ကျောကုန်းယားလို့ ကုတ်ခြစ်တဲ့ သစ်သားလက်အတုပုံစံ သစ်သားချောင်းနဲ့ တူနေပါတယ်။ သူဟာ လူချောတစ်ယောက်ပဲ။ သူ့မျက်နှာကို အတတ်နိုင်ဆုံး ပြုံးထားပေမယ့် ကြေကွဲမှုတွေကို ဝမ်းကွယ်နိုင်စွမ်းမရှိပါဘူး။ သူ့မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ပန်းကုံးလေး ဝေ့ဝိုက်ဖြစ်ပေါ်နေတယ်။

နောင်ကျွန်တော်ဘုရားသွားဖူးတိုင်း သူ့ဆီအမြဲတမ်း ဝင်နှုတ်ဆက်တယ်။ အတိုချုပ်ပြောရရင်တော့ သူနဲ့ ကျွန်တော် မိတ်ဆွေဖြစ်သွားခဲ့ပြီပေါ့။ သူ့တဲအတွင်းမှာ ကုလားထိုင်အပိုမရှိဘူး။ သူ့အိပ်တဲ့ ကွပ်ပျစ်အစွန်းမှာ ကျွန်တော်က ထိုင်ရတာပါ။ ကျွန်တော် ဘာသတိထားမိသလဲဆိုရင် သံယောဇဉ်ဖြစ်လာမိတဲ့အခါ လူတွေဟာ မရွံ့မကြောက်တော့ဘူး။ ခုလို ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်းဖြစ်လာတဲ့အခါ ရင်းနှီးတဲ့ သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက် ပြောတာ သွားသတိရတယ်။

“ဆရာရယ် လူနာရဲ့ အနာကို နေ့စဉ်ဆေးသွားထည့်ရတာ သိပ်စွဲတာပဲ။ နောက်နေ့ကျပတ်တီးဖြေလိုက်တဲ့အခါကိုယ် dressingလုပ်ထားတာ ဘယ်လောက်ထိ သက်သာလာသလဲဆိုတာ သိပ်သိချင်တယ်လေ” တဲ့။

အဲသည်လိုပါပဲ။ တဲအတွင်းက Leprosy ဝေဒနာသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် သံယောဇဉ်ဖြစ်သွားတဲ့အခါ သူ့ရောဂါမြန်မြန်ပျောက်ပါစေလို့ ဆုတောင်းနေမိတယ်။ အဲဒီကာလမှာ လူတွေရဲ့ကျန်းမာရေးဗဟုသုတ အလွန်နိမ့်ကျနေတဲ့ ကာလဖြစ်ပါတယ်။ ၁၉၅၈ ခုနှစ်လောက်က ဖြစ်ပါတယ်။ Leprosy လူနာကို ကုဋ္ဌနူနာလို့ခေါ်တဲ့ အချိန်၊ တစ်ခါတစ်ခါ “အနူ” လို့ ရက်ရက်စက်စက် ခေါ်တဲ့အချိန်၊ တစ်ကြိမ်တလေ မှာတော့ “အနူအရွဲ” လို့ မညာမတာ ခေါ်တတ်ကြပါသေးတယ်။ ဒီလိုဖြစ်ရတာဟာ မိန်းမလိုက်စားလို့တဲ့။ “မျိုးရိုးမလိုက်တတ်ဘူး၊ မိန်းမလိုက်စားလို့ မဟုတ်ဘူး” ဆိုတာ ကိုနိယာမကျကျ ရှင်းပြနိုင်တဲ့လူမရှိဘူး။ တချို့က နည်းနည်းသက်သက်သာသာ စွပ်စွဲကြတယ်။ အစားမှားလို့ဆိုပဲ။ လိပ်သားစားလို့ဆိုတဲ့လူက ရှိသေးတယ်။

တဲလေးအတွင်းက ဝေဒနာသည်ဟာ စိတ်လိုလက်ရတဲ့အခါ သူ့ဘဝဇာတ်

ကြောင်းတွေကိုရှင်းပြတယ်။ သူ့ရေသွားကူးတဲ့အခါပုံးဆန်အပွဲတစ်ခုနဲ့ ထိမိပြီးလက်မှာ အနာတရဖြစ်ခဲ့တယ်တဲ့။ အဲသည်တုန်းက သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ အတူနေတာ တဲ့။ သူငယ်ချင်းက ညညဆိုရင် ခြေထောက်က အနာကို ဆေးထည့် ထည့်နေတယ်တဲ့။ ဝဲရောဂါလို့ သူကပြောတယ်။ တစ်ခြင်ထောင်တည်း အိပ်ကြတာတဲ့။ သူက သက်ပြင်း အရှည်ကြီးတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး ရင်နှင့်နှင့်နဲ့ ပြောတာကတော့ “ဦး သေသွားလည်း ဝမ်း မနည်းပါဘူး၊ ဦးဝမ်းနည်းတာကတော့ ဦးရဲ့ညီကို သူ အင်မတန်ချစ်တဲ့ သူ့ချစ်သူက သူ့အစ်ကိုက အနကြီး၊ အနုမျိုးဆိုပြီး ကျောခိုင်းစွန့်ခွာ သွားတာကိုပဲ ကလေးရာ” တဲ့။

ကျွန်တော် ရွာကို ပြန်မရောက်တာ ကြာပါပြီ။ သင်္ကြန်မှာ ပြန်မယ်လို့ စီစဉ် တိုင်း ပျက်သွားခဲ့ပေါင်းများပြီ။ တစ်နှစ်တော့ အသေအချာ စီစဉ်ပြီးမှ ကားအက်စီးဒင့် အပြင်း အထန်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ၁၀နှစ်သားလောက်မှာ ရန်ကုန်ကို ရောက်ခဲ့တယ်။ အခုဆိုရင် နှစ် ပေါင်း ၅၀ ကျော်ခဲ့ပြီ။ ၂၀၁၁ ခုနှစ်သင်္ကြန်မှာ အမှန်အကန် အသေအချာ သွားဖို့စီစဉ်ပြီးပြီ။ ယခုလို နှစ်ပေါင်း ၅၀ ကြာလာတဲ့အခါ ရွာရဲ့ပန်းချီကားဟာ ဘဝသရုပ်ဖော်ပန်းချီကားလို မဟုတ်တော့ဘူး။ စိတ္တဇပန်းချီကားတစ်ခုလို ဖြစ်သွားပြီ။ မနည်းကြီးကို ပုံဖော်နေရပါ တယ်။ ကျွန်တော် တင်စားပြောရရင် ရေကွက်ပြီး တချို့နေရာတွေမှာ ဘာရှိသလဲကို မသိ နိုင်တော့တဲ့ အနေအထားပန်းချီကားလိုမျိုးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရွာအစွန်က ဝေဒနာသည်ရဲ့ တဲ ကလေးရယ်၊ အဲသည်လူချောရယ်၊ သူ့အသံကြီးကြီးချိုချိုရယ်ကိုတော့ ရှင်းရှင်း လင်းလင်းမြင်တွေ့နေရပါတယ်။ နာမည်တောင် မမေးမိခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အမြဲတမ်း သတိ ရတာ ဘာကြောင့်လဲသိလား၊ မမေ့နိုင်တဲ့ သူ့ရဲ့ စကားတစ်ခွန်းက နောင်တစ်ချိန် ဝတ္ထု ရေးမယ့်လူဖြစ်လာမယ့် ကျွန်တော့်အတွက် မျက်ရည်လည်အောင် ခံစားရလို့ပါပဲ။

“ကလေးရယ် ထမင်းလာဖို့တဲ့အမေကလွဲရင် ကလေးတစ်ယောက်ပဲ လူစိမ်းထဲက လာတာပါ။ အဖေကလည်း မိန်းမလိုက်စားလို့ဖြစ်တာ တော်တော်မိုက်တဲ့ ကောင် ဆိုပြီး မလာဘူး။ တစ်နေ့တစ်နေ့ စကားပြောမယ့်လူမရှိဘဲ တစ်နေ့ကုန် ငုတ်တုတ် ထိုင်နေ ရတာပါ ကလေးရယ်” လို့ မျက်ရည်တွေကျရင်း ပြောနေပါတယ်။

ကြည့်စမ်းပါဦး။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ရန်ကုန်ကိုရောက်၊ ပညာတွေ့သင်၊ ဆေးဘက်ဆိုင်ရာဓာတ်ခွဲခန်းမှူးသင်တန်း (သို့မဟုတ်) ရောဂါရှာဖွေလေ့လာဓာတ်ခွဲခန်းမှူး (ပထမတန်း) သင်တန်းတက်ဖြစ်ခဲ့။ တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖို့ နယ်မြို့တစ်မြို့က ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးကိုရောက်သွားပါတယ်။ ကမ္ဘာကပဲ ကျဉ်းသလား။ ဘဝတွေကပဲ တိုက်ဆိုင်မှုတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားသလား မပြောတတ်ပါဘူး။ ပြည်သူ့ဆေးရုံရဲ့ ဓာတ်ခွဲခန်းနဲ့ Leprosy campaign (အနာကြီးရောဂါတိုက်ဖျက်ရေး) ဓာတ်ခွဲခန်းတို့ကိုပါ တွဲကိုင်ရတာပါ။ ဒီအချိန်မှာတော့ စကားတွေက နည်းနည်းလူဆန်လာပါပြီ။ ကုဋ္ဌနုနာ၊ အနုလို့ မခေါ်တော့ဘူး။ Leprosy ကို “အနာကြီးရောဂါ” လို့ စာနာစွာခေါ်တတ်လာပါပြီ။ ဒါမှမဟုတ် Leprosy ရဲ့အသံထွက်အတိုင်း “လက်ပရိစ်” လို့ပဲခေါ်နေပါပြီ။

တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော်က TB (Tuberculosis bacilli) ကိုရှာဖို့ သလိပ်ကို ZN Stain ဆေးနဲ့ဆိုးပြီး microscope နဲ့ ကြည့်တဲ့အခါ ပိုးနီနီရှည်ရှည်အချောင်း လေးတွေတွေ့ရပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်လို sputum for AFB သလိပ်ကိုအက်ဆစ်ဖတ်စ်ဘက်စီလိုင်စ် (Acid fast bacilli) စစ်ဖို့လို့ ခေါ်တယ်။ မကြာခင်မှာပဲ အနာကြီးရောဂါသည်တစ်ယောက်ရဲ့ အနီကွက်တွေ ဓားပါးပါးနဲ့ ခြစ်ချပြီး ခုနက ဆိုးတဲ့ ဆေးနဲ့ပဲ ZN stain နဲ့ဆိုးပြီး Microscope နဲ့ ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ လားလား TB ပိုးနဲ့ ချွတ်စွပ်တူနေတာကိုတွေ့ရပါတယ်။ သုံးတဲ့ ဆိုးဆေးလည်းတူတယ်။ ပိုးအရောင်လည်းတူတယ်။ ဒီအချက်အလက် ကို နောင်နှစ်ပေါင်း ၂၀ လောက်ကြာတဲ့အခါ ကျွန်တော်နဲ့ သိကျွမ်းတဲ့ Leprosy campaign က ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့် Leprosy ဝေဒနာရှင်တွေ နည်းသွားသလဲလို့ မေးမိတယ်။ သူက ဘာပြောသလဲဆိုရင် ဟိုတုန်းကတော့ Leprosy bacilli ကို မွေးလို့မရဘူး။ မွေးလို့ရတဲ့နည်းမသိသေးဘူးလေ။ ပိုးမွေးလို့ ရမှ အဲဒီပိုးကို ဆေးအမျိုးမျိုးနဲ့ သတ်ကြည့်ပြီး ဘယ်ဆေးနဲ့ သေသလဲဆိုတာ သိမှာလေ။ မွေးလို့မရတော့ အစွမ်းထက်တဲ့ဆေး ရှာလို့မရဘူးပေါ့။ နောက်တော့ ဆေးဘက်ဆိုင်ရာပညာရှင်တွေဟာ Leprosy bacilli ဟာ Living organism ပေါ်မှာသာ မွေးလို့

ရတယ် ဆိုတာကို အောင်မြင်စွာ တွေ့ရှိသွားတယ်။ ဒီတော့ အိမ်မွေးကြွက် (mice) ထဲကို အရင်မွေး၊ သူ့အပေါ်မှာ Leprosy bacilli ထပ်မွေး။ အဲဒီလိုလုပ်ရတယ်။ နောက် multi drug ပေါ်လာ တယ်။ TB ကာကွယ်ဆေး BCG ဟာလည်း TB ကာကွယ်တာရော၊ အနာကြီးရောဂါ ကာကွယ်တာရော ထိရောက်တယ် လို့ ဆိုပါတယ်။

ဒီလိုပြောတော့ TB ပိုးနဲ့ Leprosy ပိုး သွားတူတာကို သွားသတိရမိပါသေးရဲ့။ ထားပါတော့။ ဟိုးအရင်တုန်းက အနှစ် ၂၀ကို ပြန်သွားရအောင်။ အဲသည် နယ်မြို့မှာ တာဝန်ကျနေတုန်းကလည်း အနာကြီးရောဂါဝေဒနာသည် တစ်ယောက်နဲ့ သိကျွမ်းခဲ့ရတယ်။ သူက စာအုပ်စာပေလူမိတ်ဆွေစစ်စစ်ကြီး။ သူ့အိမ်မှာ စာအုပ်တွေ အများကြီး။ စာကြည့်တိုက်အလတ်စားတစ်ခုလောက်ရှိတယ်။ စာပေနက်သန်ဆိုပြီး စာကြည့်တိုက်တစ်ခုကိုလည်းသူထူထောင်ပေးထားတယ်။ ရွှေပုလွင်မှော်ဘုရားဝင်းအတွင်းမှာရှိတယ်။ သူ့အသံက သိပ်အောင်တာပဲ။ လော်စပိကာမလိုဘူး။ စာလည်းရေးတယ်။ ကိုသက်နိုင်ဦး (စာပေနက်သန်) ဟာ သူ့ကလောင်နာမည်ပါပဲ။ ဒီဂျစ်သမ္မတ နာဆာ ကွယ်လွန်တော့ ဈာပနကော်မတီကို သူဝမ်းနည်းကြောင်း သဝဏ်လွှာပို့လိုက်တာ ဟိုက ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြန်ပို့တဲ့စာလွှာ သူ့မှာရှိတယ်။ သူ သူ့စာအုပ်တွေ ကို ထားပုံထားနည်းဟာ ဘယ်စာကြည့်တိုက်လမ်းညွှန်မှာမှ မရှိ ဘူး။ ပလတ်စတစ်အိတ် တွေထဲ ထည့်ပြီး ကြိုးနဲ့ တန်းတွေပေါ် တွဲလောင်းချိတ်ထား တယ်။ မြို့မှာဆို သူဟာ အင်မတန် ထင်ရှားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ နိုင်ငံရေးသမားလည်းဖြစ်တယ်။ ပမညတ အဖွဲ့ကဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ သူ့ဆီက စာအုပ်တွေ သွားသွား ငှားဖတ်ပြီး ခုလို စာရေးဆရာ ဖြစ်လာတာပါ။ အင်မတန် မိတ်ဆွေပေါ့တဲ့ လူ၊ သူ့အမေက သူ့ကို စောင့်ရှောက်တယ်။ သူက ပေါ့သေးသေးမဟုတ်ဘူး။ ဖိနပ် လုပ်ငန်းပိုင်ရှင်။ အလုပ်သမားနဲ့ ဘာနဲ့။ ပိုက်ဆံလည်း ရှိတယ်။ ဒီအချိန်က ဟို ၁၉၅၈ ခုနှစ်က တဲလေးအတွင်းမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့လူကို ပတ်ဝန်းကျင်က တုံ့ပြန်မှုနဲ့ အခု အတော် ကွာခြားသွားပြီ။ အခေါ်အဝေါ်ကအစ ပြောင်းခဲ့ပြီ။ အနာကြီး ရောဂါဝေဒနာရှင်တဲ့။

သူ့လက်ချောင်းတွေဟာ တစ်ဆစ်စီ တိုသွားပြီးတော့ ကျန်တဲ့အပိုင်းတွေ ဟာ လည်း အကြောတွေ ဆိုင်းနေတယ်လို့ သူက ပြောပါတယ်။ သူ့ခြေချောင်းတွေ လည်း တိုနေကြပြီး သူ့ဆေးလိပ်တအားသောက်တယ်။ ဆေးပေါ့လိပ်မီးပွားတွေ သူ့ခြေဖမိုး ပေါ်ကျရင် သူမသိဘူး။ ညှော်မှပဲသိတော့တယ်။ တစ်နေ့ သူထမင်းစားနေတယ် ကျွန်တော် သူ့အိမ်ရှေ့ကဖြတ်ပြီး မိတ်ဆွေတစ်ဦးအိမ်သွားမလို့ပေါ့။

“ဟေး - ကိုစံအုန်းရေ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ဆီတော့ မဝင်ဘဲ ဘယ်ကောင်မဆီ သွား မလို့လဲဗျ”

သူ့အသံဟာ အတော်ကျယ်ပါတယ်။ လက်တွေတိုသွားပြီး အသံတွေ ရှည် ကုန် တယ်ထင်တယ်။

ကျွန်တော် သူ့ဆီဝင်သွားတယ်။ သူဟာ မြင်းခွာရွက်ဟင်းချိုကို မြိန်ရေ ရှက်ရေ သောက်နေတယ်။

“ဟင်းချိုက သိပ်ချိုတယ်၊ သောက်ကြည့်ပါဦးတဲ့၊ အမေချက်ပေးတာတဲ့”

သူ့လက်က စောင်းနေတော့ ဇွန်းကလည်း စောင်းနေတော့ သူ့ပါးစပ်ထဲက ဟင်းချိုတွေ ပန်းကန်ထဲ ပြန်ပြန်ကျနေလေရဲ့။

ကျွန်တော်က “ကျွန်တော် ထမင်းစားပြီပြီလို့” ကို ငြင်းလိုက်တော့ သူက ဘာပြန် ပြောသလဲ သိလား။

“ကျုပ် ခင်မင်မှု အတိုင်းအတာကို စမ်းတာပါ။ ကျုပ်လို ဝေဒနာရှင်တစ်ယောက်ရဲ့ သောက်လက်စဟင်းချိုကို ခင်ဗျားမသောက်တာ ဘာမှ အပြစ်ပြောစရာ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဝမ်းနည်းမိတာ တစ်ခုပါပဲ” တဲ့။

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်တော် သောက်မယ်” ဆိုပြီး ဟင်းချိုတစ်ဇွန်းကို အောင့်အည်းပြီး မနည်းဖျိုချခဲ့ရတာကို အမှတ်ရမိပါသေးတယ်။ တစ်သက် မမေ့နိုင်ပါဘူး။

နောက်တစ်ယောက်က ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်ကလို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ရန်ကုန်ဆေးရုံကို ပြောင်းရွှေ့ရောက်လာပါပြီ။ ဒီအချိန်မှာ သိခဲ့ရတဲ့ ဝေဒနာရှင်

တစ်ယောက် အကြောင်းပါ။ သည်အချိန်မှာ Leprosy လူနာတွေကို ခေါ်ဝေါ်တာ သိပ်ကို ဖော်ရွေလှိုက်လှဲယဉ်ကျေးနေပါပြီ။ “အထူးအရေးပြားရောဂါဝေဒနာရှင်” တဲ့။ ကျေးဇူး တင်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ။ လူသားချင်း စာနာထောက်ထားမှု (Humanitarian) အပြည့် ပါပဲ။

သူ့နာမည်က ဦးထွန်းဦး ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့အလုပ်က ကျောင်းစောင့်ပါ။ သူ့ကိုယ်ပေါ် မှာ အဖြူကွက်၊ အနီကွက်တွေ၊ ဟိုတစ်ကွက် ဒီတစ်ကွက် ပေါ်လာလို့။ အထူးအရေးပြား ဌာနမှာ သွားပြတော့ ဆေးသောက်ခိုင်းတယ်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက သိပေမယ့် သူ့ မိသားစုနဲ့ ကလေးတွေရဲ့ စားဝတ်နေရေးအတွက် ငဲ့ကွက်ပြီး ဘာမှအရေးမယူဘူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဆရာကြီး ပင်စင်ယူသွားတော့ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ရောက်လာတယ်။ တော်တော်ရက်စက်တယ်လို့ ပြောမလား။ ကျောင်းသားကလေးငယ်တွေကို ငဲ့ကွက် တယ်ပြောမလား။ သူ့ကို အလုပ်ဖြုတ်ဖို့ စာတင်တယ်။ ကလေးတွေ ကူးကုန်လိမ့်မယ် ဆိုပြီးတော့။ ဒါကို သိတော့ အိမ်သားတွေလည်း ပူဆွေးကုန်တာပေါ့။ ချစ်လင်၊ ချစ်ဖေဖေ ဆေးပင်စင်လစာနဲ့ဆို ဘယ်လိုမှ လောက်မှာမဟုတ်ဘူးလေ။ အသက်က ၅၈ နှစ် ဆိုတော့ ဂရက်ဂျူတီ ပင်စင်လစာတို့ အများကြီးရနိုင်တဲ့ နောက်ဆုံးလစာ အသစ်တိုး ပေးတဲ့ အခွင့်အရေးကိုမိချင်တာ။ သူကပြောပြတာပါ။ ပိုးတွေအားလုံး အတုံးအရုံးသေ ကုန်ကြပေမယ့် အရှိန်နဲ့ ရိုက်ခတ်မှုကြောင့် အနာတွေက ဆက်လက်ပြီး ကာလတစ်ခု အထိ ပေါက်နေတာကို ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးက “မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ ငါ့ကလေးတွေ ကူးကုန်တော့မှာပဲ” တဲ့။

“ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်ကို ကုပေးတဲ့ ဆရာဝန်ကြီးဆီမှာ ကျွန်တော် ထောက်ခံစာ သွားတောင်းတယ်။ ဆရာဝန်ကြီး သိပ်စာနာတာပဲဗျာ။ ကျွန်တော့်အခြေအနေ ဟာ တခြားလူတွေကို လုံးဝမကူးစက်နိုင်တော့ပဲ ပိုးတွေအားလုံး သေကုန်တဲ့ အခြေအနေပါ။ ပိုးတွေ သေကုန်ပေမယ့် အနာဆက်ပေါက်တာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ပဲ။ မကြာမီ အနာအားလုံး ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ပျောက်သွားမှာဖြစ်ကြောင်း ထောက်ခံစာ ရေးပေး လိုက်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားကို ဆေးကုပေးပြီး ထောက်ခံစာရေးပေးတာ ဘယ်ဆရာဝန်ကြီးလဲ”
ကျွန်တော်လည်း ဒီဆေးလောကမှာ မသိတဲ့ ဆရာဝန် မရှိသလောက်ဘဲ။

“အထူးအရေပြားဌာနက ဆရာဝန်ကြီး ဦးကျော်ကျော်ပါ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော့် ထင်မြင်
ချက်ကို ပြောရရင် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက သဘောထားကြီးပြီး၊ ကျောင်းအုပ်ဆရာမ
ကြီးက အပေါက်အစပ် တယ်များတာပဲဗျ။”

“ဒီမှာတော့ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် ကွာသွားပြီ။ ကျွန်တော်က ကျောင်းအုပ်ဆရာမ
ကြီးကို ပိုလေးစားတယ်။ သူက ကျောင်းသူ/သားတွေရဲ့ မိခင်၊ သူ့ ရင်သွေးတွေ ကူးစက်
မှာကို စိုးရိမ်သောက ဖြစ်တတ်တဲ့ မိခင်စိတ်ဓာတ်အပြည့်ရှိတဲ့ ဆရာမကြီးပဲလေ။ မဟုတ်
ဘူးလား။”

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဝေဒနာသည် သုံးယောက်အနက် ရွာရဲ့ယာခင်းအလွန် တဲ
အတွင်းက လူကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၄၀ လောက်ကတည်းက ကွယ်လွန်ခဲ့ ပြီတဲ့။
ရွာမှရောက်လာတဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက ပြောပြလို့ သိခဲ့ရပါတယ်။ သူနဲ့ အိမ်နီးချင်း
တဲ့။ သူ့အသေးစိတ်ပြောပြတယ်ပေါ့။ ဆွေမျိုးတောင်တော်တယ်တဲ့။ ကြည့်စမ်း၊ သည်
ဝေဒနာရှင်ရဲ့ကွပ်ပျစ်စွန်းမှာ ထိုင်ပြီး စကားပြောကြတုန်းက နောင်တစ်ချိန် သူ့အကြောင်း
လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး ရေးဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ပေါက်ပေါက် ရှာရှာ ယောင်လို့မတွေးမိ။ မထင်
မိခဲ့ပါဘူး။

မောင်ညိုပြာ



ငါးဒိမ်တန်းက လူ့စွမ်းကောင်း

မေတ္တာအားမာန်အဖွဲ့

ဪ ဆရာက မေတ္တာအားမာန်အဖွဲ့ကလား။ ကျွန်တော်လည်း စစ်ကိုင်း မြို့ မြရတနာ ရပ်ကွက်၊ မေတ္တာအားမာန်အဖွဲ့ရဲ့ အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့ဝင်လေ။ ဥက္ကဋ္ဌက ဦးကြည်ညွန့် တဲ့။ အတွင်းရေးမှူးကတော့ ဦးသိန်းဦး၊ ကျွန်တော်ဦးဌေးအောင်က ငွေထိန်း။ အနာကြီး ရောဂါဝေဒနာရှင်တွေရော၊ လူကောင်းတွေပါ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့မှာပါတယ်။ အခုဆရာနဲ့ အတူပါလာတဲ့ အနာကြီးရောဂါစောင့်ရှောက်ရေးမှူး ဦးစိုးဝင်း၊ ကျန်းမာရေးပညာအရာရှိ ဒေါ်တင်တင်မော်တို့က ကျွန်တော်တို့ကို အမြဲကူညီနေပါတယ်။ ကျွန်တော် တို့လည်း ဆရာတို့လိုပဲ အများအကျိုးဆောင်ရွက်နေကြတဲ့ သူတွေပါ။

ကျွန်တော့်အကြောင်းကို သိချင်တယ်လား။ ပြောရမှာပေါ့ဗျာ။ မမေ့နိုင်တဲ့ ဘဝ မှတ်တိုင်တွေ အများကြီးပါ။ အခုလို လူတစ်လုံး၊ သူတစ်လုံးနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဝင်ဆံ့ဖို့ အခက်အခဲပေါင်းများစွာကို ဖြတ်ခဲ့ရတာပါ။ လူ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ ပျောက်ခဲ့ရတဲ့ ကိုယ့် နေရာကို ကိုယ်ကြိုးစားရှာဖွေခဲ့ရတယ်လေ။ ပြီးတော့ ရေစုန်မျော ခဲ့တဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ ကိုလည်း ပြန်ဆည်ရတာပေါ့။ "နုရာဝဲစွဲ၊ လဲရာသူခိုးထောင်း" ဆိုတဲ့ အတိုင်း လောကဓံရဲ့ ရိုက်ချက်ကလည်း ပြင်းထန်လွန်းလှသဗျ။ အနုတောမှာ လူချောမလုပ်နိုင်သလို၊ မိသားစု နဲ့ ဇာတိရပ်ရွာဝန်းကျင်မှာလည်း ဇာတ်လိုက် မဖြစ်ခဲ့ဘူး။ မသတိစရာ၊ မနှစ်မြို့စရာသာ

ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီလို ခါးသီးတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေရဲ့အဓိက အခြေခံ အကြောင်းတရားက အနာကြီးရောဂါပါပဲ။ စိတ်ရော ကိုယ်ပါ ဝေဒနာအစုံနဲ့ အလွမ်းဇာတ် ခင်းခဲ့ရတယ်လေ။

ဆရာက အဘအဘနဲ့ ခေါ်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ အခုကျွန်တော့်အသက် (၇၆) နှစ်ရှိပြီ။ ဒီဒေသမှာ မွေးတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ဇာတိက စစ်ကိုင်းပြို့နယ်၊ ကျောက်တာရွာပါ။ ကျောက်ပျဉ်၊ ကျောက်ငရုတ်ဆုံ လုပ်ငန်းကို ရွာလုံးကျွတ်လုပ်ကိုင်ကြတာပေါ့။ ညီအစ်ကို မောင်နှမ (၆) ယောက်ရှိပြီး လက်ရှိတော့ (၃) ယောက်ပဲကျန် တော့တယ်။ စာကို ကျောက်တာဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သင်ခဲ့တယ်။ ရွာဦးကျောင်းက သိပ်မကြီးပါဘူး။ ဆရာတော်၊ ဦးပွင်းနဲ့ ကိုရင် သုံးပါးပဲရှိတယ်။

(၁၂) နှစ်သားမှာ အကွက်ကလေးတစ်ကွက် ထူးထူးခြားခြားပေါ်လာတယ် ကျွန်တော့် ညာလက်မှာပါ။ လူလှတော့ ညှင်းခတ်ယ်ဆိုပြီး ညှင်းကွက်လို့ပဲ ကျွန်တော် ထင်ခဲ့တယ်။ ထူးခြားချက်က ဆိတ်ရင် ကုတ်ရင် လုံးဝ မနာပါဘူး။ သူငယ်ချင်း တွေနဲ့ လောင်းကြေး စားကြေး အပ်နဲ့ပေါက်တော့လည်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ “ငါ မီးပြီး တယ်ကွ” ဆိုပြီး မိုက်မိုက်ကန်းကန်း စွန့်စွန့်စားစား မီးစနဲ့ အထိုးခံတော့လည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ကစားစရာတစ်ခုအဖြစ်နဲ့ပဲ အကွက်ကလေးကို ကျွန်တော် ထားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်စတား ဖြစ်ပြီး မောင်ထူးဆန်းအဖြစ် သူငယ်ချင်းတွေက တအံ့တဩဖြစ်ခဲ့ ကြတယ်။ အကွက် ကလေးက ကြီးလည်းမလာ၊ ခြောက်လည်း မသွားဘူး။

(၁၃) နှစ်သားမှာ အိမ်က ရှင်ပြုပေးတယ်။ ကိုရင်ဘဝရောက်တော့ ဆော့တာ နည်းပြီး စိုးရိမ်စိတ် ဝင်လာတယ်။ အရွယ်ကလေးရောက်လာတော့ ရှက်စိတ် ဝင်တာ လည်း ပါတာပေါ့။ တင်ပါးမှာ နောက်ထပ် တစ်ကွက် ပေါ်လာတယ်။ နီမြန်းပြီး ထုံကျဉ် နေတဲ့ အကွက်တွေက ကျွန်တော့်ကိုသာမက မိသားစုကပါ စိုးရိမ် စိတ်ပေါ်လာ တယ်။ နတ်ကိုင်တယ်ထင်ပြီး ရိုးရာကိုလည်း ပသတယ်။ နီးစပ်ရာ ဆေးမြီးတိုတွေနဲ့ လည်း ကု တယ်။ အမြစ်ပြတ်ဆေးဆိုတာ ညွှန်းလို့ ဖော်စားလိုက်တာ ရောဂါကကန်ထွက်လာ တယ်။ မျက်နှာအပါအဝင် တစ်ကိုယ်လုံး မြင်မကောင်း အောင် အဖုအပိန့်တွေ ထွက်လာ တယ်။ နာနတ်သီး၊ စက်သေနတ်မှန်ထားသလိုပါပဲ။ ဒါနဲ့ ကိုရင်လူထွက်။ အဖေ၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေနဲ့ အိမ်မှာပဲ ပြန်နေတော့တယ်။

ရွာရှောင် လူရှောင်ရောဂါလို့ အရပ်စကားနဲ့ ခေါ်ကြတဲ့ အနာကြီးရောဂါ ဝေဒနာ ခံစားရပြီဆိုတာ ကျွန်တော်သိခဲ့ပါပြီ။ မိသားစုကလွဲပြီး ဘယ်သူကမှ ကောင်းကောင်း မွန်မွန်ဆေးဖော်ကြောဖက် မလုပ်တော့ဘူး။ လူပျိုပေါက်သဘာဝ ကျွန်တော်စိတ်ကစား မိတဲ့ မိန်းကလေးဆိုရင် အိမ်ရှေ့ကတောင် ဖြတ်မလျှောက်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်ကလည်း အလိုက်တသိ ဘယ်ကိုမျှမသွားတော့ဘူး။ ရွံစရာ ကောင်းတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ရွာရဲ့အမည်း ကွက်တစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။ မိသားစုလည်း ကျွန်တော့်ကြောင့် ဂုဏ်ငယ်ရပြီ။ မိတ်ပျက်ခဲ့ရပါပြီ။ ရွာက မဖွံ့ဖြိုးသေးတော့ အနုအတွက် နေရာ မရခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော် တို့ရွာက အခြား အနာကြီး ရောဂါဝေဒနာရှင်တွေလို ရွာကို စွန့်ခွာရတော့ မှာပါ။

အဖေခေါင်းချတဲ့ရွာ၊ ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ရဲ့မေတ္တာရိပ်၊ မိခင်ကြီးရဲ့သံယောဇဉ် နောင်ကြီးတွေကို မခွာချင် မဖြတ်ချင်ပါဘူး။ ဒီပြဿနာကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် အမြဲတွေးနေမိတယ်။ ခဲနဲ့ပေါက်မထုတ်၊ ရွာက ဖွတ် အတင်း နှင်မပစ်တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမယ်။

တစ်နေ့တော့ အိမ်ကို ရှားရှားပါးပါး ဧည့်သည်ရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော် နဲ့ဘဝတူ အနာကြီးရောဂါဝေဒနာရှင် တစ်ရွာတည်းသား ငယ်သူငယ်ချင်း မောင်လှပေါ့။ သူက ဖက်လဲတကင်းပွေဖက်နှုတ်ဆက်၊ ကျွန်တော့်ကိုအားပေးတယ်။ ပြီးတော့ သူနဲ့ အတူ လိုက်ခဲ့ဖို့ခေါ်တယ်။ စစ်ကိုင်းအိုးဘိုထိပ် (ယခုပါရမီရပ်ကွက်) မှာ အနာကြီးရောဂါ ဝေဒနာရှင်တွေအတွက် အစိုးရကဆေးရုံဖွင့် ထားတယ်။ အဲဒီမှာနေပြီး ဆေးကုလို့ ရတယ်။ ဘဝတူ တွေကြားမှာ ဘာမှ အားငယ်စရာ မရှိဘူး တဲ့။ နောက်နှစ်ရက်နေရင် သူပြန်မယ်။ တစ်ခါ တည်းလိုက်ခဲ့တဲ့။ ရေကြည်တစ်ပေါက် သောက်လိုက်ရသလို အားမာန်ဝင် နှစ်သိမ့် ပျော်ရွှင် မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေ့ကို တိုင်ပင်ရဦးမယ်လေ။ ဒါကြောင့် မောင်လှ ပြန်တော့ အမေ့ကို ဖွင့်ဟတိုင်ပင်မိတယ်။ အမေကတော့ ရာသက်ပန်လုံး ရှာဖွေကျွေးမွေး ပြုစု မယ်ပြောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ “ရောဂါပျောက်နိုင်တယ်” ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကလေးရယ်၊ ကိုယ့်ကို လိုလိုလားလားလက်ခံတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ရယ်၊ မပြေပြစ်တဲ့ရုပ်ရည်ကိုရွာကအများ အမြင်မခံစေချင်တာတွေရယ် အစရှိတဲ့ အကြောင်း အထွေထွေက မောင်လှနောက်လိုက်သွားဖို့ တိုက်တွန်းနှိုးဆော်နေတယ်လေ။

ကျောက်တာကို ခွာတဲ့ ညကို မမေ့နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ စောင်စုတ်တစ်ထည်၊ ပန်းကန်ပြား အဟောင်းတစ်ချပ်ပဲပါတယ်။ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ပဲ အမေ့ကို ကန်တော့၊ ဆရာတော်ကို ရည်မှန်းဝတ်ပြုကာ ရွာကခွာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ထွက်သွားတာ အမေကလွဲလို့ ကျန်တဲ့သူတွေ ဘယ်သူမှ မသိကြပါဘူး။ “ရောဂါ ပျောက်ရင် ရွာကို ပြန်လာနော်ဦးသား” ဆိုတဲ့ အမေအမှာစကားဟာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ် နေတယ်လေ။ စိတ်ဆင်းရဲမှုဒဏ်အဖန်ဖန်ခံစားခဲ့ကြပြီမို့ အမေရော ကျွန်တော်ပါ မျက်ရည်မကျခဲ့ပါဘူး။ အားတင်းပြီး ခရီးဆက်နိုင် ခဲ့ပါပြီ။

ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်ကားကမှ မတင်တာမို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စကားတပြောပြောနဲ့ အမှောင်ထဲမှာ စမ်းတဝါးဝါးလျှောက်ခဲ့ကြတယ်။ နံနက်စောစော နေမပူခင်မှာဘဲ ပြည်တော်သာ ဆေးရုံကို ရောက်ခဲ့တာပေါ့။

အနာကြီးရောဂါ စောင့်ရှောက်ရေးမှူး ဆရာဦးကိုကြီး၊ အနာကြီး ရောဂါ စောင့်ရှောက်သူ ဦးဘသိန်း၊ ဆေးထည့်ဦးချိုတို့က ကျွန်တော့်ကို အားပေးပြီး လိုအပ်တဲ့ စစ်ဆေးမှု၊ ဆေးကုသမှုတွေ ပြုလုပ်ပေးပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ အနာကြီးရောဂါကုဆေးရုံက ၁၉၅၀ ပြည်တော်သာခေတ်မှာ ပေါ်လာတဲ့အတွက် ပြည်တော်သာဆေးရုံလို့ ခေါ်တယ်။ တစ်ဆောင်ကို လူနာ ၁၀ဦးဆုံ၊ အဆောင် ငါးဆောင် ဆောက်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူတွေက အိမ်လို့ပဲ သတ်မှတ်ပြီး ဆေးရုံကိုလည်း ငါးအိမ်တန်းလို့ ခေါ်ကြတယ်။ ပြည်တော်သာ အနာကြီးရောဂါကုဆေးရုံ လို့ ဘယ်သူကမှ မခေါ်ကြဘူး။ အဲဒီအချိန်တုန်းက စစ်ကိုင်း ငါးအိမ်တန်းဟာ မန္တလေး မနောရမ္မံ၊ ရန်ကုန်ထောက်ကြံ့၊ မော်လမြိုင် တောင်ပိုင်းတို့လို အနာကြီးဝေဒနာရှင် တို့ရဲ့ ရိပ်မြုံဆိုတာ သိထားတယ်။

ငါးအိမ်တန်းလူနာတွေဟာ ဆေးရုံမှာပဲ အိပ်ရ၊ စားရတယ်။ စစ်ကိုင်းသာမက မန္တလေး၊ မင်းဘူးဒေသတွေကပါ လာနေကြတယ်။ ကျောက်တာကဆိုရင် ကျွန်တော် အပါအဝင် လူနာငါး ယောက်ရှိတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ၁၉၅၂ ခုနှစ်ကစပြီး DDS တစ်မျိုးတည်းနဲ့ ဆေးကုသမှု စတင်ခဲ့တယ်။ လုံးဝမပျောက်ပေမယ့် သက်သာတယ်။ ဆေးရုံရောက်ပြီး သုံးနှစ်အကြာမှာ အိမ်နဲ့

အဆက်အသွယ်ရတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း ပျော်မွေ့ပြီး အိမ်ထောင်ကျခဲ့ တယ်။
ဇနီးကလည်း ကျွန်တော်အပေါ်ခွင့်လွှတ်နားလည်သဘောပေါက် ချစ်ခင်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ငါးအိမ်တန်းက ဝေဒနာရှင်တွေလည်း ရွှေမင်းဝံပတ္တမြား၊ အခု
မြရတနာ စသည်ဖြင့် ခေတ်ရေစီးကြောင်းအလိုက် နေရာပြောင်းခဲ့ရပါတယ်။ မြရတနာ
ဟာ စစ်ကိုင်းနဲ့ နှစ် တိုင် (လေးမိုင်ကျော်) ဝေးပြီး အိမ်ထောင်စု (၁၆၀) ကျော်၊ လူဦးရေ
(၅၀၀)ကျော်လောက်ရှိပါပြီ။ အနာကြီး ဝေဒနာရှင်ရော လူကောင်းတွေပါ ရောနှော
နေထိုင်ကြပါတယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်း၊ နိုင်ငံတော်က ဖွင့်ထားပေးတဲ့ အမက (၂၅)
စာသင်ကျောင်းရှိပြီး ဒီကျောင်းက ကျောင်းသားတွေအတွက် ILEP က ကျောင်းဝတ်စုံ
တွေ မကြာမီက လာလှူထားပါတယ်။ ပြင်ပအလှူရှင်တွေကလည်း ကလေးတစ်ဦးချင်း
အလိုက် ကျောင်းစရိတ် ထောက်ပံ့တာတွေရှိပါတယ်။ ဘုရားပွဲ၊ ဓမ္မာရုံ၊ ဆွမ်းတော်ကြီး
လောင်းပွဲတွေလည်း ရှိတယ်။ မေတ္တာအားမာန်အပါအဝင် သာရေး၊ နာရေး၊ လူမှုရေး
အသင်းအဖွဲ့တွေလည်း ရှိပြီး ညီညွတ်တဲ့ ရပ်ကွက်ကလေး ပါ။ အခု ထရန်စဖော်မာ ထိုင်
နေ ပြီ။ မကြာခင် လျှပ်စစ်မီးရတော့မှာပေါ့။ ရပ်ကွက်အနီးက စက်ရုံတွေမှာလည်း
ဝေဒနာရှင် မိသားစုတွေ အလုပ်ရကြတယ်လေ။

ဒီမှာက ကျွန်တော်အပါအဝင် ဝေဒနာရှင်အများစုဟာ လူနာစာရင်းက ပယ်ဖျက်
ထားပြီး လူကောင်းအဖြစ်နဲ့ လူသစ် စိတ်သစ် ဘဝသစ်မှာ ပျော်မွေ့နေကြ သူတွေပါ။

ဒေါက်တာဦးရဲလှ၊ ဦးစိုးနိုင်၊ ဦးကျော်ကျော်၊ ဦးသန်းဦး၊ ဦးသန်းဝင်း၊ ဦးတင်လှိုင်
အစရှိတဲ့ အထူးအရေးပြားရောဂါအထူးကုဆရာဝန်ကြီးများက ကျွန်တော်တို့တစ်တွေကို
၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်ကစပြီး MDT ဆေးပေါင်းကျွေးကုသခဲ့ပါတယ်။ အနာကြီးရောဂါ
စောင့်ရှောက်ရေးမှူးဆရာ ဦးစိုးဝင်း၊ ကွင်းဆင်းဝန်ထမ်းဦးခင်မောင်စိုး တို့ကလည်း အမြဲ
တမ်း ထိတွေ့ကွင်းဆင်းကူညီခဲ့ပါတယ်။ ရောဂါ တဖြည်းဖြည်း သက်သာလာတဲ့
ကျွန်တော် ဟာ လှည်းတိုက်၊ တောင်သူလုပ်နဲ့ အခြား လက်လှမ်းမီရာ စီးပွားရေးတွေကို
လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်။ သားသမီး တွေကလည်း လိမ္မာ၊ တက်ညီလက်ညီရှိတော့ စီးပွားရေး
ကောင်းလာတာပေါ့။ အခု စတိုးဆိုင်ဆိုင် ကွမ်းယာကအစ ဆေးဝါးပစ္စည်း၊ အလှကုန်၊
အဝတ်အထည်၊ အသုံးအဆောင်၊ မုန့်မျိုးစုံရတဲ့ ရပ်ကွက်ရဲ့စတိုးဆိုင်တစ်ခုပါပဲ။

ကျွန်တော် က စီမံခန့်ခွဲပြီး သား၊ ချွေးမတို့က ရောင်းဝယ်ဖောက်ကား ကြပါတယ်။ မြေး
သုံးဦးရှိပြီး နှစ်ဦးက မူလတန်းကျောင်းသား၊ အငယ်ကတော့ ကျောင်းမနေ သေးပါဘူး။

၁၉၉၀ ကစပြီး MDT ဆေးပေါင်း စားတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ၁၉၉၂ မှာ ရောဂါ လုံးဝ
ပျောက်ကင်းပြီး ငါးအိမ်တန်းက လူစွမ်းကောင်းအဖြစ် အနာကြီးဝေဒနာရှင် စာရင်းက
ပယ်ဖျက်ခြင်း ခံရပါတယ်။ ဆေးမစားခင်တုန်းက မျက်နှာ၊ လက်၊ တင်ပါး၊ နောက်ကျော
ဘက်တွေမှာ နီမြန်းပြီး ထုံတဲ့ အကွက်တွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ခြေလက်တွေ ထုံကျဉ်
နေပေမယ့် ပျက်စီးတဲ့ အခြေအနေတော့ မရှိပါဘူး။ သာမန် လူကောင်းလိုပဲ သွားလာ
လှုပ်ရှားနိုင်ပါပြီ။

ရွာကနေ တိတ်တခိုး ထွက်လာပြီး လူမြင်မခံဝံ့၊ လူတောမတိုးရဲတဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့
သိမ်ငယ်စိတ်တစ္ဆေ နိမ့်ကျတဲ့ဂုဏ်သိက္ခာဟာ ကျွန်တော်ဘဝကို အသက် (၁၅) နှစ်
ကနေ (၆၀) လောက်အထိ နှစ်ပေါင်း (၅၀) နီးပါး လွှမ်းမိုးဖိစီးခဲ့ပါ တယ်။ လူဖြစ်ရုံးပြီး
ရာသက်ပန် အောက်တန်း ကျတော့မှာပဲဆိုပြီး မိဘ ရပ်ရွာကို စွန့်ခွာခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ
အခုတော့ ဘဝသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်မွေးဖွားပါပြီ။ အခြေအနေတွေက ပြောင်းပြန်
ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ အရင်တုန်းက “ကူးစက်ရောဂါ သည်များ ဆံသခြင်းသည်းခံပါ” ဆိုလို့ အများ
ညှပ်တဲ့ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်မှာ မညှပ်ရဲဘူး။ ရောဂါ သည်အချင်းချင်း ဖြစ်သလိုညှပ်၊
တစ်ခါတလေ ခေါင်းတုံး တုံးခဲ့ရတယ်။ ကား၊ ရထား အများသုံးယာဉ်တွေ စီးခွင့်မရှိဘူး။
ရုပ်ရှင်၊ ဘောလုံးပွဲ မကြည့်ရဘူး။ သေရင် တောင် အနုသချိုင်း ဆိုပြီး သီခြား မြှုပ်နှံခဲ့ရ
တယ်။ အနုထောင်ဆိုတာလည်း ပေါ်ခဲ့ ဖူးတယ်။

အခုရောဂါပျောက်ပြီဆိုတော့ လက်လွတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ အခွင့်အရေး
တွေ ပြန်ရခဲ့ပါပြီ။ စနစ်တကျ ဆေးဝါးကုသခြင်းရဲ့ အကျိုးကို ရာနှုန်းပြည့် ခံစား ရခြင်းပဲ
ဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ်နေရာသွားသွား အောက်တန်းမကျတော့ပါဘူး။ ကျောက်တာ ရွာကို
လည်း မကြာခဏ သွားနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အဘဌေးဆိုပြီး ရပ်ရွာကိစ္စ၊ သားရေး သမီးရေး
ပြဿနာတွေကို လာရောက်တိုင်ပင် ဖြေရှင်းခိုင်း၊ အကူအညီ တောင်းတာတွေ အဆက်
မပြတ် ရှိခဲ့ပါတယ်။

သား၊ မြေးမ၊ မြေး တွေကလည်း ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ စိတ်

အနှောင့်အယှက်မဖြစ်တော့ဘူး။ အိမ်ဦးခန်းမှာ လေးလေးစားစားထားကာ ရိုရိုသေသေ ပြုစုကြပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း အားတဲ့အခါ ဆိုင်ကူရောင်းတယ်လေ။ ကျွန်တော် ယာတဲ့ ကွမ်းယာ အစပ်တည့်တယ်၊ ကောင်းတယ်ဆိုပြီး ကြိုက်တဲ့ ဖောက်သည်တွေ အတွက်လည်း မှန်မှန်ယာပေးရတယ်။ ဘာသာရေး၊ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ အားမာန်အပြည့်စေတနာလှလှနဲ့ ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။ ဝါသနာပါတဲ့ ဘောလုံးပွဲ၊ ရုပ်ရှင် တွေကိုလည်း မကြာခဏ မန္တလေး သွားကြည့်ပါတယ်။

အတူနေ ကျွန်တော့်သားဝင်းမော်ဟိန်းက ၂၇ နှစ်ရှိပြီး သားဈေးရွေးမသန်းညွန့် ကပါ သူတို့ကို ခမ်းခမ်းနားနား မင်္ဂလာဆောင်ပေးရုံသာမက စီးပွားရေးပါ ပံ့ပိုးပေးတဲ့ အတွက် အဖေကျေးဇူးကို အမြဲတာဝရ အောက်မေ့နေပါတယ်။



ကျွန်တော် ယာတဲ့ ကွမ်းယာ အစပ်တည့်တယ်၊ ကောင်းတယ်ဆိုပြီး ကြိုက်တဲ့ ဖောက်သည်တွေ အတွက်လည်း မှန်မှန်ယာပေးရတယ်။

လင်ယောက်ျား၊ ဖခင်၊ အဖိုးတာဝန်ဝတ္တရားတွေ ကျေပွန်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်တာဟာ နိမ့်ရာကမြင့်လာတဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ဓါတ်၊ တစ်စတစ်စ ပြန်လည်တောက်ပြောင်လာတဲ့ ဘဝရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ဒီလို ဆုံးရှုံးခဲ့တာတွေကို ပြန်လည်ရရှိအောင် ဖန်တီးပေးခဲ့တဲ့ စနစ်တကျ ဆေးကုသမှု၊ မိသားစုပံ့ပိုးမှု၊ ဆွေမျိုး၊ မိတ်ဆွေတွေရဲ့ လက်တွဲ ခေါ်ယူမှုတွေကြောင့်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်လို အနာကြီးရောဂါဝေဒနာရှင်များနဲ့ မိသားစု ဆွေမျိုး အသိုင်းအဝိုင်းကို ဒီရောဂါအပေါ် ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်မှု၊ ပစ်ပယ်မှု မလုပ်ကြပါနဲ့။ အလွယ်တကူ မကူးစက်နိုင်သလို၊ ပျောက်အောင် ကုနိုင်တဲ့ ဆေးရှိတယ်။ အမဲ့ ကုပေးတယ်။ ဆေးကုသဖို့ လက်လှမ်းမီတဲ့ အနေအထားမှာရှိတဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝ ဖြစ်စဉ်ကို စံနမူနာထား သင်ခန်းစာယူပြီး အနာကြီးရောဂါအပေါ် အောင်ပွဲခံကာ ဂုဏ်သိက္ခာ စွမ်းအား ပြန်လည်မြင့်မားဖို့ ကြိုးစားကြပါလို့ တိုက်တွန်းနှိုးဆော်လို ပါတယ်။

ပျက်အစဉ်ပြင်ခဏ၊ တို့ဘဝ
စနစ်တကျ ကုသကာ၊ ရောဂါပျောက်ကင်းသည်။
နိမ့်ကျဂုဏ်သိက္ခာ၊ ပြန်လည်နိုးထ၊
စိတ်ဓာတ်တက်ကြွ၊
အောင်ပွဲလည်း အကြိမ်ကြိမ်ရမှာပါ။

မေတ္တာအားမာန်အဖွဲ့



ခရီးဆက်နိုင်သူ

ဝင်းဝင်းမြင့် (နန်းတော်ငွေ)

Khan Myu SAK

ခရီးဆက်ခိုင်းသူ

ဝင်းဝင်းမြင့် (နန်းတော်ရှေ့)

“တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ငြင်းပယ်တိမ်းယိမ်းခြင်းကို ခံရရုံမျှနှင့် ပျက်စီး ကြွေလွင့် မသွားနိုင်သော အရာသည် စိတ်ဓာတ်ခိုင်ကျည်သော မိန်းမတစ်ယောက်၏ နှလုံးသား ဖြစ်သည်” ဟု ကျွန်မ အတည်ပြုသောအခါ သူငယ်ချင်း သီတာမြက ...

“နှင့် အတည်ပြုချက်ကြီးက မောက်မာလိုက်တာဟယ် ...၊ ခံစားမှု ကင်းမဲ့ လိုက် တာ” ဟု ဝေဖန်ပါသည်။

“အို ... ဘာဖြစ်လို့ ခံစားမှုကင်းမဲ့ရမှာလဲ၊ သူ့မှာ ခံစားလိုက်ရတာ အသည်း ပေါက် မတတ် ...၊ ခံစားရရုံနဲ့ အရာအားလုံး ပျက်ယွင်းသွားရမှာလား ... အကန့်လိုက် အကန့် လိုက် ခွဲခြားတတ်တာ အရည်အချင်းပဲ ...၊ အဲဒီအရည်အချင်းဟာ အပြင်ပန်း ရုပ်ရည် အသွင်အပြင်ကို အနိုင်ယူမယ့် အရေးကြီးဆုံးကိစ္စလေ” ...။

ကျွန်မမှာ သက်သေပြရန် ဇာတ်ကောင်ကလည်း အသင့်ရှိပြီး ဖြစ်ပါသည်။ လူသား စစ်စစ်လေ ...။ အရှင်လတ်လတ် ...။ အခုမြင်လိုတွေ့လိုက မြင်နိုင် တွေ့နိုင်ပါသေးရဲ့။ ထို နှလုံးသားပိုင်ရှင်၊ လေးစားဖွယ်ကောင်းသော မိန်းမသားတစ် ယောက်နှင့် ကျွန်မတို့ အတူတူ တစ်စားပွဲတည်းထိုင်ပြီး ကော်ဖီသောက်ရင်းစကား လက်ဆုံကျခဲ့သော အကြောင်း မရေးဖြစ်ဘူးဟုဆိုလျှင် ကျွန်မသည် စာရေးသော အလုပ်ကို ဆက်၍ပင်

မလုပ်သင့်တော့ဟု ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အပြစ်ပေးချင်မိပါ တော့သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ...
ယခု ကျွန်မ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးပါမည်။ ဖြစ်ရပ်မှန် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။

အလေ့ အလေ့ အလေ့

၁

အကြောထဲသို့ထိုးချိတ်ထားသောဆေးထိုးအပ်၏ဒဏ်ကြောင့် လက်ကောက်
ဝတ် မှ သွေးကြောကလေး အောင့်နေသည်။ ထို့ထက်ပို၍ ဓန္ဒာကိုယ်တစ် ပြင်လုံး အနှံ့
ပေါက်လာသော အနာဖုများကြောင့် အသားထဲကရော၊ အရေပြားများပါ နာကျင်နေ
လေသည်။ တစ်ပတ်၊ တစ်လမက ၁၀လကြီးများတောင် တစ်နေ့ အိမ်ပြန် ရန်း တစ်နေ့
အနာပျောက်နိုးနှင့် မျှော်လင့်ကြီးမျှော်လင့်ခဲ့ရသော်လည်း အိမ်ပြန်ရက်က မသေချာ ...။

သေချာမှုတစ်ခုက မထင်မှတ်စွာ ပေါ်လာခဲ့သည်။ မော်လမြိုင် တောင်ပိုင်း ဆေးရုံ
ကြီးထဲမှ လူနာ မသန်းနွဲ့၏ ရောဂါသည် "အနာကြီးရောဂါ" ...တဲ့။ ဘုရား ...ဘုရား သည်
ဝဋ်နာကံနာ ကိုယ်ရေပြားရောဂါဆိုတာကြီးကို ဘယ်သောအခါ ကမှ မစဉ်းစားမိခဲ့။
ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီး သက်ဆိုင်ပတ်သက်ရလိမ့်မည်ဟု တွေးလည်း မတွေးမိခဲ့ ...။

ရောဂါဆိုးကြီး ဝင်ရောက်နေပြီဟု သိလိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပထမ ဦးစွာ
သတိရမိသူမှာ ...ငယ်သူငယ်ချင်း၊ ငယ်ချစ်ဦး၊ အိမ်ဦးနတ် ချစ်လင်ကို ဖြစ်လေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အေးတိအေးစက် အရောင်မထွက်တော့သည့် မျက်လုံး
အကြည့် ...။ ပြတ်တောင်းတောင်းနိုင်လှသော မပွင့်တပွင့် စကားသံ ...။ တစ်နေ့တခြား
အလာကျဲသော တွေ့ဆုံမှု ...။

"မိနွဲ့ဆိုတာ နင်ချစ်လွန်းလို့ဆိုပြီး ယူထားတဲ့ မယားလေ" ဟု ပြောပြီး သူ့ကို ထုကာ
ထုကာ ငိုပစ်လိုက်ချင်ရဲ့ ...။

သို့သော်လည်း ...။ မိနွဲ့တို့ကတော့ လင်ကို ဒုက္ခပေးမည့် မိန်းမမှမဟုတ် ပေဘဲ ...။
"ငါ့ရဲ့ ကူးစက်ရောဂါကြီးကြောင့် နင်တို့ သားအဖတွေကို မျက်နှာမငယ်စေရပါဘူးဟယ်။
ပြီးတော့ ငါ့ဆီကနေပြီး နင်တို့ကိုလည်း မကူးစေရပါဘူး" ဟု ရင်ထဲမှာ အထပ်ထပ်ရွတ်ဆို
ကာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ စစ်စစ်ကိုတော့ လှစ်ဟပြချင်ခဲ့ သေးသည်။

“နင် ဆေးရုံက ဆင်းပြီးရင် ဘယ်မှာနေမလဲ” ဟူသော မေးခွန်းကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် အတွေးများအားလုံး ကစဉ်ကလျားဖြစ်ကုန်တော့သည်။ ငယ်ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးအနီးဆုံးလူကို၊ တစ်ခါမှမမြင်ဖူးမတွေ့ဖူးသောသူကဲ့သို့ မိနွဲ့၏ ရင်ထဲမှာ သွက်သွက်ခါအောင် စိမ်းသွားခဲ့သည်။ “ဪ...သင်းက... ဒီလိုလား” အတွေးတစ်ချက် ဝင်လာခဲ့သည်နှင့် ဘယ်ကဘယ်လို အားအင်များ ဝင်လာ ခဲ့သည်မသိ...။

“နင်တို့နေရစ်ခဲ့ကြတော့” ဟု အသံတိတ်ပြောပစ်လိုက်သည်။ ထိုနေ့က ပေစောင်း ပေစောင်းနှင့် သူပြန်သွားသည်အထိ မသန်းနွဲ့ ငြိမ်သက်နေမိတာပဲ အမှတ်တရ ကျန်ရစ်သည်။ ဘာဆိုဘာမှ မမှတ်မိတော့။ စိတ်နာ သွေးမအေးမီ လက်ထဲမှ ရွှေတို ငွေစလေး မကုန်မီ ရှေ့ခရီးကို ကိုယ်တိုင်ဖောက်၊ ကိုယ်တိုင်ဆက်လျှောက်ခဲ့သည်။ နာကျင် ကြေကွဲခဲ့ရသော သောကမီးများက ဘဝဟောင်းကို ပြာချပစ်ခဲ့လေပြီ...။

ခါးခါး ခါးခါး ခါးခါး

၂

“အနုတော လူချော” ဟူသော စကားသည် မသန်းနွဲ့အတွက် ရည်ရွယ်ကာ ပြောခဲ့လေသလားဟုပင် ထင်မှတ်ရတော့သည်။ မန္တလေး၊ မနောရမ္မံ တစ်ဝိုက်မှာ ဧည့်စာရင်းသစ် တိုးလာသော လုံးကြီးပေါက်လှ မော်လမြိုင်သူ မသန်းနွဲ့၏ သတင်းသည် ရနံ့သင်းထုံ လျက်ရှိသည်။ ထိုစဉ်က မှောင်ခို အရောင်းအဝယ်များ ခေတ်ထ ချိန်...။ ဈေးကျိုးပေးလှသော မသန်းနွဲ့တွင် မန္တလေးမြို့ပေါ်၌ ပါတိတ်ဖောက်သည်များရှိနေခဲ့သည်။ အိမ်ထောင်ရှင်မပေမယ့် အိမ်တွင်းအောင်းကာ အိမ်မှုကိစ္စ ကိုသာ လုပ်ချင်သူ မဟုတ်ခဲ့သော စိတ်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်မိပါရဲ့...။ ယောက်ျား၏ ဝန်ထမ်းလစာကို မမူလောက်အောင်ပင် ကုန်ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးမှာ အောင်မြင်ခဲ့သော အိမ်ရှင်မ တစ်ယောက်၏ ဘဝအပြောင်းကတော့ ချောချောမွေ့မွေ့...။ တောင်ဝိုင်းဆေးရုံကြီးထဲမှ အပြီးအပိုင် ရှောင်ပြေးတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးသည်နှင့် အကောင်းဆုံးနားခိုရာကို ရွေးချယ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

မန္တလေးသို့ ပါတိတ်အထည်တွေ လာရောင်းစဉ်ကတည်းက ထိုနေရာသို့

ဈေးကွက်ရှာခဲ့ဖူးသည်။ ဈေးသည်အရောက်အပေါက်နည်းသောကြောင့် ရှားရှားပါးပါးရောက်လာခဲ့သော မသန်းနွဲ့တို့လို ဈေးသည်မျိုးကို ဝမ်းသာအားရ ကြိုကြသည်။ ထိုစဉ်ကတည်းက မသန်းနွဲ့၏ စိတ်ထဲမှာ သူတို့ကို စာနာနားလည်နိုင်ခဲ့သည်။ တွေးမိသောအခါအံ့သြရပြန်သည်။ ထိုစဉ်က မသန်းနွဲ့၏ အသက်က ၂၅ ဝန်းကျင်...။ လူ့ဘဝလူ့လောကကြီးထဲမှာ ဈေးရောင်းရင်း လူစုံနှင့် ပေါင်းခဲ့ရသောအခါ လူတို့၏ ဓလေ့စရိုက်များကို အမျိုးမျိုးတွေ့ခဲ့ရသည်။ မကောင်းသော၊ ကောင်းသောကိစ္စအားလုံးကို လက်ခံခဲ့ရသည့်အထဲမှာ သူတို့၏ ဘဝ များစွာကို စာနာစိတ်နှင့် နားလည်ခဲ့ရ သည်ကိုပင် ဘဝရေစက် များလားဟု တစ်ခါ တလေ အတွေးဝင်ခဲ့ဖူးသေးသည်။

“မနွဲ့...ညည်း အထည်ရွေးကျတွေကို ပြန်သယ်သွားမယ့်အစား ရောင်း လို့ရမယ့် တစ်နေရာတော့ ရှိလေရဲ့၊ ညည်း စွန့်စားမလား” ဟု ဈေးချိုထဲမှာ ဈေးထွက် သော မဝါက ဆိုလေသည်။

“အို ...ဈေးသည်ဆိုတာ ကိုယ်ရောင်းတဲ့ပစ္စည်း ကုန်ဖို့အဓိက၊ ဘယ်လို စွန့်စားရမှာလဲ” ဟု ဆိုသော် ...

“မနောရမ္မံ” ...တဲ့။ နောက်ပိုင်းတွင် ထိုနေရာကို ဥယျာဉ်တန်းဟုလည်း ခေါ်သူက ခေါ်ဆိုလားမသိ...။ “အို...ဘာဖြစ်ဖြစ် သွားမယ်တော်” မသန်းနွဲ့စွန့်စားခဲ့လေသည်။ ပထမဦးစွာ ထိုနေရာသို့ဝင်တော့ ရွံ့တွန့်တွန့်ဖြစ်မိတာအမှန်...။ “ရောင်းစရာကလေး ကုန်ပါစေတော့” ဟူသော ပြင်းပြစိတ်နှင့် ရောက်ခဲ့ရသည်။ တစ်နေ့သွားရုံနှင့် အထည်တွေ ပြိုက်ခနဲ ကုန်တော့ လောဘလေး တက်လာသည်။ နောက်နှစ်ရက်နေသောအခါ ဈေးချို ထဲမှ ရောင်းကောင်းမည်ဟုထင်သော ပစ္စည်းအချို့နှင့် ထပ်သွားမိပြန်သည်။ နာရီပိုင်းအတွင်း မှာပင် ရောင်းကုန်တွေ ပြောင်ပြောင်ထိပြန်သည်။ နောက်တစ်ရက်နေတော့ စားစရာများကို သွားရောင်းဖြစ်ပြန်သည်။ မှတ်မှတ်ရရ ထိုအခေါက်ပြီးတော့ နောက်ထပ် အခါခါ ရောက်ချင်ခဲ့သော်လည်း မရောက်ဖြစ်တော့...။ ရောက်ခဲ့ပြန်တော့လည်း ခဏမဟုတ်...။ တစ်သက်တာထာဝရအတွက်...။

ထိုနေရာသို့ မသန်းနွဲ့ရောက်လာခဲ့သည်ကို မည်သူမျှမသိ။ ဈေးရောင်းရင်း ခင်ခဲ့သော သူနာပြုဆရာမလေးထံသို့ တန်း၍သွားသည်။ ကုလက်စဆေးမှတ်တမ်းများကိုပြ

သည်။ ပစ္စည်းအချို့သယ်၍ လမ်းခရီးတစ်လျှောက်လုံး ပင်ပန်းခဲ့သမျှ ဆေးရုံ အရောက်တွင်ရှိသမျှ အားအင်တို့ ပျောက်ဆုံးသွားသည်။ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းစွာပင် မသန်းနွဲ့နွားသို့ မေးမြန်းအားပေးသူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်သွားသည်။ ဆေးရုံမှဆင်းသော အခါ ဈေးရောင်းစဉ်က ခဏကလေး ခင်ခဲ့ဖူးသူ မမချစ်ခင်က “ငါတို့နဲ့ အတူလာနေ” ဟု လွယ်လွယ်ကူကူ ပင် ခေါ်ဖော်ရခဲ့သည်။ မမချစ်ခင်ကလည်း ဆေးကုနေ ရဆဲ ...။ သူ့အမေ ကလည်း ကုနေ ရဆဲ ...။ ဆေးရုံမှဆင်းပြီးသော် မသန်းနွဲ့သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အနာကြီးဝေဒနာရှင် ဟု မထင်တော့ ...။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးမှ လူအားလုံးသည် သူလိုကိုယ်လို ပင် သွားလာစားသောက်နေကြသည်။ တချို့က အရက်ချက် အရက်ရောင်းပြီး စီးပွား ဖြစ်နေကြသည်။ တံမြက်စည်းလုပ်ရောင်းသူ ...။ ဝါးကပ်ရက်သူ တွေလည်း ရှိ၏ ...။ တချို့ကတော့ တောသွား၍ သစ်ခုတ်မီးသွေးဖုတ်ကြ၏ ...။ အစားအသောက် ရောင်းသူ တွေကတော့ ကိုယ့်နေရာမှာပဲ ကိုယ်ပြန်ရောင်းကြရ၍ သိပ်စီးပွားမဖြစ် ...။ မသန်းနွဲ့လည်း စီးပွားရေးတစ်ခုခုလုပ်ရန် ကြိုးစားရ၏ ...။

“တောင်းစားလည်း ဖြစ်တာပါပဲအေ” ဟု မချစ်ခင်၏ အမေက ပြောသော် လည်း သဘောမတူခဲ့ပေ။ မျက်နှာမှာ ကြီးမားသော ပျက်ယွင်းမှုမရှိသေး။ ခြေက အနည်းငယ် ခွင့်ပြီး လက်မှာ သိသာသော အကွေးအကောက်တွေကို ကုသနေဆဲ။ အရပ်ထဲမှာကလည်း ဟုတ်သည် မဟုတ်သည် မသိ။ သတင်း ကောင်းတစ်စကတော့ ကြားခွင့်ရပြီ ...။

“ဆေးသစ်ပေါ်ပြီတဲ့ဟေ့ ...။ “အမ်ဒီတီ” ဆေးပေါင်းတဲ့။ သောက်ပြီး ခြောက်လ တစ်နှစ်ဆို ပျောက်မှာ သေချာသတဲ့”

မချစ်ခင်က ဝမ်းသာအားရ သတင်းယူလာသည်။ ၁၉၈၆ - ၈၇ နှစ်လောက်က ဆိုတော့ မသန်းနွဲ့၏ အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်က ဖြစ်သည်။ ထိုသတင်းကို ကြားစတွင် ဝမ်းသာလွန်းလို့ ပျော်လွန်းလို့ စိတ်ကူးတွေ ယဉ်လို့မဝနိုင်။ စိတ်ကူး နှင့်အတူ အိပ်မက်များတောင် မက်မိလေသေးရဲ့။ ထိုစိတ်ကူးအိပ်မက်ထဲမှာ အရွယ်ရောက်သော သမီးလေးနှစ်ယောက်ကလည်း လှပလို့၊ မိသားတစ်စု စုစုဝေးဝေး ချက်ပြုတ် စားသောက်ကြလို့ ...။

ဒါပေမဲ့...တကယ့်တကယ်တော့ ဖြစ်မလာနိုင် ...။ မသန်းနွဲ့၏ စိတ်တွင် အနာတရ

တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပြန်သည်။ နှစ်ချိန် အနေကြာလာသော် စိတ်အတွင်းထဲမှ တောင်းဆိုမှု များက အလိုလိုပေါ်လာ၏။

“ငါ ... ဈေးချိုထဲက မဝါနဲ့ တွေ့ချင်လိုက်တာ” ပါသမျှ ပစ္စည်းကလေး များကို ရောင်းချပြီး အမြတ်ကလေးကို စုဆောင်းကာ နေ့လယ်ခင်းတွင် မုန့်အမျိုးမျိုး လုပ်ရောင်း ကြည့်ခဲ့သည်။ လုပ်စကတော့ အသစ်အဆန်းဆို ဝယ်စားကြ၍ အဆင်ပြေသည်။ နောက်ပိုင်းမှာ အကြွေးကျလာသည်။ ရောင်းကုန်က မုန့်ဆိုတော့ နေ့မကူးခင်ကုန်အောင် ရောင်းနိုင်မှဖြစ်သည်။ လူလည်လူယုတ်များက အချိန်မတော်သည်အထိ အဝတ်ခံစောင့် ပြီး မိုးကြီးချုပ်စုတ်စုတ်ကန်းမှ လျှော့ဈေးပေါ့ဈေးနှင့်လာ ဝယ်ကြတာ ကြာလာတော့ သည်းမခံနိုင်၊ အထည်နှင့်ပစ္စည်းရောင်းနေကျမို့ ရောင်းကုန်ပြောင်းရန် စဉ်းစားသည်နှင့် မဝါကို သတိရမိသည်။ မဝါဆိုတာ ပြောမနာ ဆိုမနာ စားအတူ သွားအတူ ချစ်ခဲ့ခင်ခဲ့ဖူးသူ မို့ဘာဘာညာညာ တွေးမနေတော့ဘဲ တစ်နေ့မှာ မဝါရှိရာ ဈေးချိုသို့ တစ်ယောက်တည်း ထွက်ခဲ့သည်။

မဝါ၏ဆိုင်က ချည်ထည်များကို ဖောက်သည်ပေးသည်မို့ အစဉ်အမြဲ လူရှုပ် နေသည်။ စတော့တွေချင်း မဝါက ဝမ်းသာအားရရှိလှသည်။

“မလာတာကြာလိုက်တာ၊ ဘာသတင်း၊ ညာသတင်းလည်း မကြားရတော့ မသန်းနွဲ့တစ်ယောက် ဘဝတောင် ပြောင်းသွားပြီလားလို့ ... မေ့ရက်လိုက်တာ” ဘာညာ နှင့် ခရီးဦးကြိုပြုသေးသည်။ စကားပြောရင်း အကြောင်းစုံကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရင်ဖွင့် မိတော့ မဝါ၏ မျက်နှာထားသည် တစ်မျိုးပြောင်းသွားသည်။ ဟန်ပင်မဆောင်နိုင် လောက်အောင် မျက်စိမျက်နှာတွေပျက်နေသည်။ အရောင်မထွက်သော မျက်လုံး သေ ကြီးများ၏ ဒဏ်ကို ကြာကြာမခံနိုင်၍ စီးပွားရေးအကြောင်း၊ ရောင်းဝယ်ရေး အကြောင်း တွေတောင် မပြောနိုင်တော့ဘဲ ပြန်ရန်ပြင်ရသည်။

ထိုစဉ် ...၊ ငွေစက္ကူတွေ အထပ်လိုက် ...၊ ဘယ်လောက်များမှန်း လှည့်လို့ပင် မကြည့်ခဲ့သောကြောင့် မသိနိုင် ...။

“မသန်းနွဲ့ရယ် ... အလေးယူသွား ... ရင်းနှီးပြီးစားရအောင် ... ရှင်အဲဒီနေရာမှာလည်း ရောင်းတတ်ဝယ်တတ်သားပဲဟာ၊ အဆင်ပြေတာလေးနဲ့ လုပ်ပေတော့လေ”

မဝါ၏ စကားကို ဆုံးအောင်ပင် နားမဝင်တော့ဘဲ...။

“နေပါစေ မဝါရယ် ...။ ကျွန်မ ဒီလို အကူအညီကို လိုချင်လို့ လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်တို့တွေကို သတိရလွန်းလို့ လာမိတာပါ။ နောက်လည်း ကျွန်မ လာဖြစ်မှာမဟုတ်တော့ လို့ မယူပါရစေနဲ့၊ သွားပြီနော်” ဟု အပြီးအစီး နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဘာမပြော ညာမပြော မမချစ်ခင်ကို ဖက်ပြီး အားရ အောင် ငိုပစ်လိုက်မိသည်။ မှတ်မှတ်ရရ ထိုမျက်ရည်သည် ပထမဆုံးနှင့် နောက်ဆုံး မျက်ရည် ဖြစ်လိမ့်မည်။ မမချစ်ခင်၏ ကျေးဇူးကြီးလှ၏ ...။

“ငါ့ညီမရယ် ...ဝမ်းလည်း နည်းမနေနဲ့၊ မကျေမနပ်လည်း ဖြစ်မနေနဲ့၊ ဒါအဖြစ်မှန်ပဲ၊ ညည်းတို့ ငါတို့ ဒီရောဂါမရခဲ့ရင်လည်း ဒီရောဂါမျိုးကို ကူးမှာ ကြောက်ကြရမှာပဲလေ မဟုတ်ဘူးလား။ ညည်းက ငါတို့ထက် အများကြီးသာပါတယ်အေ ...ဒီဘဝမှာပဲ နေပျော် အောင် ကြိုးစားတော့” ဟု ဖျောင်းဖျာသည်။ နှစ်ရက် သုံးရက် ကြေကွဲမဆုံး ဖြစ်နေသော မသန်းနွဲ့ကို နောက်ဆုံးစကားတစ်ခွန်း လည်း ပြောပြန်သေးသည်။

“ငါတို့ ရွာထဲက ဖိုးမောင်တို့ အောင်ဘတို့တွေ မမြင်ဘူးလား၊ ထစ်ခနဲရှိ နေမထူး သေမထူးဆိုတဲ့ စကားကိုချည်း ပြောပြီး သောင်းကျန်းလို့ချည်းနေကြတော့ သူတို့ကြောင့် ဘယ်သူများ စိတ်ချမ်းသာကြရလို့တုန်း ...။ လူရယ်လို့ဖြစ်လာရင် နေချင်တိုင်းလည်း မနေရသလို သေချင် တိုင်းလည်း သေလို့ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး အေရယ်”

မမချစ်ခင်က စကားသိပ်ပြောသူမဟုတ်။ ဘုရားတရားကို တတ်နိုင်သမျှ ကိုင်းရှိုင်း ပြီး အနေအေးသူဖြစ်သည်။ ဆေးရုံပေါ်မှာ အမေအိုကြီးကို လိုက်ပြုစု ကတည်းက ခင်စရာ ကောင်း လိုက်တာဟု စိတ်ထဲမှာ စွဲနေခဲ့၏။ ခုတင်ချင်း ကပ်လျက် အမေကြီးကို မသန်းနွဲ့ ကပါ တတ်နိုင်သမျှ ဝင်ပြီး ပြုစုရင်း နောက်ဆုံးမှာ အတူနေဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ အမေကြီး ဆုံးသွားပြန်တော့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်လို့ တိုင်တိုင်ပင်ပင် အားကိုးမှီခိုခဲ့ကြပြန်သည်။

“အမေလည်း ဒီရောဂါ ...။ ငါ့အစ်မလည်း ဒီရောဂါ ...။ ဒီရောဂါနဲ့ ပတ်သက်လို့ တစ်သက်လုံး ခံစားခဲ့ရတာ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ဖြေပြီး မနေတတ်ရင် ပိုပြီး လူဖြစ်ကျိုးမနပ် ဖြစ်သွားမှာပေါ့” ဟု မမချစ်ခင်က ဆိုသည်။

ယောက်ျားနှင့် သမီးနှစ်ယောက်ကို ချန်ပစ်ခဲ့ရတုန်းက ရှေ့ခရီးအတွက် စိတ်မော

နေရတာနှင့် ခံစားမှုတို့ မပြင်းထန်ခဲ့ ...။ ဘဝအသစ် စတင်ရာမှာလည်း ပြေပြေချောချော ရှိခဲ့သည်မို့ မပင်ပန်း ...။ ဘဝသစ်ထဲမှာပင် လုပ်တတ်ကိုင်တတ် ရှိပြန်သောကြောင့် အနေကြာသော် ကိုယ့်အဖြစ်ကို မေ့တော့တော့ရှိပြီး မိတ်ဟောင်း၊ ဆွေဟောင်းများကို တမ်းတမိသည်။ ထိုစဉ်မှာ စိတ်ထိခိုက်ရသည်။ ရောဂါကလည်း ဆေးသစ်နှင့်တွေ့၍ ပျောက်သလောက်ရှိနေပြီ ...။ ထိုစဉ် အတွေးတစ်စက လူးလွန့်လာသည်။ ရောဂါပျောက်ပြီး ပေမယ့် သေရာပါအမာရွတ်ကြီးက ပျောက်တော့ မည်မဟုတ် ...။ သူတစ်ပါးကို ရောဂါမကူးနိုင်တာ သေချာပြီဖြစ်သော်လည်း မသိသူများကတော့ ရောဂါသည်ဟုပင် ထင်နေဦးမှာ အသေအချာ ...။ ထိုအတွေးကြောင့် စိတ်ထဲမှာ မအိမလည်ကြီး ဖြစ်နေခဲ့သည်။ စီးပွားရေးကိုလည်း ပြောင်းချင်နေသည်။

အပြောင်းအလွဲဆိုသော အရာများသည် မထင်မှတ်စွာပင် မသန်းနွဲ့နှင့် မနောရမ္မံ တစ်ဖွဲ့လုံးထဲသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီးရောက်လာခဲ့သည်။ မြို့သစ်ရွာသစ်သို့ပြောင်းကြ ရတော့သည်။ မှတ်မှတ်ရရ ၁၉၉၀ ဝန်းကျင်ဖြစ်သည်။ တချို့က တစ်ရွာ မပြောင်းသူကောင်းမဖြစ်ဟုဆိုကြ။ တချို့က သေချင်တဲ့ကျား တောပြောင်း ဟုဆိုကြ ...။ အဆိုးအကောင်းတို့ ရောနေကျထုံးစံအတိုင်း မသန်းနွဲ့ကတော့ ဆိုးသည်ဟုလည်းမမြင် ၊ ကောင်းသည်ဟုလည်း မတွေးချင်တော့ ကံစေရာဟု သဘောထားပြီး မျောပါလာခဲ့သည်။ မမချစ်ခင်တစ်ယောက်လည်း ဆုံးသွားရှာပြီ ...။

ထိုစဉ်အချိန်ကာလများက မသန်းနွဲ့သည် ခံစားမှုလှိုင်းများကို စီးနေခဲ့ရသလို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သိမ့်သိမ့်ငြိမ့်ငြိမ့်လှုပ်ခတ်လို့ပင် မဆုံးနိုင်တော့ ...။ မနောရမ္မံမှာ စီးပွားဖြစ်ခဲ့သူများက ရင်နာစကားဆိုကြသည်။ မနောရမ္မံမှာ အိမ်ခြေမဲ့ခဲ့သူများက ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်ကလေးနှင့်၊ ထောက်ပံ့ငွေနှင့်၊ ကိုယ်ပိုင်ဆေးရုံနှင့် ကျွမ်းကျင်သော ဆရာဝန် ဆရာမများနှင့်မို့ ပို၍ နေပျော်သူများက ပီတိစကားဆိုကြသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ မသန်းနွဲ့သည် ရေနံသာဆေးရုံကြီးနှင့် နံသာမြိုင်ရွာကလေးကို ငြိတွယ်စ ပြုခဲ့ရပြီ ...။

နံသာမြိုင်အစီအစဉ်ကို အမျိုးမျိုးဝေဖန်ပြောဆိုကြရာတွင် ကိုယ်ပိုင်အိမ်နှင့်ရိက္ခာနှင့် လစဉ် ချီးမြှင့်ငွေအကြောင်းများကို ပေါင်းလန်အောင် ပြောဆိုခဲ့ကြသည်။ လက်မဲ့ခြေမဲ့ရောဂါသည်များအတွက် အလွန်သင့်လျော်သော အစီအစဉ်ဟုလူကြီးများကပြော

ကြသည်။ မသန်းနွဲ့ကတော့ ထိုအစီအစဉ်များထက် ဘာလုပ်ရင်ကောင်း မလဲသာ တွေးခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဝတ်ချင် စားချင် သုံးချင် ဖြန့်ချင်တာလားဟုမေးလျှင် တွေ့ဝေ စဉ်းစားရဦးမည် ဖြစ်သော်လည်း တစ်ခုခုမှ လုပ်မနေရလျှင်တော့ ဘယ်လိုမှ မနေတတ်ခဲ့တာ မသန်းနွဲ့၏ ဝါသနာပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအချိန်မှာ မသန်းနွဲ့လည်း အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပြီ ...။

သားလေးငယ်နုသောအချိန်မှာ အိမ်သား၏ စောင့်ရှောက်မှုကို ခံယူခဲ့သော်လည်း ကလေးကို အနည်းငယ်လွှတ်ရသည်နှင့် အလုပ်လုပ်ချင်လေပြီ။ မသန်းနွဲ့သည် ရေနံသာရွာသို့ ဈေးဝယ်သွားစဉ်ကတည်းက လတ်ဆတ်သော ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို သဘောကျ ခဲ့သည်။ အိမ်အတွက် ပိုပိုသာသာ များများဝယ် လို့မဝနိုင်။ အိမ်ပြန်ရောက် သော် ဟိုကမျှပါဦး သည်ကမျှပါဦးနှင့် ...တစ်ခါတလေ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ချက်စရာပင် မကျန် ...။ ထိုအကြောင်းအရာ သည် မသန်းနွဲ့၏ ဈေးစက်ဘီးကလေးအစ ဖြစ်သည် ...။

ကလင် ... ကလင် ... သံ ပေးပြီး စက်ဘီးစီးရတာကို မသန်းနွဲ့ အနှစ်သက်ကြီး နှစ်သက်ခဲ့လေပြီ။ နံနက်စောစောကြီးထ၍ ကယ်ရီယာခုံပေါ်မှာ တောင်းကြီး နှစ်တောင်းကို ဟန်ချက်ညီအောင် တင်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ဈေးထဲမှဖောက်သည် ဆိုင်များက ထုပ်နေကျ အထုပ်ကလေးတွေ အဆင်သင့်ထုပ်ထား သည်။ အသား အမျိုးမျိုး၊ ငါးအမျိုးမျိုး၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက် အစုံအလင်၊ ချင်း၊ ကြက်သွန်ဖြူနီ၊ ဟင်းခတ် စရာမကျန်၊ ဘုရားတင်ရန် ပန်းလည်းမမေ့ ...။ ဈေးမှ ပြန်လာ ခဲ့သည့် လမ်းတစ်လျှောက် ဖောက်သည်တွေချည်း ...။ အောင်ကံသာရွာလည်း ပြေးမလွတ်၊ ဥက္ကံရွာကလည်း လာပါဦး ...။ ဝန်ထမ်းမိသားစုကလည်း တမျှော် မျှော် ...။ မသန်းနွဲ့၏ ဈေးစက်ဘီးကလေးသည် ဆေးရုံအုပ်ဆရာဝန်မကြီး၏ အမေ့ထံတွင် ခရီးနားရလေသည်။

အန်တီကြီးထံမှာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဈေးဝင်ရောင်းရင်း မှန်ကိုလည်း စားရသေး။ ရောက်လာပြီဆိုလျှင် တစ်ခုခုကျွေးစမြဲ ...။ အန်တီကြီးတို့အတွက် နံနက်အစောစာဖြစ်ပေမယ့် မသန်းနွဲ့အတွက်ကတော့ နံနက်နေပြင်စာ ...။ ဘဝနာရီစာ ဖြစ်လေသည်။ ထမင်းကြော်လား ...။ တိုဟူးသုပ်လား ...။ ကြာဆံကြော်လား ...။ တစ်ခုခုကို တစ်အိုးကြီး ဖျော်ထားသော ကော်ဖီချိုချိုလေးလေး၊ ခါးခါးအေးအေးနှင့် တဝသောက်စား၊ စကားပြောပြီးမှ အိမ်သို့ပြန်ရသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် စာရင်းလုပ်၊ ဝေ့ကိုရေတွက် နောက်နေ့ဝယ်ရန် စာရင်းမှတ်။

ထိုအကြောင်းအရာများကို မသန်းနွဲ့က ထူးဆန်းသည်ဟု မထင်...။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ လုပ်ချင်၍ လုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအလုပ်ကြောင့် အပေါင်းအသင်း ကလည်း များလာသည်။ ဘုရားပွဲရာသီဆိုလျှင် ဟိုရွာကူး သည်ရွာကူး မုန့်လည်စား ရသည်နှင့် ထမင်းချက်ရန် ပင်မလို...။

အလအလ အလအလ အလအလ

၃

ကျွန်မနှင့် အစ်မကြီး ဒေါ်သန်းနွဲ့တို့ တွေ့သောအချိန်တွင် အစ်မကြီး ဒေါ်သန်းနွဲ့သည် အသက် (၅၀) ကျော်ခန့် ရှိနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။ အသားအရေ ပြည့်ပြည့် ဖြိုးဖြိုးနှင့် မျက်နှာမှာလည်း သနပ်ခါးဖွေးဖွေးလိမ်းလို့ ...။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စားပြင်ဆင် ထားပါသည်။

“အစ်မကြီး ဈေးရောင်းတုန်းပဲလား” ဟု ကျွန်မကမေးတော့... “ရောင်းပါ သေးတယ်၊ ဈေးစက်ဘီးကို နိုင်သေးတယ်” ဟု ပြုံးရယ်လျက် ပြောပါသည်။

“အစ်မကြီး ခုချိန်မှာ မဝါတို့နဲ့ တွေ့ရင် ဘယ်လိုနေမလဲ” ဟု မရဲတရဲ မေး ကြည့်မိပါသည်။

“မလိုတော့ပါဘူး ဆရာမရယ်၊ လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ ကိုယ်နဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် ရှိပါတယ်၊ မပျင်းတတ်ရင်၊ ရေသာမခိုချင်ရင် ကိုယ့်နေရာမှာ ကိုယ်ပျော် လို့ ရပါတယ်” ဟု ဆိုပါသည်။

ကျွန်မတို့ နိုင်ငံမှာတော့ မဟုတ်၊ ဟိုးရှေးပဝေသဏီက ဖြစ်ပါသည်။ ဥရောပ အလယ်ခေတ်လောက်ဆီက အနာကြီးဝေဒနာရှင်များ လူကြား၊ သူကြား သွားလာလျှင် ချူ (သို့မဟုတ်) ခေါင်းလောင်းကလေး တီးပြီး သွားကြရပါသတဲ့။ “ရှောင်ကြပါ၊ ရှားကြပါ အနာကြီးဝေဒနာရှင် လာပါပြီ” ဟု ကြော်ငြာပြီး သွားရသည့်သဘော...။ ထိုခေါင်းလောင်း သံ ကလေးကြားလျှင် လူတွေ ဝေးဝေး ရှောင်ကြပေလိမ့်မည်...။

ခုတော့ ခေတ်တွေပြောင်းသွားပြီ...။ အနာကြီးရောဂါတော့ ကင်းဝေး နိုင်သမျှ

ကင်းဝေး အောင် သန့်ထားရှင်းထားကြလေပြီ ...။ ဒါပေမဲ့ ထိုရောဂါက အမွေဆိုးပေးခဲ့သော အမာရွတ်များကိုတော့ ဆေးပညာနှင့်ဝေးသောသူများက နားလည်မပေးနိုင်ကြသေး ...။ ကျွန်မကတော့ ယုံကြည်မိပါသည်။ အစ်မကြီး ဒေါ်သန်းနွဲ့ကဲ့သို့ အရည်အချင်းရှိမည်ဆိုလျှင်တော့ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုလုပ်ရင်း ကလင် ...ကလင် ...သံပေးကာ နေပျော်သော လောကတစ်ခုဆီသို့ ရောက် မှန်းမသိရောက်အောင် ခရီးနှင့်နိုင်ကြပါလိမ့်မည်။ အနာကြီးရောဂါ တစ်ခါမျှ မရရှိခဲ့ဖူးသော ကျွန်မတို့တစ်တွေသည်လည်း ဘာမှ မလုပ်လျှင် ဘယ်လောကထံသို့မှ မရောက်နိုင်ကြတာမို့ ...။ ကလင် ...ကလင် ...သံ ပေး၍ ခရီးဝေးဝေး ဆက် နိုင်သူသည်သာ ...။

ဝင်းဝင်းမြင့် (နန်းတော်ရှေ့)



မိုးမြင့်ထက်က ဂုဏ်သိက္ခာ

Sasakawa Memorial Health Foundation ၏ ကူညီပံ့ပိုးမှုဖြင့်
 မေတ္တာအားမာန်အဖွဲ့က စုစည်း၍ အခမဲ့ထုတ်ဝေသည်။

မိုးယံထက်မြင့်မားသော

စိုးအောင်

ကျွန်တော်ငယ်ငယ်တုန်းက အမေနဲ့ ဈေးထဲကို လိုက်သွားတဲ့အခါ ဈေးပေါက်ဝမှာ သူတို့ကို တွေ့ခဲ့ဖူးတာ အမှတ်ရနေပါတယ်။ သူတို့ဆိုတာက မျက်နှာနဲ့ ခြေလက်တွေမှာ စိုစိုရွှဲရွဲ အနာဝရပွန့် အနုသူတောင်းစား စုံတွဲပါ။ အဲဒီ တုန်းက သူတို့ကို လိုက်တောင်းစား နေတဲ့ အနုတွေလို့ သိထားတာကြောင့် ရွံ့ကြောက် ကြောက်နဲ့ ခပ်ဝေးဝေးက ရှောင်ကွင်း သွားခဲ့ဖူးတဲ့ ကလေးဘဝကို ပြန်မြန်ယောင်မိ ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၅၀ ကျော် တာလကပါ။

သူတို့လို တောင်းစားတဲ့ ရောဂါသည်တွေဟာ ကျွန်တော်တို့ မြို့ကလေးကို မကြာ ခဏ ရောက်လာတတ်ပါတယ်။ ဘူတာရုံနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရိုဒေါင်အဟောင်းကြီး ရှိပါတယ်။ သူတို့တွေ ကျွန်တော်တို့မြို့ကို ရောက်တဲ့အခါ အဲဒီရိုဒေါင် အဟောင်းကြီးထဲမှာ စတည်းချပြီး မြို့ထဲမှာ လေး၊ ငါးရက် လှည့်လည်တောင်း၊ ပြီးရင် တခြား မြို့ကို ခရီးဆက် ကြတယ်။

အဲဒီတုန်းက သူတို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး တွေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူတို့ ဘာကြောင့် နူတာလဲ၊ အနာတွေကို ဘာကြောင့် ဆေးမလိမ်း၊ ဆေးမကုတာလဲ၊ ဘာကြောင့် အလုပ်မလုပ်ဘဲ တောင်းစားနေကြတာလဲ စသည် ...စသည်ဖြင့်။ နောက်တစ်ခါ ကတော့ အမေ့ဇာတိ

ရွာကို အလည်လိုက်သွားချိန်မှာ သူတို့လိုပဲ ရောဂါသည်တစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူကတော့ တောင်းရမ်းစားသောက်သူ မဟုတ်ပါ။ တဲအိမ်ကလေး နဲ့နေပြီး ကိုယ့်ဘာသာ ချက်ပြုတ်စားသောက်တဲ့ ဦးကြီးတစ်ယောက်ပါ။ တဲအိမ်နဲ့ နေတယ်ဆိုပေမယ့် ရွာထဲမှာ မဟုတ်ပါ။ ရွာအပြင် ရွာထိပ်နဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရှိတဲ့ လယ်ကွက်အစပ်မှာ ဆောက်ထားတဲ့ တဲတစ်လုံးပါ။

ကျွန်တော်က ဦးကြီး ဘာဖြစ်လို့ ရွာထဲမှာ မနေဘဲ ရွာပြင်မှာ လာနေတာလဲလို့ မေးကြည့်တော့ ငါ့မှာ ကုဋ္ဌနူနာရောဂါဖြစ်နေလို့ ရွာက လူတွေက နှင်ထုတ်လို့ ရွာပြင်မှာ နေရတာကွ။ ငါ့ရောဂါတွေ သူတို့ကို ကူးမှာကြောက်လို့ နှင်ထုတ်တာ။ နောက်ပြီး ငါ့ ရောဂါကလည်း ကုမရလို့ ပိုဆိုးသထက် ဆိုးလာပြီး ခုလို ခြေထောက် တွေပျက်ပြီး လူလုံး မလှဖြစ်သွားရတာပေါ့ကွာ။

ကျန်းမာရေး အသိပညာ နည်းပါးသေးတဲ့ ခေတ်ကာလမို့ ရောဂါရှင်က ကုရင်ပျောက်တယ်ဆိုတာ မသိသလို ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ဒီရောဂါက အလွယ်တကူ ကူးနိုင်တယ်ထင်ပြီး ရွာထဲက နှင်ထုတ်လိုက်တဲ့ သဘောပဲ။ ဒီရောဂါဟာ အနာကြီးရောဂါ၊ ရောဂါလက္ခဏာတွေက ဘယ်လို၊ ရောဂါဖြစ်ဖြစ်ချင်း ကုသရင် ပျောက်တယ်၊ အလွယ်တကူ ကူးစက်တတ်တဲ့ ရောဂါမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာတွေ မသိသေးတဲ့ ခေတ်ကာလပါ။ အဲဒီခေတ်ကာလမှာ အဲဒီလို ရောဂါသည်တွေ နိုင်ငံ အနှံ့ ရှိခဲ့မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက အနာကြီးရောဂါလို့တောင် မခေါ်ကြသေး ဘူး။ အနုရောဂါ၊ အနုလို့ပဲ ခေါ်ခဲ့ ကြတယ်။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ အနာကြီးရောဂါလို့ ပြောင်းလဲသုံးစွဲခဲ့ပါတယ်။ တချို့ကလည်း အင်္ဂလိပ်လို Leprosy (လက်ပရီစီ) လို့ပဲ ခေါ်ကြပါတယ်။ အဲဒီအချိန် ကလည်း ရန်ကုန်မြို့ အနှံ့ လှည့်လည်တောင်းရမ်းနေကြတဲ့ အနာကြီးရောဂါဝေဒနာရှင် တွေကို တွေ့ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဟံသာဝတီ ဘူတာဘက်မှာ တော်တော်များများ တွေ့ရပါတယ်။ ထောက်ကြံ့ဘက်မှာလည်း အများအပြား နေထိုင်ခဲ့ကြပါတယ်။

အနာကြီးရောဂါသည်တွေနဲ့ ကြုံဖူးဆုံဖူးခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အနာကြီး ရောဂါ အကြောင်း ဘာမျှ မသိရိုး အမှန်ပါ။ မကြာခင်က အနာကြီးရောဂါ အကြောင်း

ဆောင်းပါးရေးသားပေးဖို့ မေတ္တာအားမာန်အဖွဲ့က စာမူတောင်းပါတယ်။လောလောဆယ် ရောဂါဖြစ်နေသူတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ဆုံ မေးမြန်း ရေးသားခွင့် ရရှိခဲ့ပါတယ်။

သူ့နာမည်က ဦးသောင်းညွန့်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ အသက်က (၅၀) ရှိပါပြီ။ ပဲခူးမြို့နယ်၊ ထုံးကြီးကျေးရွာမှာ နေပါတယ်။ ကျပန်းလုပ်ကိုင်တဲ့ လက်လုပ်လက်စား တစ်ဦးပါ။ သားတစ်ယောက်၊ သမီးသုံးယောက်ရှိပြီး အိမ်ထောင်မပြုဘဲ မိဘကို လုပ်ကျွေးနေတဲ့ သမီးကြီး၊ ဇနီးတို့နဲ့ အတူနေပါတယ်။

၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်၊ မေလကုန်ခါနီးမှာ ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်အနံ့ ညှိနှိုက် တွေထွက်လာပြီး လက်မှာလည်း အနီစက်တွေ ထွက်လာပါတယ်။ ယားယံခြင်းတော့ မရှိဘူး။ နားရွက်တွေလည်း ထူပြိန်းပြီး ရောင်လာတယ်။ ဒါနဲ့ ရွာက ဆရာနဲ့ ကုတော့လည်း မသက်သာဘူး။ နောက်ပိုင်းမှာ အနီစက်တွေ တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ်လာပါတယ်။ ကျွန်တော် ဖြစ်တဲ့ရောဂါရဲ့ သဲလွန်စက် အမှတ်မထင် ရလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က စာဖတ် ဝါသနာပါသူဆိုတော့ ဆရာကြီး ပီမိုးနင်း ရေးတဲ့ စာအုပ် တစ်အုပ်ထဲမှာ ဖတ်လိုက်ရတာပါ။ အဲဒီထဲမှာ ဖော်ပြထားတဲ့ အချက်အလက်တွေအရ ကျွန်တော့်ရောဂါလက္ခဏာတွေဟာ အရေပြားရောဂါ တစ်မျိုးမျိုး ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ သိရပါတယ်။ ဒါနဲ့ ရန်ကုန်မှာ ရှိတဲ့ အထူးအရေပြားကုဌာနကို သွားပြဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ ဇနီး၊ သားသမီး တွေနဲ့ ဆွေမျိုးတွေကလည်း သွားပြဖို့ အားပေးတိုက်တွန်းပါတယ်။

ဆေးရုံရောက်တော့ အထူးကုဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ ဦးကျော်ကျော်နဲ့ ဆရာဝန်တွေ၊ ဆေးဝန်ထမ်းတွေက လိုအပ်သလို စမ်းသပ်စစ်ဆေးပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ အနာကြီးရောဂါပိုး ကူးစက်ခံရလို့ အနာကြီးရောဂါဖြစ်နေတာ သိရပါတယ်။ ရောဂါပျောက်ဖို့ MDT ဆေး တစ်နှစ် သောက်ရမယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဆေးရုံက အခမဲ့ထုတ်ပေးမယ်။ ဆေးရုံကို တစ်လ တစ်ကြိမ် လာပြရမယ်၊ လာပြတဲ့ အခါ တစ်လစာ ဆေးထုတ်ပေးမယ်လို့ ဆရာဝန်ကြီးက ပြောပါတယ်။ ခုဆိုရင် ဆရာဝန်တွေရဲ့ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ဆေးသောက်တာ ခုနစ်လ ပြည့်သွားပါပြီ။ နောက်ထပ် ငါးလ သောက်ရင် ကျွန်တော့်ရောဂါ လုံးဝပျောက်မယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဆေးသောက်တဲ့ ခုနစ်လအတွင်း တစ်လထက် တစ်လ ကျွန်တော့်ရောဂါက သက်သာလာတော့ လုံးဝပျောက်မယ်ဆိုတာ

ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။ စောစောတွေ့၊ စောစောကု၊ စောစောပျောက်ပါတယ်။

အနာကြီးရောဂါက အစိုနဲ့ အခြောက် နှစ်မျိုးရှိတယ်လို့ သိရပါတယ်။ ကျွန်တော် ဖြစ်တာက အခြောက်ပါ။ အစိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အခြောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် အနာကြီး ရောဂါဖြစ်ရင် ဖြစ်ဖြစ်ချင်း ဆေးကုသမှု ခံယူဖို့လိုပါတယ်။ အရေပြား၊ အာရုံကြော၊ ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းတွေ မပျက်စီးခင် အချိန်မီ ကုသဖို့ လိုပါတယ်။ နောက်ပြီး တော့ လူတွေက အနာကြီးရောဂါဖြစ်တယ်ဆိုရင် ရှက်စိတ်နဲ့ ဖုံးကွယ်ချင်ကြတယ်။ လူသိမှာ၊ လူတွေက ပစ်ပယ်မှာကို ကြောက်ကြတယ်။ တကယ်တော့ အနာကြီး ရောဂါဆိုတာ အလွယ်တကူ မကူးစက်နိုင်ပါဘူး။ အနာကြီးရောဂါပိုး ဝင်ရောက်မှသာ ဖြစ်တာပါ။ ခန္ဓာ ကိုယ်ထဲကို ရောဂါ ပိုးတွေ မဝင်အောင် တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းရေး လုပ်ဖို့ လိုပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ရောဂါပိုးတွေတော့ ကျွန်တော့်မိသားစုအားလုံး သွေးစစ်ရပါတယ်။ ကျွန်တော် ရောဂါ ဖြစ်ပေမယ့် သူတို့ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း ကိုယ်ဖြစ်ပေမယ့် ကိုယ့်မိသားစု ဘာမှမဖြစ်တော့ စိတ်သက်သာရာ ရပါတယ်။

တစ်ဖက်နိုင်ငံကို အလုပ်သွားလုပ်တဲ့ သမီးကလေး အပါအဝင် မိသားစု အားလုံး ကလည်း ကျွန်တော့်ကို နှစ်သိမ့်အားပေးတယ်။ မျက်နှာအညှိုးမခံဘူး။

ကိုယ်ဖြစ်တဲ့ရောဂါအခြေအနေကလည်း ဆရာဝန်ကြီးတွေရဲ့ညွှန်ကြားချက် ကို တိတိကျကျ လိုက်နာပြီး MDT ဆေးကို စနစ်တကျ သောက်တဲ့အတွက် သက်သာနေပါ ပြီ။ ရောဂါဖြစ်ရင် ရှက်စိတ်၊ ကြောက်စိတ်ကို ဖယ်ရှားပြီး စနစ်တကျ ဆေးကုသမှု ခံယူဖို့ လိုပါတယ်။ ချိန်းတဲ့အတိုင်း တိတိကျကျ လာပြရပါမယ်။

စနစ်တကျကုသလို့ ရောဂါပျောက်မယ် ဆိုတာ ယုံကြည်စိတ် အပြည့်ရှိတဲ့ ဦးသောင်းညွန့် ကို တွေ့ရတာ အားတက်စရာပါ။ သူ့ကို ခုလို လာရောက် မေးမြန်း တာကို ဖြေဆိုခွင့်ရတဲ့အတွက်လည်း ဝမ်းသာနေပါတယ်။ “ရောဂါဖြစ်တဲ့လူဟာ ရှက်စရာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ပွင့်လင်းစွာ ပြောပြတဲ့ ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ဆရာတို့ ကြိုက် သလို ရေးသားဖော်ပြနိုင်ပါတယ်” လို့ ပြောပါတယ်။ “ MDT ဆေးဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ အနာကြီးရောဂါ ဝေဒနာရှင်ပေါင်း မြောက်မြားစွာကို ပျောက်ကင်းအောင် ကုသ ပေးနိုင် ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ကျွန်တော်လည်း ပါဝင်သွားပါပြီ။ ကျန်တဲ့ အနာကြီး ဝေဒနာရှင်

တွေလည်း ကျွန်တော့်လို ရောဂါပျောက်အောင် ဆေးကုသမှုခံယူကြပါ” လို့ ဦးသောင်းညွန့်က အကြံပြုတိုက်တွန်းပါတယ်။

ဆင်းရဲနွမ်းပါးပေမယ့် သူ့ရောဂါဖြစ်သလို တခြားသူတွေ မဖြစ်အောင်၊ ဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း သူ့ပျောက်သလို ပျောက်ကင်းအောင် စေတနာအပြည့်နဲ့ ပြောပြတော့ သူ့ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို လေးစားတန်ဖိုးထားမိပါတယ်။ ပညာမတတ်၊ လက်လုပ်လက်စား တစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ဟာ မိုးယံထက် မြင့်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ဆိုတာ ဦးသောင်းညွန့်က လက်တွေ့ပြလိုက်ပါပြီ။

စိုးအောင်



“ရောဂါဖြစ်တဲ့လူဟာ ရှက်စရာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ပွင့်လင်းစွာ ပြောပြတဲ့ ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ဆရာတို့ကြိုက်သလို ရေးသားဖော်ပြနိုင်ပါတယ်” (ဦးသောင်းညွန့်)

နှစ်ဖက်ပေါင်းမှ ခြေချောင်းငါးချောင်းသာ

မေတ္တာအားမာန်အဖွဲ့

ဧရာဝတီတိုင်းဒေသကြီး၊ အထူးအရေးပြားရောဂါကုသရေးဌာန၊ တိုင်းအထူးကု ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာကျော်ကျော်လင်းဦးဆောင်တဲ့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကို အိမ်ရှင် ဦးဟန်ချစ်နဲ့ မိသားစုက ဝင်းဝကနေ လှိုက်လှဲပျူငှာစွာ ကြိုဆိုနေပါတယ်။ ဇနီး နဲ့ သား ကြားမှာ တွေ့ရတဲ့ ဦးဟန်ချစ်ဟာ လန်းဆန်းတက်ကြွနေပါတယ်။

အနာကြီးရောဂါဝေဒနာရှင်ဟောင်းတွေရဲ့ ဘဝထိုထိုကို မေတ္တာအားမာန်အဖွဲ့က မှတ်တမ်းတင်ချင်တယ်ဆိုလို့ ဆရာကြီးဒေါက်တာကျော်ကျော်လင်း၊ အနကမှူး ဦးသိန်းကြည်၊ အနာကြီးရောဂါစောင့်ရှောက်သူ ဆရာဦးဌေးနိုင်ကျော်တို့က ပံ့ပိုးစီစဉ်ကာ ဦးဟန်ချစ်နဲ့ ချိန်းဆိုပေးခြင်းပါ။ ဆက်သွယ်ပေးရုံသာမက အတူပူးပေါင်း လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်ပေးတဲ့အတွက် ဧရာဝတီတိုင်းအထူးအရေးပြားရောဂါကုသရေး အဖွဲ့ကို အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ “အားမာန်ရိပ်မြုံ ဘဝဇာတ်လမ်းစုံ” စကားပိုင်းကို အိမ်ဝင်းထဲရှိ ဝါးရုံရိပ်မှာ ပြုလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဦးဟန်ချစ်နဲ့အတူ သူ့ဇနီး ဒေါ်တင်နွဲ့၊ သား အငယ် မောင် ဇင်ကိုကိုတို့ပါဝင်ရောက်ဆွေးနွေးကြပါတယ်။ အထူးအရေးပြားဆရာကြီးတွေကလည်း ကုသရေးပိုင်းဆိုင်ရာမှာ ဖြည့်စွက် ဆွေးနွေးပါတယ်။ အနာကြီး ရောဂါသည် ဘဝနဲ့

ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုကျော် ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရတဲ့ ဦးဟန်ချစ်ရဲ့ကိုယ်၊ စိတ် ဝေဒနာစုံဟာ စိတ်
ဝင်စားဖွယ်၊ သနားဖွယ်တွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေသလို ဖူးမထောက် လက်မမြှောက် ခဲ့တဲ့ သူ့ရဲ့
ဖွဲ့မာန်ကလည်း လေးစားချီးကျူးဖွယ် ကောင်းလှပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်
ရည်ကြမ်း ဝိုင်းရဲ့ စကားရေစီးသံဟာ စမ်းရေလျဉ်ကလေးပမာ ဝါးရုံရိပ်ဝန်းကျင်မှာ လှည့်
ပတ်စီးဆင်းလိုပေါ့။

ကျွန်တော်က အခု ဆရာကြီးတို့ရောက်နေတဲ့ စိုင့်ခြံရွာ ဇာတိပါဆိုပြီး ဦးဟန်ချစ်က
သူ့ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို နိဒါန်းပျိုးပါတယ်။

စိုင့်ခြံဆိုတာ ပုသိမ်မြို့ကနေ ငါးမိုင်ခန့်ဝေးတဲ့ ရွာလေးတစ်ရွာပါ။ စိုက်ခင်း ပျိုးခင်း
တွေဝန်းရံထားပြီး အိမ်ခြေ (၁၅၀)၊ လူဦးရေ (၂၀၀) ကျော်လောက်ရှိပါတယ်။ တစ်ရွာလုံး
ဗုဒ္ဓဘာသာတွေဖြစ်ပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်း နှစ်ကျောင်းနဲ့ အစိုးရ မူလတန်းကျောင်း တစ်
ကျောင်း ရှိပါတယ်။ စိမ်းလန်းစိုပြည် ပျော်မွေ့ဖွယ်ကောင်းတဲ့ ရွာသာယာလေးပါပဲ။

ဆက်ပြောတာက “ကျွန်တော်အခု ၄၅ နှစ်ရှိပြီ၊ ပညာအရည်အချင်း ကတော့
နှစ်တန်းပဲ တတ်ပါတယ်။ စိုင့်ခြံဘုန်းကြီးကျောင်းမှာပဲ ပညာသင်ခဲ့တာပါ။ အသက် ၁၈ နှစ်
မှာ မတင်နွဲ့နွဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး အခုသားနှစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ သားကြီး အောင်ကိုကို၊
သားငယ် ဇင်ကိုကိုပါ။ အခုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အရွယ်ရောက်နေပြီး အဝေရာ
တိုင်းရင်းဆေးဝါးစက်ရုံမှာ အလုပ်လုပ် နေကြပါပြီ။

ကျွန်တော့်မှာ မောင်နှမ ငါးယောက်ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်အကြီးဆုံးပါ။ အားလုံး
သက်ရှိထင်ရှားရှိနေကြဆဲပါပဲ။ အဖေတော့ မရှိတော့ဘူး။ အမေကြီးက အခုအချိန်အထိ
ကျန်းမာရေးကောင်းနေပါတယ်။

ရွာလေ့အတိုင်းပဲ ကျွန်တော့်ဇနီးနဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ လယ်ယာ
လုပ်ငန်းပဲလုပ်ပါတယ်။ ကိုယ်ပိုင်လယ် မရှိပါဘူး။ ကူလီကပ်ပါးပဲလုပ်ရတာပါ။ ကျွန်တော်
က အသောက်အစားရှိတော့ စီးပွားရေး ကတော့အောင်မြင်မှု မရှိဘူး။

ကျွန်တော့် အသက် ၃၅ နှစ်မှာ ရောဂါ စတော့တာပါပဲ။ “ကိုဟန်ချစ် မူးမှူး ရူးရူးနဲ့
ဘာတွေဖြစ်လာပြန်တာလဲ။ ခြေထောက်မှာလည်း သွေးတွေရဲလို” ဆိုတဲ့ ကျွန်တော့်
ဇနီးရဲ့အသံကို အခုထိ ပြန်ပြီး ကြားယောင်နေမိပါတယ်။ လယ်ထဲမှာ လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း
ခြေလည်ပင်းပြတ်ခဲ့တာလေ။ နာလိုက်တာလည်းမပြောပါနဲ့။ ကျွန်တော့်ရောဂါ သမိုင်း

ကို သွေးနဲ့စရေးနေပြီဆိုတာ အဲဒီတုန်းက လုံးဝ မရိပ်မိခဲ့ပါဘူး။

တစ်နေ့ပျောက်နိုး ပျောက်နိုးနဲ့နိုးပေါင်းများစွာကို အရင်းတည်ပြီး ကြုံရာ ဆေးနဲ့ ကုလိုက်ရတာ မရှိမဲ့ရှိမဲ့ ငွေတွေလည်း ကုန်တာမနည်းတော့ဘူး။ “မောင်ဟန်ချစ် တစ်ယောက် ကိုယ်ပျက်နေပြီ” ဆိုတဲ့ သတင်းကလည်း ရွာထဲမှာ ပျံ့နေပြီလေ။ အနာ ကလည်း ကိုက်ခဲလှချည်။ ကံနာဝင့်နာဆိုပြီး လျစ်လျူမရှုနိုင်ပါဘူး။ အမြန်ပဲ ပျောက်ချင် တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ညွှန်းသမျှဆေး၊ ကြံ့သမျှဆရာကို ပြမိတယ်။ အပြတ်ကုပေးမယ် ဆိုတဲ့သူတွေနဲ့မကြာခဏ ဆုံပေမယ့် နောက်ဆုံးတော့ လက်မြှောက်သွားကြတယ်လေ။ ရောဂါမပြတ်၊ ငွေပြတ်၊ လူသာမတ်တတ်ကလဲခဲ့ရပါတယ်။ ကလေးတွေကလည်း အရွယ် မရောက်သေး ဆိုတော့ ဇနီးသည်ရဲ့ လုပ်အားတစ်စုံ တည်း ကိုသာ မှီခိုနေရပါတယ်။ ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေတွေကလည်း ဆန်၊ သားငါး၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တတ်စွမ်းသမျှ ထောက်ပံ့ကြပါတယ်။ အရင်တုန်းကလောက် မဟုတ်ပေမယ့် ကြုံရင်တော့ လူနာ လာ မေးကြပါတယ်။ ပုပ်ဟောင်ပြီး အရည်တွေဒလဟောထွက်နေတဲ့ ကျွန်တော့် အနာကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြချင်ဘူး။ မြင်သူတိုင်းရှုံ့ကြမှာသေချာတယ်။ ဒါကြောင့် အိမ် နောက် ခြမ်းမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်က စပြီး အဆက်ဖြတ် လိုက်တယ်။ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း အတွေ့မခံတော့ဘူး။ သာရေးနာရေးကိစ္စတွေကိုလည်း ဇနီးသည် မတင်နွဲ့သာ သွားခိုင်းတော့တယ်။ သူလည်း အရင်လို မသွားနိုင်တော့ဘူး။ စားဝတ်နေရေး ပိုပြီး ကြပ်တည်းလာတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ နံနက်စာကို နေ့လယ် ၂ ချက် တီးကျော်လောက်မှ စားရတယ်။

ကုစရာငွေမရှိ၊ စားစရာ ဆန်မရှိ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း မဆက်ဆံချင်နဲ့ အဆိုးဝါးဆုံးအခြေအနေ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ရှက်လည်း ရှက်မိတယ်။ အနာပျောက် ပါတော့ မလားဆိုပြီး တွေးပြီး စိတ်အားငယ်မိတယ်။ နိမ့်ကျသွားတဲ့စိတ်ဓာတ်၊ ကျဆင်းနေတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေဟာ သေရာပါတွေများဖြစ်တော့မလား ဆိုပြီး ပူပင်လယ်ဝေ လှိုင်း ဘောင်ဘင်ဝေတဲ့ နေ့ရက်ပေါင်းများစွာကို ကျော်ဖြတ်ရတယ်။ အရက်တော့ လုံးဝ မသောက်တော့ဘူး။ မိသားစုစိတ်ချမ်းသာရေးကိုလည်း တတ်နိုင်သလောက် ဖြည့်တင်း ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဇနီးရော သားတွေကပါ အားပေးတယ်။ သာမန် ငွေကြေးကိစ္စတွေကို ကျွန်တော် မသိဘဲ ဖြေရှင်းကြပါတယ်။ သားကြီးက အလုပ် လုပ်နိုင်တဲ့ အရွယ်မို့တိုင်းရင်း

ဆေးဝါးစက်ရုံမှာ အလုပ်သွင်းပေးလိုက်တယ်။ အလုပ်ရှင် အဝေရာ ဦးသိန်းဝင်း (တိုင်းဒေသကြီးဦးစီးဌာနမှူး၊ တိုင်းရင်းဆေးပညာဦးစီးဌာန၊ ဧရာဝတီတိုင်းဒေသကြီး) ကလည်း ဂရုတစိုက် အားပေးတယ်။ သားငယ် အရွယ် ရောက်တော့လည်း သူပဲ အလုပ်ပေးပါတယ်။

“နေမြင့်လေ အရွေးရင့်လေ” ဆိုတာလိုပဲ ကျွန်တော့်အနာက ကြာလေ နာလေ၊ ရွံစရာကောင်းလေဖြစ်လာတယ်။ မိသားစု မပြောနဲ့ ကျွန်တော်တောင် ကိုယ့်ဟာ ကိုယ်မသတိချင်တော့ဘူး။ ဆရာတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဗျာ။ နာကျင်မှုရှိရုံသာမက မြင်မကောင်းအောင် ရိပ်ပုံနေတဲ့ ပြည်တစ်စို အနေအထားပဲ။ တစ်ရက်တော့ ရှမ်းရွာက အမျိုးသမီး ကျန်းမာရေးဆရာမကြီးလာကြည့်တယ်။ အနာကိုကြည့်၊ အသားကို အပ်နဲ့ထိုးကြည့်ပြီး ပုသိမ်က အထူးအရေးပြားကုဌာနကို ပြဖို့ပြောတယ်။ ဦးသိန်းဝင်းကို သတင်းပို့တိုင်ပင်တော့လည်း ဆရာကြီးက သူကိုယ်တိုင် လိုက်ပြပေးမယ်လို့ပြောပါတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကားပေါ်ပွေတင်ပြီး ပုသိမ်မြို့ ဧရာဝတီတိုင်း အထူး အရေးပြားရောဂါ ကုသရေးဌာနကို သွားပြပါတယ်။ ဆရာကြီး ဦးသိန်းဝင်းကိုယ်တိုင် လိုက်ပြပြီး ဆေးပြီးတိုနဲ့ ကုနေတဲ့ ကျွန်တော့်တို့ရဲ့ အစီအစဉ်တွေအားလုံးကို လုံးဝ ရပ်ပစ်ဖို့၊ ဆေးကုသဖို့ လက်လှမ်းမီတဲ့ အဆင့်မှာ ရှိနေတဲ့ အတွက် အချိန်မီ စနစ်တကျ ကုသ ဖို့ပြောဆိုတိုက်တွန်းပြီး တာဝန်ကျ ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာဦးစိုးသက်နဲ့လည်း တိုင်ပင် ပါတယ်။ လိုအပ် တာကိုလည်း ပံ့ပိုးပေးပါတယ်။

ပွေတင် ပွေချပြီး ပြည်တွေ့၍ ညိုမည်းနေတဲ့ ကျွန်တော့် ခြေထောက်က အနာတွေကို ဆရာကြီးတွေက စနစ်တကျစစ်ဆေး၊ ဖန်ရည်ဆေးပြီး ဆေးထည့်ပေး ပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ မိသားစု အားလုံးကိုလည်း သွေးစစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် အဖြေက “အနာကြီးရောဂါပိုးတွေ့ခြင်း” ဖြစ်ပြီး ဇနီးနဲ့ သားနှစ်ယောက်ကတော့ “ကူးစက်ခြင်းမရှိ” ဆိုတဲ့ အဖြေ ရပါတယ်။

အနာနဲ့ ဆေးတွေ့ပြီး အလာကောင်းခဲ့ပေမယ့် အခါက နှောင်းခဲ့ပါပြီ။ မိမ္မား တိုင်း ဖမ္မားတိုင်းတော့ ပြန်မဖြစ်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ စနစ်တကျ ကုသပေးမှာ ဖြစ်တဲ့ အတွက် အသက်အန္တရာယ် မစိုးရိမ်ရဘူး။ ဆေးထည့် ဆေးစား မှန်ကန်မှုနဲ့ ချိန်းတဲ့ရက် အတိုင်း မှန်မှန်ကန်ကန် လာရောက်ပြသမှုတို့အပေါ် မူတည်ပြီး ကျွန်တော့်ရောဂါတိုးတက်မှုတွေ

ရလာမှာ ဖြစ်တယ်လို့ ဆရာကြီးက ပြောပါတယ်။ “လိုအပ်ရင်တော့ ခြေထောက် ဖြတ်ရလိမ့်မယ်” ဆိုတဲ့ မှတ်ချက်ဟာ ကျွန်တော့် ဦးနှောက်ထဲမှာ စွဲနေပါပြီ။ အိမ်ကို ပြန်ရောက်တော့မိသားစုမသိအောင် နှလုံးသားကို ညှစ်ထုတ်ပြီး ငိုကြွေးလိုက်မိပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဇနီးလည်း ကျွန်တော့်လိုပဲ ကြိတ်ငိုရှာတယ်ဆိုတာ နောက်တော့ သိရပါတယ်။ စနစ်တကျ ပြုစုကုသပေးမယ့် နေရာတွေရလို့ အားတက်မိပေမယ့် ခြေထောက် ဖြတ်ရမှာကိုတော့ စိတ်ပူမိတယ်။ အဖြစ်ဆိုးကို တွေးပြီး ကြေကွဲဝမ်းနည်းမိတယ်။ အသက် (၄၀) မပြည့်ခင် ဒုက္ခိတများ ဖြစ်နေမလား။ လေဟုန်စီးပြီး အပျံကောင်းတုန်း အတောင် ကျိုးရတော့မယ့် အဖြစ်များ ကြုံလေမလားပေါ့လေ။

ချိန်းတဲ့ရက်ဆိုရင် နံနက်စောစော ရောက်အောင် သွားတယ်။ ၁၀ရက် ဆက်တိုက် သွားပြီး ဆေးထည့် ဆေးစားရတယ်။ ကြာလာတော့ ကားခ ၂၀၀၀ မတတ်နိုင် တော့ဘူး။ ဆရာကြီးကလည်း ကျွန်တော်ချို့တဲ့တာကို သိတော့ အလှူငွေတောင် မထည့် ခိုင်း တော့ဘူး။ အနာကို မိုးကာအုပ်ပြီး မိုးရွာထဲလာ၊ ဆေးခန်းပေါ်တွဲတင် တွဲချရတဲ့ ကျွန်တော့် ကို ဆရာဦးဌေးနိုင်ကျော်က သနားပြီး ဆရာကြီးရဲ့ ခွင့်ပြုချက် ရယူကာ အိမ်အထိ ဆေး လာထည့်ပေးတယ်။ ဆရာကြီး ညွှန်းလိုက်တဲ့ ဆေးတွေ သောက်ဖို့လည်း စီစဉ်ပေးတယ်။ ခြေထောက် ဖြတ်ရလုဆဲ အခြေအနေဆိုးမှာ ကျွန်တော် ဘယ်သူနဲ့မှ စကား မပြောချင် တော့ဘူး။ တစ်ယောက်တည်း ဒေါသဖြစ် စိတ်တိုနေတယ်။ မျိုးရိုးလည်း မရှိပါဘဲနဲ့ ဘာကြောင့်များ ငါ့မှာမှ ဒီရောဂါ ဖြစ်ရသလဲဆိုပြီး ယူကျုံးမရလည်း ဖြစ်မိပါ တယ်။ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ရျုံးရျုံးကျပြီး အစားအသောက်လည်း ပျက်တယ်။ ဒီကြားထဲ အဖျား ကလည်း ဝင်လာသေးတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ကိုက်ခဲနေပါတယ်။ ထမင်းပစ် ဟင်းပစ် ဆွေပစ် မျိုးပစ် မိသားစုပစ်နဲ့ အားငယ်လိုက်တာတာ မပြောပါနဲ့တော့။ အနာကြီး အထူးကု ဆရာဝန်ကြီးများနဲ့ ဝန်ထမ်းများက ကျွန်တော့်ကို အားပေးတယ်။ မိသားစု ဆွေမျိုးတွေက နှစ်သိမ့်တယ်။ ဒီဖေးမမှုတွေသာ မရခဲ့ဘူးဆိုရင် အသက်တောင် ထွက်သွား မတတ် ဖြစ်မှာပါ။ ခြေထောက် ဒဏ်ရာ ခုနစ်လ လောက် အလူးအလဲ ခံရပြီး ဆရာကြီးများရဲ့ ကုသမှုကြောင့် ခြေထောက် မဖြတ်ခဲ့ရဘဲ ခြေချောင်းကလေးတွေသာ ဖြတ်ခဲ့ရပါတယ်။ အခု ကျွန်တော့်မှာ ခြေနှစ်ဖက်ပေါင်း ခြေချောင်း ငါး ချောင်းသာ ကျန်ပါ တော့တယ်။ ဆေးကုသပေးရင်း ဆရာကြီးတို့က ခြေချောင်းတွေကို နှစ်ကြိမ် ဖြတ်ပေး

ပါတယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ခြေထောက်အနာကို ကုသရင်း စိတ်အနာကိုပါ အထူးအရေးပြား ကုဋ္ဌာနက ကုသပါတယ်။ အကြိမ်ကြိမ် နှစ်သိမ့်ဆွေးနွေးမှုတွေလုပ်တယ်။ မိသားစု ကိုလည်း မကြာခဏ ခေါ်ယူတွေ့ဆုံ အားပေးတယ်။ ဆရာကြီး ဦးစိုးသက်၊ ဆရာကြီး ဦးတင်မောင်အေးနဲ့ အခုလက်ရှိ ဆရာကြီး ဦးကျော်ကျော်လင်းနဲ့ တကွ ကျွန်တော့် မိသားစုအားကိုးရတဲ့ ဆရာဦးသိန်းကြည်၊ ဆရာဦးဌေးနိုင်ကျော်တို့ရဲ့ ကျေးဇူးက ကြီးမားပါတယ်။ နိုင်ငံတော်ရဲ့ကျန်းမာရေး ပြုစုစောင့်ရှောက်မှုကလည်း ထိရောက်လှပါတယ်။

အမှောင်လွှမ်းပြီး ဂုဏ်သိက္ခာ စိတ်ဓာတ် ရေစုန်ပျော့ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝ ဟာ ဆေးကုသရင်း အလင်းရောင်ရဲ့ ထွေးပိုက်မှုတွေ ရရှိ လာပါတယ်။ အနာကြီးရောဂါကြောင့် ခြေထောက်ပျက်စီးမှုဖြစ်တာကို ပြုပြင်ကုသမှုပေးရုံသာမက ကျွန်တော့်ကို MDT ဆေးပေါင်းကျွေးပါတယ်။ ဆေးစကုတဲ့အချိန်ကစပြီး ခုနစ်လလောက် အလူးအလဲ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ တဖြည်းဖြည်း အားမာန် ပြန်လည်ရှင်သန်လာပြီး ၂၀၀၄ မှာ MDT ဆေးစသောက်ပါတယ်။ ရောဂါပျောက်ချင်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့ဗျာ။ “ဆေးပိုကျွေးပြီး အမြန်ပျောက်အောင်လုပ်ပေးပါ” လို့တောင် ပြောမိခဲ့ပါတယ်။ ဆရာကြီးတွေ ကတော့ ကုထုံးဆေးနည်းအတိုင်းပဲ စနစ်တကျ ကုသပေးပါတယ်။ ၂၀၀၅ မှာ အနာကြီး ဝေဒနာရှင်စာရင်းက ပယ်ဖျက်ခံရပါတယ်။ ဝမ်းသာစရာ သတင်းကောင်းပါ။

အခုဆိုရင် စိတ်သစ် လူသစ် ဘဝသစ်မှာ ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့တာ ငါးနှစ်ကျော်ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ဆရာရယ် ရောဂါပိုးမရှိတော့ပေမယ့် ရောဂါအမွေဖြစ်တဲ့ ခြေထောက်ချို့ယွင်းပျက်စီးမှုက ကျန်နေသေးတယ်။ ဒါကြောင့် လယ်တောကို ပြန် မဆင်းနိုင်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် စိတ်မပျက် အားမငယ်ပါဘူး။ MDT က ကျွန်တော့် သိမ်ငယ်စိတ်အားလုံးကို ပယ်ဖျက်ပစ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ် မကျတော့ဘူး။ အထီးကျန်မဟုတ်တော့ဘူး။ ရွာရဲ့ သာရေး နာရေးတွေ သွားတယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားပြီး ဥပုသ် သီတင်းသီလ စောင့်တယ်။ အမေ့ဆီကိုလည်း မကြာမကြာသွားတယ်။ ကျွန်တော့် မိသားစုအပါအဝင် ဆွေမျိုး မိတ်ဆွေသင်္ဂဟတွေကလည်း ကျွန်တော်အခုလို အနာကြီးရောဂါ ပျောက်သွားတဲ့အတွက် ဝမ်းသာကြတယ်။ အရင်က ထက် အိမ်ကို ဝင်ထွက်သွားလာကြပါတယ်။

ရောဂါဝေဒနာရှင်အဖြစ် ၁၀ နှစ်ကျော်နေခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ မိသားစုတာဝန် ကို တတ်စွမ်းသမျှ ဆက်လက် ထမ်းဆောင်ဖို့လိုတယ်။ ရှိသမျှ ခွန်အားနဲ့ အိမ်မှာ လုပ်နိုင်တဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် ဟောဒီဝါးရုံကို အရင်းပြုပြီး ဝါးရုံကရတဲ့ ဝါးတွေနဲ့ ကျွန်တော် နီးထိုးပြီးရောင်းတယ်။ ဓားတစ်လက် နီးတစ်ဖက် နဲ့ တစ်နေကုန်နေတာပေါ့။ ပြီးတော့ နွား၊ ကြက်တွေကိုလည်း မွေးဘက်အဖြစ်နဲ့ အိမ်မှာ ယူမွေးထားတယ်။ စီးပွားရေးအခြေအနေအရ ကိုယ်ပိုင်တော့ မမွေးနိုင်သေးပါဘူး။ သား နှစ် ယောက်ကလည်း သူတို့ ရ သမျှ မိဘကို ပံ့ပိုးရှာပါတယ်။ ကျွန်တော့် ရောဂါကြောင့် သူတို့ မျက်နှာမငယ်ရ အရှက် မကွဲရ ပါဘူးလို့လည်း ပြောပါတယ်။

ဒါကလည်း ကျန်းမာရေးအသိပညာ မြင့်မားလာမှုနဲ့ ဒုက္ခသည် ကို ကယ်မချင်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မြန်မာ့ ဓလေ့ ကောင်း ကြောင့်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ရွာထဲမှာ ကျွန်တော့် လို အနာကြီး ရောဂါသည် ငါးဦး ရှိ ပေမယ့် ဘယ်သူကမှ ခဲနဲ့ မပေါက်ပါဘူး။ ရွာထဲကလည်း နှင်မထုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုအနာကြီး ရောဂါ နဲ့ပတ်သက်ပြီး အမြင်မှန် ရတာတွေဟာ စိတ်အားငယ်နေ တဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် ခွန်အား တွေဖြစ်ပါတယ်။ ရောဂါပျောက် တော့ ဝေဒနာရှင် မဟုတ်တော့ ဘူး။ ကျွန်တော်လူကောင်း ပြန်ဖြစ်ပြီလေ။ အနာကြီးရောဂါလို့ မသင်္ကာရင် စောစော ကုရင်စောစော ပျောက်နိုင်တယ်။ ရောဂါပျောက်ဆေးရှိတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော့်အတွက် အကြံအရ သိရပါတယ်။ ကျွန်တော့်လို နှစ်ဖက်ပေါင်းမှ ခြေချောင်း ငါးချောင်းသာ ရှိတဲ့ အဖြစ်မျိုး ကို ဘယ်သူ့ကို မှမကြံစေချင်ဘူးလေ။



မေတ္တာအားမာန်အဖွဲ့

အမှောင်ထုဟင်းလင်းပြင်ကို
အန်တုတောက်ပနိုင်ခဲ့တဲ့
လင်းလက် ကြယ်တစ်စုံ
ဒေါက်ထွေး (ဆေး/မန်း)

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀ကျော်ကတည်းက ဗုဒ္ဓရဲ့မှတ်သား လေ့လာဆင်ခြင် နိုင်ဖွယ်ရာဖြစ်အောင် ပုံဆောင်ဟောပြောခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်းဖြစ်ရပ် တွေထဲမှာလည်း ကုဋ္ဌနူနာ (အနာကြီးရောဂါ) အကြောင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ ပါခဲ့ဖူးတယ်။

ခရစ်ယာန်သမိုင်းဝင် အဖြစ်အပျက်တွေထဲမှာလည်း အနာကြီးဝေဒနာရှင်တွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေ ပါဝင်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ခေတ်သစ်သိပ္ပံပညာက လက်တွေ့လေ့လာ ဖော်ထုတ်ခဲ့တဲ့ ရှေးဟောင်း အီဂျစ် ပြည်က မံမီရုပ်အလောင်းတွေပေါ်မှာလည်း လူတွေ အနာကြီးရောဂါခံစား ခဲ့ကြတာကို သက်သေပြနိုင်ခဲ့ကြတယ်။

တိုးတက်ဖြစ်ထွန်းလာတဲ့ ဆေးသိပ္ပံပညာရဲ့အကူအညီနဲ့ ကုထုံးသစ်တွေ ပေါ်ပေါက် လာတာကြောင့် လူ့သမိုင်းနဲ့ချီပြီး လူသားတွေကို ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာမှာရော စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာမှာပါအကြီးအကျယ် ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ အနာကြီးရောဂါနဲ့ပတ်သက်လို့ ခံစား ရမှုတွေ၊ ဝမ်းနည်းနာကြည်းရမှုတွေကို အခုဆိုလျှင် အန်တုပယ်ရှားလာနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ် ပါတယ်။

အနာကြီးရောဂါဟာ စောစီးစွာ သိရှိဖော်ထုတ်ပြီး အချိန်မီ ကုသမှု မခံယူ ခဲ့ရင်

ရှုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ကိုယ်အင်္ဂါ ချွတ်ယွင်းမှု ဖြစ်ပေါ်ကျန်ရစ်စေပါတယ်။ အဲဒီလို ရှုပ်အင်္ဂါ ချွတ်ယွင်းမှုကြောင့် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အားငယ်ချို့တဲ့ပြီး မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု ကင်းမဲ့ကာ လူတောထဲ မတိုးဝံ့တော့ဘဲ လူအများက အပြစ်တင် ရွတ်ချုတ်ပယ်ခံရတဲ့ လူမှုရေးရောဂါ တစ်ခုဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။

၁၉၇၃ ခုနှစ်က အနာကြီးဝေဒနာရှင် ခုနစ်သိန်းခန့် ရှိခဲ့တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ အနာကြီးရောဂါ တိုက်ဖျက်ရေး နည်းဗျူဟာအတွက် ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်မှစပြီး အခြေခံ ကျန်းမာရေး ဝန်ထမ်းများ ထည့်သွင်းအသုံးပြုခဲ့ခြင်းကဲ့သို့သော ဆောင်ရွက်မှုများ (ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာ အနာကြီးရောဂါ ကင်းဝေးရေး အစည်းအဝေးက ဤပေါင်းစည်းနည်းဗျူဟာ ကို ၂၀၀၃ ခုနှစ်မှာကျင့်သုံးခဲ့) နီးနွယ်ဆက်စပ်နေသော ဌာနများအပါအဝင် လူမှုရေး အဖွဲ့အစည်းများနှင့် ပြည်သူလူထုကိုယ်တိုင် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်စေသော အနာကြီးရောဂါ တိုက်ဖျက်ရေး လှုပ်ရှားမှုများ၊ ဆေးပေါင်းကျွေးကုထုံး (Multiple Drug Therapy = MDT) အသုံးပြုခြင်းများကြောင့် အခုဆိုရင် မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးမှာ အနာကြီးဝေဒနာရှင် အနည်းငယ်မျှသာ ရှိပါတော့တယ်။

တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရရင် ယခင်တုန်းက အနာကြီးရောဂါ ခံစားခဲ့ကြရတဲ့ ဝေဒနာရှင်တွေဟာ ယခု အနာကြီးရောဂါ မရှိတော့ပါဘူး။ အနာကြီးရောဂါ ပျောက်သွားပါပြီ။ အနာကြီးဝေဒနာရှင် မဟုတ်တော့ပါဘူး။ သို့သော် အနာကြီးရောဂါသည် လူမှုရေးရောဂါ တစ်ခုအဖြစ် ရောက်ရှိသွားသည်ဟု အထက်မှာ ဆိုခဲ့ပါတယ်။

သူတို့မှာ အနာကြီးရောဂါပျောက်သွားသော်လည်း၊ အနာကြီးရောဂါကုဆေး စားရန်မလိုတော့သော်လည်း၊ အခြားသူများထံ ကူးစက်စေနိုင်သော အခြေအနေ မရှိတော့သော်လည်း အနာကြီးရောဂါကြောင့် ကိုယ်အင်္ဂါချွတ်ယွင်းခဲ့ရမှုများကတော့ ကျန်ရှိနေခဲ့ကြတာဖြစ်တဲ့အတွက် သူတို့အနေနဲ့ သာမန် လူ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲ ပြန် လည် ဝင်ဆံ့ရန် လိုနေပါသေးတယ်။ သာမန်လူ့အသိုင်းအဝိုင်းက သူတို့အား ရွတ်ချ ပစ်ပယ် ရန် မလိုသလို သူတို့အနေနဲ့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုအပြည့်၊ စိတ်ဓာတ်ခွန်အားအပြည့် နှင့်အတူ ပြန်လည်ဝင်ရောက်ကြရမှာဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီလို လူ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲကို အားမာန်အပြည့်နဲ့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်နိုင် ခဲ့တဲ့

အနာကြီးရောဂါရဲ့ သားကောင်အဖြစ် ကျရောက်ခဲ့ရတဲ့ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ဦး အကြောင်း ဖော်ပြပေးလိုပါတယ်။

အဲဒီ ဇနီးမောင်နှံကတော့ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ လှည်းကူးမြို့နယ်၊ မရမ်းချောင်း ကျေးရွာမှာ နေထိုင်ကြတဲ့ ဦးကျော်စိုးဝင်းနဲ့ ဇနီး ဒေါ်နင်းတို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ရခိုင်တိုင်းရင်းသား ရခိုင်ပြည်နယ်ဇာတိဖြစ်တဲ့ ဦးကျော်စိုးဝင်း ဟာ ၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ အသက် ၁၉ နှစ်အရွယ်မှာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သတ္တိပြိုင်ရင်းနဲ့ သူ့ရောဂါရဲ့ လက္ခဏာကို စတင်တွေ့ရှိခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ဘယ်ဘက်လက်ဖျံအောက်ပိုင်း ကို အကျိုးချိတ်တဲ့ တွယ်အပ်နဲ့ ထိုးခိုင်းပြီး မနာဘူး။ ခံနိုင်ရည်ရှိတယ်။ သတ္တိရှိတယ် ဆိုပြီး စိန်ခေါ်ခဲ့တာ တကယ်တော့ သူ့ဘယ်ဘက်လက်ဖျံက အနာကြီးရောဂါဖြစ် နေလို့ အာရုံကြော ထိခိုက် ပြီး နာတာ ကျည်တာ မသိတော့ဘဲ ထုံနေတာကိုး။ သူက ရောဂါဖြစ်မှန်း မသိခဲ့ဘူးလေ။

အဲဒါကို ရန်ကုန်ကို ကျောင်းလာနေတော့မှ အစ်ကိုဝမ်းကွဲက မသင်္ကာလို့ ရန်ကုန် ဟံသာဝတီအပိုင်နားမှာ အဲဒီတုန်းက ရှိခဲ့တဲ့ အနာကြီးရောဂါက ဆေးရုံကို ခေါ်သွား တယ်။ အဲဒီမှာ ဆရာကြီး ဒေါက်တာဦးကျော်လွင်က စစ်ဆေးစမ်းသပ်ပေးပြီး ဆေးစားဖို့ ပေးတယ်။ ပျောက်သွားမှာပါလို့လည်း ပြောတယ်တဲ့။ ထုံတဲ့ နေရာက ကိုက်ခဲနာကျင်လို့ ဟံသာဝတီ အနာကြီးဆေးရုံမှာ တက်လိုက်ရတယ်။ ဆေးရုံမှာ တစ်လ တက်ပြီးနောက် ရခိုင်ကို ပြန်သွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက အနာကြီးရောဂါအတွက် စားဖို့ပေးတဲ့ ဒက်(ပ်)ဆုံးဆေးကို ဦးကျော်စိုးဝင်း စပြီးစားတဲ့အခါ ဆေးကဓာတ်တုံ့ပြန်မှု (reaction) ဖြစ်တာကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အနီဖုတွေ နီရဲပြီး ထွက်လာတယ်။ တော်တော် ကို သူ ခံစားခဲ့ရတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ရခိုင်မှာ ပြန်နေပြီးနောက် ရန်ကုန်ကို ပြန်လာခဲ့ရတယ်။ အဲဒီအခါမှာ အနာကြီးဆေးရုံက ထောက်ကြံ့မှာ ဖြစ်သွားပြီ။ ထောက်ကြံ့အနာကြီးဆေးရုံကို ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလမှာ ရောက်တယ်။ ဦးကျော်စိုးဝင်း က "အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့် နားရွက်မှာ အသီး အသီးလေးတွေ ထွက် တယ်။ ဆီးသီး ဆန်ကဲ့ ပုံပုံမျိုးလေးတွေ၊ ဘယ်ဘက်လက်က ကြွက်ကျနေပြီး နည်းနည်း ဆိုင်းနေပြီ" လို့ ပြောပြပါတယ်။

ထိုအချိန်ကထောက်ကြံ့ဆေးရုံမှာ ဆရာကြီး ဒေါက်တာဦးတင်ရွှေ (စာရေးဆရာ

ဆရာဝန်တင်၍ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရပါတယ်။ ဆေးရုံမှာ ဆေးသုံးလလောက် စားပြီး ရခိုင်ပြန်သွားလို့ရပြီ။ ဟိုမှာ ဆက်စားလို့ ဆရာဝန်ကြီးများက ပြောပေမယ့် ဦးကျော်စိုးဝင်းက ထိုအချိန် လျှပ်စစ်ဌာနမှာ မီးပြင်သမားအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖူးကြောင်း၊ လျှပ်စစ်မီးပျက်လျှင် ပြင်တတ်ကြောင်းကို ဆရာဝန်ကြီးများအား ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီတော့မှ ဆရာကြီး ဒေါက်တာဦးတင်ရွှေနဲ့ ဆရာဝန်ကြီးများက “ကဲ ဒီလိုဆို ကောင်းပြီ။ ငါတို့ ထောက်ကြံ့ဆေးရုံမှာလည်း လျှပ်စစ်မီးပျက်နေတဲ့ လိုင်းတွေ အများကြီး ရှိနေတယ်။ လျှပ်စစ်ရုံးက မီးပြင်သမားကို ခဏခဏ ခေါ်ရတာလည်း အခက်အခဲရှိတယ်။ မင်းလည်း မီးပြင်တတ်တယ်ဆိုရင် ဒီမှာပဲ မင်းနေတော့၊ လျှပ်စစ် မီးပြင်ဖို့ အခန်းတစ်ခန်း သတ်သတ်ပေးမယ်” ဆိုပြီး နေခိုင်းခဲ့ပါတယ်။

ဦးကျော်စိုးဝင်းက “အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်ခြေထောက်တွေက လမ်းလျှောက်နေရင်း ခလုတ်တိုက်ချင်သလိုဖြစ်လာတယ်။ ခြေဖဝါးမှာလည်း မီးလောင်ဖုလေးတွေ ဖြစ်လာတယ်။ အဖုကို ခွာကြည့်လိုက်တော့ အထဲမှာ အပေါက်လေးတွေ ရှိတယ်။ ကျွန်တော့်ရောဂါက အစိုပုံစံဖြစ်လာပြီ” လို့ ပြောပါတယ်။

“အစိုအခြောက် ထိုနှစ်ယောက် သေခါမှပျောက်” ၊ “မတူရင် မတူနဲ့ နှုရင် လည်း ကုမနေနဲ့ကွာ” ဆိုကာ အဲဒီတုန်းက အနာကြီးရောဂါ လူနာများကြား ခေတ်စားသော စကားများဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသူများမှာ ဆေးရုံတက်နေသော်လည်း ဆေးမှန်မှန် မစားကြသူများဖြစ်ကြောင်း၊ အရက်သောက်ပြီး ဘဝကို အရှုံးပေးသည့် မထူးပါဘူးဟု ခံယူထားကြသူများ ဖြစ်ကြောင်း ဦးကျော်စိုးဝင်းက ပြောပြပါတယ်။ သို့သော် ထိုအချိန်မှာပင် အနာကြီးရောဂါအတွက် ဆေးမှန်မှန်စားပြီး ပျောက်ကင်းကာ ဆေးရုံမှာ ဝန်ထမ်းအဖြစ် ပြန်ခန့်ထားသူများရှိနေခဲ့ပြီး ထိုသူများကို နမူနာယူကာ ဦးကျော် စိုးဝင်းက ဆေးမှန်မှန်စားကြောင်း၊ အချိန်မှန်အိပ်ကြောင်း၊ ဆေးမှန် အစားမှန်အောင် နေခဲ့သည့် ပြင်နံနက်တိုင်း အစောကြီးထပြီး လမ်းလျှောက်လေ့ကျင့်ခန်းကိုလည်း မှန်မှန်ပြုလုပ်ခဲ့သည့် အတွက် ခြေထောက်ကြွက်သားများ ဆိုင်းသလိုလိုဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေမှ ပုံမှန်အတိုင်း လမ်းလျှောက်နိုင်တဲ့ အခြေအနေထိ ပြန်ရောက်ခဲ့ရတယ် လို့လည်း ဦးကျော်စိုးဝင်းက

ဝမ်းပန်းတသာ ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

ထောက်ကြံ့အနာကြီးဆေးရုံမှာ ဆေးလည်းစားရင်း လျှပ်စစ်မီးပြင်ဝန်ထမ်း တစ်ဦးအဖြစ် လုပ်အားပေးရင်း နေထိုင်ခဲ့ရာမှ နဖူးစာရွာလည်ပြီး ဆုံစည်းခဲ့ရသူ ကတော့ ယခုလက်တွဲကြင်ဖော်အဖြစ်ပေါင်းသင်းနေထိုင်လျက်ရှိသော ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်နှင်းပဲဖြစ်ပါတယ်။

ဒေါ်နှင်းသည်လည်းပဲ ဦးကျော်စိုးဝင်းနဲ့ ကံတူအကျိုးပေး အနာကြီးဝေဒနာရှင် တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ ဦးကျော်စိုးဝင်းထက် နှစ် နှစ်လောက် နောက်ကျပြီး ထောက်ကြံ့ ဆေးရုံကို ရောက်လာပါတယ်။

ဒေါ်နှင်းက သူ့ရဲ့ရောဂါရာဇဝင်အကြောင်း ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

“ကျွန်မက မွန်ပြည်နယ်၊ သထုံမြို့အနီးက ကျေးရွာတစ်ရွာကပါ။ အသက် ၁၂ နှစ် အရွယ်လောက်မှာ ဘယ်ဘက်ဒူးပေါ်မှာ အဖြူရောင်ကွက်လေးတစ်ခု ပေါ်လာ တယ်။ အမေ့ကို ပြောပြတယ်။ တောမှာဆိုတော့ အတွေ့အကြုံကလည်း မရှိတော့ မေ့မေ့ ပျောက်ပျောက်ပဲ နေလိုက်တယ်။ အသက် ၂၀ ပြည့်တော့ လက်ပေါ်မှာ သဖန်းဖူးတွေ အနီ စက် အဖုတွေ ပေါ်လာတာပဲ။ လက်တွေလည်း ဖူးရောင်လာ တယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မျက်နှာလည်း အနီးလာပြီး နီကြောင်ကြောင်ဖြစ်လာတယ်။ ဒီတော့မှ အဒေါ်ရိုတဲ့ ပဲခူးကို ရောက်လာပြီး ကျန်းမာရေးဌာနမှာ ပြသခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီမှာ အနာကြီးရောဂါကုဆေးတွေ စသောက်ရပါတယ်” တဲ့။

ပဲခူးတွင်နေရင်း အဒေါ်ဖြစ်သူ သေဆုံးသွားတဲ့အတွက် ဒေါ်နှင်းဟာ သထုံကို ပြန် လာခဲ့ရပါတယ်။ ဆေးကိုလည်း ဆက်မစားဖြစ်တော့ဘူး။ သထုံမှာ မြန်မာ တိုင်းရင်း ဆေးမြီးတိုတစ်ခုကို စားကြည့်သေးသော်လည်း အကြောင်းမထူးခဲ့ပါဘူးတဲ့။ အဲဒီနောက် ရန်ကုန်ကို ရောက်လာပြန်တယ်။ ရွှေတောင်တန်းလမ်းထဲမှာ နေတဲ့ အစ်မနဲ့ လာနေရင်း ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးအရေပြားဌာနကို သွားပြခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ စစ်ဆေးစမ်းသပ်ပြီး ထောက်ကြံ့အနာကြီးဆေးရုံကို ပို့လိုက်လို့ ၁၉၇၆ ခုနှစ်မှာ ရောက်လာခဲ့ ပါတယ်။ အနာကြီးရောဂါကုဆေးတွေစားရတယ်။ ထောက်ကြံ့ရောက်ပြီး နှစ် နှစ် လောက် နေ တော့ ဘဝတူ ဦးကျော်စိုးဝင်းနဲ့ အကြောင်းပါခဲ့ပါတယ်။ ဦးကျော်စိုးဝင်းနဲ့ လက်ထပ်

ပြီးတော့လည်း ဆေးတွေ ဆက်စားနေခဲ့ရပါတယ်။

“ကျွန်တော် ထောက်ကြံ့ဆေးရုံမှာ လုပ်အားပေး လျှပ်စစ်မီးပြင်သမားအဖြစ် နဲ့ လုပ်နေရင်းက ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လမှာ အိမ်ထောင်ကျပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားအပြင်မှာ အိမ်ငှားနေရတယ်။ အိမ်ထောင်ကျပြီး ကိုးလ ကြာမှ ကျွန်တော့်ကို အောက်တန်းစာရေးခန့်လို့ လစာ ၁၂၆ ကျပ် ရတယ်။ ဆန်တစ်ပြည် ငါးမတ်၊ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက် တစ်ကျပ်ခေတ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့လင်မယား နေဖို့ စားဖို့ လုံလောက် ပါတယ်။ နှစ် နှစ်လောက်ကြာတော့မှ အမြဲတမ်းဝန်ထမ်းအဖြစ် ခန့်ပေးလို့ တစ်နှစ်ကို ငါးကျပ်တိုးနဲ့ တစ်လ ၁၃၆ ကျပ် ရတယ်။ အမြဲတမ်းခန့်ဖြစ်ပြီး နောက်ထပ် နှစ် နှစ်ကြာတော့ ကျွန်တော် လျှပ်စစ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကျွမ်းကျင်လက်မှတ်ကို တင်ပြနိုင်ခဲ့လို့ လစာ ၂၀၀ ကျော်နဲ့ ရာထူးတိုးခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၉၄ ခုနှစ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ထောက်ကြံ့ ဆေးရုံကို ဖျက်သိမ်းပြီး မန္တလေးကို ရွှေ့ရမယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း လုပ်သက် ၁၅ နှစ်နဲ့ ဆေးပင်စင် တင်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အနာကြီးရောဂါ ကုဆေးတွေကို ၁၉၆၉ ခုနှစ်ကစပြီး ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်ထိ စုစုပေါင်း ၂၁ နှစ် သောက် ခဲ့တာပေါ့။ သွေးတွေ ဘာတွေလည်း စစ်ကြည့်ပြီး ဆေးဆက်သောက်ဖို့ မလိုတော့ ဘူးလို့ ဆရာကြီးတွေက ပြောပါတယ်။ အမျိုးသမီးကိုလည်း သွေးစစ်ကြည့်ပြီး ပိုးမတွေ့တော့ဘူးဆိုတော့ သူလည်း ဆေးဖြတ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၈၉-၉၀ လောက် မှာပါပဲ” ဟု ဦးကျော်စိုးဝင်းက ပြောပြပါတယ်။

ဆေးပင်စင်ယူပြီးတဲ့ ဦးကျော်စိုးဝင်းတို့ ဇနီးမောင်နှံဟာ လှည်းကူးမြို့နယ် ၊ မရမ်းချောင်းကျေးရွာကို ၁၉၉၄ ခုနှစ်မှာပင် ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ကြပါတယ်။

“ပင်စင်လစာလေးက မဖြစ်စလောက်ဆိုတော့ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း လုပ်ရတာပေါ့။ မီးသွေးရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်းတစ်ခု လုပ်ပါတယ်။ တောက လာ ရောင်းတဲ့ မီးသွေးကို တစ်နိုင်တစ်ပိုင်ဝယ်ပြီး သန့်တယ်။ ပြီးတော့ သန့်ပြီးသားကို ရန်ကုန် ပို့တယ်။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းလုပ်လို့တော့ မရဘူးပေါ့။ အလုပ်သမားတွေ ငှားထားရတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဝင်ငွေရ၊ အလုပ်သမားတွေလည်း ကျွန်တော့်ကို မှီခိုပြီး အလုပ် ရကြ တာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ သားသမီးကလည်း မထွန်းကားတော့ အေးအေး

ဆေးဆေးပါပဲ။ မနင်းကလည်း အိမ်ဆိုင်လေးဖွင့်ထားပြီး မီးဖိုချောင်သုံး ပစ္စည်း လေး ဘာလေး ရောင်းတယ်။ ဒါတင်မကသေးဘူးခင်ဗျ။ ကျွန်တော်က ဝါသနာအရ လက္ခဏာ လေး ဘာလေးလည်း အိမ်မှာပဲ ကြည့်ပေး တယ်။ အဓိကကတော့ မီးသွေး လုပ်ငန်းပေါ့။ ရပ်ရွာထဲမှာ ဘာသာရေး၊ လူမှုရေး လုပ်ငန်းတွေလည်း တတ်နိုင်သလောက် လုပ်ပေးနေ ပါတယ်။ ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလကစပြီး ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် အရွေးခံရလို့ ဝင်လုပ် လိုက် တာ သုံးနှစ်ကျော် လုပ်ခဲ့ပြီး အခုတော့ နားလိုက်ပါပြီ” ဟု ဦးကျော်စိုးဝင်းက ပြော ပြပါတယ်။

အသက် (၆၇) နှစ်နဲ့ အသက် (၆၂)နှစ် အသီးသီးရှိပြီဖြစ်တဲ့ ရခိုင်တိုင်းရင်းသား ဦးကျော်စိုးဝင်းနှင့် ကရင်တိုင်းရင်းသူ ဒေါ်နင်းတို့ ဇနီးမောင်နှံဟာ အခုဆိုရင် လူကောင်း ပကတိ အတိုင်းဖြစ်ပြီး ကျန်းကျန်းမာမာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ရှိနေကြပါတယ်။ နှစ်ဦး စလုံးမှာ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ ချွတ်ယွင်းမှု ဟူ၍လည်း မတွေ့ရဘဲ အနာကြီးရောဂါ သည်ဖြစ်ခဲ့ ဖူးတယ်ဆိုတဲ့ အရိပ်အယောင် သဲလွန်စကိုတောင် တစ်စွန်းတစ်စမျှ မတွေ့ ရပါဘူး။ နားရွက်တွေပေါ်မှာ အသီးအဖုထခဲ့တာတွေ၊ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ သဖန်းဖု အနီအဖု ထခဲ့ တာတွေ၊ မျက်နှာတွေ နီးမြန်းထူအန်းပြီး လက်က ကြွက်သားကို ထောက်ပံ့တဲ့ အာရုံ ကြောတွေ လက်သိုင်းကျခဲ့တာတွေ၊ ခြေထောက်ကြွက် သားတွေကို ထောက်ပံ့တဲ့ အာရုံ ကြော ခြေထောက်တရွတ်ဆွဲခဲ့တာတွေ၊ ခြေဖဝါးမှာ မီးလောင်ဖုလို အရည်ကြည်ဖုတွေ ထွက်ခဲ့တာတွေဆိုတဲ့ အနာကြီး ရောဂါရဲ့ လက္ခဏာတွေဟာ သူတို့ကိုယ်တိုင် ပါးစပ်က ထုတ်ပြောပြခဲ့လို့သာ သိရတာပါ။ ယခုမှာဆိုရင်တော့ လုံးဝ ကျန်းမာစွာ လူကောင်း ပကတိအတိုင်း ရှိနေတာ ပါ။

သူတို့ဇနီးမောင်နှံဟာ ပြန်လည်ထူထောင်ရေးလုပ်ငန်းတွေ၊ စေတနာ အလှူ ရှင်တွေက တတ်အားသမျှ ထောက်ပံ့လှူဒါန်းမှုလေးတွေကိုသာ အားကိုးမျှော်လင့် ပြီး စောင့်စားနေကြသူတွေမဟုတ်ပါဘူး။ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှလို့ ခံစားခဲ့ ကြရတဲ့ အနာကြီးရောဂါသည်ဘဝရဲ့ ဒုက္ခဆင်းရဲဒဏ်ကို ကြံကြံခံပြီး အနာသိ ဆေးရှိ ဆိုတဲ့ အတိုင်း အနာကြီးရောဂါကုထုံးကို စိတ်ရှည်ရှည် ဖွဲ့ရှိရှိ ခံယူခဲ့ကြကာ ခိုင်မာသော စိတ်ဓာတ်ခွန်အား၊ မိမိကိုယ်ကိုယ့်ကြည်မှုရှိရှိနဲ့ ဘဝကို ပြန်လည်ထူထောင်ခဲ့ကြ သူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

အနာကြီးဝေဒနာရှင်ဆိုတာ လူတောသုတော မတိုးနိုင်တော့တဲ့ အပယ်ခံဘဝ ပါကွာ လို့ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့ခဲ့ကြသူတွေမဟုတ်ဘဲ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ အားကိုးမယ် ဟူသော ခံယူချက်နဲ့ ကြိုးစားခဲ့ကြလို့ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်နိုင် ခဲ့သော အနေအထားကို ရောက်ရှိခဲ့ကြခြင်းဖြစ်တာကို တွေ့ရပါတယ်။

အနာကြီးဝေဒနာ ခံစားရခြင်းတည်းဟူသော အမှောင်ထုဟင်းလင်းပြင်ကြီးကို အန်တုတောက်ပနိုင်ခဲ့တဲ့ လင်းလက်တဲ့ ဇနီးမောင်နှံ ကြယ်တစ်စုံအကြောင်းကို ဦးကျော် စိုးဝင်းအတွက် လမ်းညွှန်ခွန်အားဖြစ်စေခဲ့သော သူရဲခိုင်ပြည်နယ်မှ ထွက်ခွာမလာခင် သူမိခင်က မှာကြားလိုက်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို ဖော်ပြရင်း နိဂုံးချုပ်ပေးလိုက်ချင်ပါတယ်။
အဲဒါကတော့ - **“ငါ့ဘာ၊ မင်း ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်မှာ ရပ်တည်နိုင် အောင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကြိုးစားရမယ်နော်”** တဲ့။ မှန်ပါတယ်။ အနာကြီးဝေဒနာရှင်မှ မဟုတ်ပါဘူး။ လူတိုင်းအတွက် အဖိုးတန် အသုံးဝင်တဲ့ **“ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးခြင်း”** ပါပဲ။

ဒေါက်ထွေး (ဆေး/မန်း)



အသက် ၆၇ နှစ်နဲ့ အသက် ၆၂ နှစ် အသီးသီးရှိပြီဖြစ်တဲ့ ရခိုင်တိုင်းရင်းသား ဦးကျော်စိုးဝင်းနှင့် ကရင်တိုင်းရင်းသူ ဒေါ်နင်းတို့ ဇနီးမောင်နှံဟာ အခုဆိုရင် လူကောင်း ပကတိ အတိုင်းဖြစ်ပြီး ကျန်းကျန်းမာမာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ရှိနေကြပါတယ်။

မိုးမြင့်ထက်က ဂုဏ်သိက္ခာ

မေတ္တာအားမာန်အဖွဲ့

အခန်း တာဝန်ခံ ဆရာမရဲ့ “မလှလှဝင်း (ပြည်)” ဆိုတဲ့ ခေါ်သံ အဆုံးမှာ ကျွန်မ အထူးအရေပြား အထူးကုဆရာဝန်ကြီးရဲ့ စမ်းသပ်ခန်းထဲကို ဝင်သွားမိပါတယ်။

“လာ သမီး ထိုင်” ဆိုပြီး ဆရာကြီးက ပျူပျူငှာငှာ ဆီးကြိုတယ်။ ပြီးတော့ “ဆရာ ကြီးတို့တိုက်တဲ့ဆေးကို မှန်မှန်သောက်ပြီး ရက်ချိန်းလည်း မပျက်ကွက်တဲ့ အတွက် သမီးရဲ့ဧရာဝတီတိုးတက်မှု အများကြီးပြတယ်။ စိတ်မပျက် အားမလျော့ နဲ့နော်” လို့ ပြောပြီး ကျွန်မကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးပါတယ်။

ပြီးတော့ နောက်တစ်ကြိမ် လာပြဖို့ ပြောတယ်။ “မကြာမီ လုံးဝ ပျောက်ကင်းပြီး သမီးကို ဝေဒနာရှင်စာရင်းက ပယ်ဖျက်နိုင်တော့မှာပါ။ ဆရာကြီး ပင်စင်မသွားခင် သမီး ကို အပျောက်ကုပေးမယ်နော်”

ပင်စင်သွားခါနီးဖြစ်တဲ့ဆရာကြီး ဦးချားလ်ပန်းဂီးရဲ့ သတင်းစကားတွေဟာ ကျွန်မ အတွက် မင်္ဂလာရှိပါဘိ။ မျှော်လင့်ချက်ပန်းခင်းဟာ ကျွန်မရင်ထဲမှာ လှလှပပ ဖူးပွင့်နေပါ ပြီ။ ရန်ကုန်ကနေ ပြည်ကို အပြန်လမ်းမှာ ရှုခင်းအားလုံးလှပနေပြီး တောက်ပ မျက်လုံး၊ အပြုံးမျက်နှာနဲ့ ကျွန်မအတွက် မမေ့နိုင်တဲ့ ခရီးစဉ်တစ်ခုပါပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း (၂၀) ကျော်က ကြောက်ရွံ့အားငယ်စိုးထိတ်စွာနဲ့ ပြည်ကနေ ရန်ကုန်ကို ဆေးကုလာတဲ့ ခရီးစဉ် နဲ့ ကွာခြားလှပါဘိ။

သတင်းကောင်းကိုပြည်မှာနေတဲ့ ကျွန်မခင်ပွန်း၊ သားနှစ်ယောက်နဲ့ သမီးအငယ်ကလေးကို အမြန်ပြောချင်လိုက်တာ၊ စီးနေကျ အမြန်ကားကြီးတောင် နှေးတယ် လို့ ထင်မိသေး။ အထူးသဖြင့် အငယ်ဆုံးသမီးကလေးရဲ့ မျက်နှာဖြူဖွေးဖွေး ကို ဝမ်းသာအားရနမ်းပြီး “သမီးရေ၊ မေမေပြန်ပြီးနေကောင်းလာတော့မယ်။ အမေတို့ရဲ့ သီရိဂေဟာကလေးမှာ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ပျော်ရွှင်မှုတွေ ပြန်ရမှာဖြစ်သလို လျော့ပါးခဲ့တဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေလည်း ပြန်ပြည့်တော့မှာ သမီးရဲ့” လို့ ထပ်တလဲလဲ ပြောဖို့ပြင်ထားတဲ့ စကားတွေဟာ ကျွန်မရင်ထဲမှာ ပြည့် နေပြီလေ။ အားသစ်တွေ ဝေနေတဲ့ ချစ်မေမေ ပြန်လာပြီ သမီးရေ။

ရှစ်နှစ်အရွယ်သာရှိသေးတဲ့ ကျွန်မရဲ့ သမီးအငယ်ဆုံးကလေးဟာ မကြာခင် ကသုံးတန်းဖြေထားပါတယ်။ အတန်းတိုင်းမှာ အဆင့်မြင့်မြင့် အောင်ခဲ့ပြီး ဆုတွေ လည်း မကြာခဏ ရပါတယ်။ “သမီးကြီးရင် ဆရာဝန်လုပ်မယ်နော်မေမေ” ဆိုပြီး သမီးကလေး အမြဲပြောလေ့ပြောထရှိတဲ့ စကားတစ်ခွန်းပါပဲ။

အနာကြီးဝေဒနာရှင်တစ်ယောက်ရဲ့ သမီးကို ဆေးတတ္တသိုလ်က လက်မခံဘူး ရယ်လို့ ငြင်းပယ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဆက်ပြီး ဆက်ပြီး ကြိုးစားပါ။ ထူးချွန် ပြောင်မြောက်မှုနဲ့ အတူ သမီးရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင် ရောက်ပါစေ။ အထူးသဖြင့် ရေနံ့သာ အနာကြီးဆေးရုံက ဆေးရုံအုပ်ကြီး ဒေါက်တာ ဒေါ်မြသီတာလို ဖြူစင်ကြည်မြ နှလုံး လှပပါစေ။

မေမေအပေါ်မှာ ကျေးဇူးကြီးမားလှတဲ့ အနာကြီးရောဂါ မိသားစုရဲ့ ကျေးဇူး ကို မိသားစုကိုယ်စား သမီးကလေး ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဆပ်ရမှာပါ။

“ကျွန်မနဲ့ အနာကြီးရောဂါ” ဆိုတာ ပြည်ပျို့သူ မေမေ ဒေါ်လှလှဝင်းရဲ့ ဘဝအတွက် အလွန်ထူးခြားတဲ့ ဖြစ်စဉ်ကြီးတစ်ခုပါ။ ကျန်းမာရေးဆိုတာ လာဘ်ကြီး တစ်ပါးပါ။ ဒီရတနာ ဆုံးရှုံးရင် ဘဝမှာ ကာယ၊ စိတ္တ၊ လူမှုရေးသုခတွေ ကွယ်ပျောက် ပြီး အမှောင်လွှမ်းတော့တာပါပဲ။ မယုံမရှိနဲ့ ကျွန်မကိုယ်တွေ့ပါ။ ကျွန်မဟာ အသက် (၁၇) နှစ်ကနေ စပြီး နှစ်ပေါင်း (၂၀) ကျော်လောက် အနာကြီးရောဂါလောင်းရိပ်မိခဲ့ပါတယ်။ စိတ်ဆင်းရဲမှု ရေတိမ်နှစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ပြည် အထကမှာ သတ္တမတန်းထိ ပညာသင်ဖူးပါတယ်။ ပြည်ဇာတိဆိုပေမယ့် ဦးလေးတွေရှိရာ အောင်လံကို မကြာခဏသွားလည်ပါတယ်။ အောင်လံမှာ ရောက်နေတုန်း ခြေထောက်ရော လက်ပါ မတော် တဆ ခိုက်မိပြီး အနာဖြစ်ပါတယ်။

ပိုဆိုးတာက လက်သည်း ဆူးစူးကာ ပြည်တည်၊ လက်သည်း ပုပ်ပြီး လက်သည်းခွံ ခွာခဲ့ရ တာပါပဲ။ ပြည်ကိုပြန်ရောက်တဲ့အထိ အနာတွေက မပျောက်ဘူး။ ဒါနဲ့စိတ်ပူပြီး အနာကြီး ရောဂါစောင့်ရှောက်သူ ဆရာကြီး ဦးပိုက်နဲ့ ပြတယ်။ ရောဂါနာမည် ပြောပေမယ့် မမှတ်မိ တော့ဘူး။ ဓေးနှစ်မျိုးပေးတာ၊ တစ်မျိုးက သောက်ရတာ အဆင်မပြေလို့ မသောက်ဘူး။ သံချေးရောင် အားဆေးပဲ သောက်တယ်။ သောက်ရမယ့်ဆေး အပြည့်အစုံ မသောက် တော့ ရောဂါမပျောက်ဘူး။ နာလိုက် ကုလိုက်နဲ့ပဲ တစ်လည်လည်ဖြစ်နေတယ်။ ကိုယ် ခန္ဓာ ပျက်လောက် အောင် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး မဟုတ်တော့ သတိမထားမိဘူး။ ဒီလိုနဲ့ အသက် (၂၁) နှစ်မှာ အိမ်ထောင်ကျတယ်။ ခင်ပွန်းက ကားသမားပါ။ သားတစ်ယောက်ရပြီး ကလေး ငါးနှစ်သားမှာ စိတ်သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်တော့ လင်မယားကွဲတယ်။ ကျွန်မ ရောဂါကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အငယ်အနှောင်းနဲ့တွေ့ပြီး ကျွန်မကို ပစ်သွား တာပါ။ ဒါပေမဲ့ရောဂါအပေါ်မှာ စိတ်ပျက်တာလည်း ပါမှာပါပဲလေ။ အနာကြီး လို့ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် မသိရသေးပေမယ့် အနာတွေနဲ့ တစ်လည်လည်ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်မက ရွံ့စရာကြီး ဖြစ်နေ မှာပါ။

အိမ်ထောင်ကွဲပြီး အနှစ် (၂၀) နီးပါးကြာတော့ ဒုတိယအကြိမ် အိမ်ထောင် ကျပါ တယ်။ ကျွန်မအပေါ် နှစ်နှစ်ကာကာချစ်ပြီး စိတ်ထားလည်းဖြူစင်တယ်။ ကြင်ကြင်နာနာ ရှိတယ်။ ရောဂါရှိမှန်းသိပေမယ့် မပြိုင်ငင်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့အိမ်ထောင်ရေးဟာ အနာကြီး ရောဂါနဲ့ လုံးမဝမသက်ဆိုင်ခဲ့ဘူး။ မေတ္တာလွမ်းရွံ့ထားပါတယ်။ သူက ကျွန်မထက် (၁၀) နှစ်လောက်ကြီးတယ်။ ရန်ကုန်မှာတွေ့ပြီး ကျွန်မကို မိသား ဖသားပီပီ တောင်းရမ်း လက်ထပ်ယူတယ်။ ပြည်နားလိန်လမ်း၊ ဆံတော်ရပ်ကွက်က ကျွန်မရဲ့အိမ်ကို လိုက်လာ ပြီး ဆိုက်ကားနင်းကျွေးတယ်။ အဖေ၊ အစ်မ၊ ညီမတွေနဲ့လည်း တည့်အောင်ပေါင်းတယ်။ ပြည်မှာ ဆိုက်ကားဆရာ ဦးတွတ်ဆိုရင် လူသိများတယ်။ ကူညီတတ်လွန်းလို့ အခုလည်း နှလုံးခွဲထားပေမယ့် ဆိုက်ကားနင်းမပျက်ပါဘူး။ ဦးတွတ်နဲ့ သားသမီး သုံးယောက် ရတယ်။ အကြီးဆုံးသားက (၁၈) နှစ်၊ စက်ရုံမှာ လုပ်တယ်။ သားအလတ်က (၁၅) နှစ်၊ မုန့်တိုက်မှာလုပ်တယ်။ သမီးက အငယ်ဆုံးပေါ့။ မိသားစုသံယောဇဉ် ချစ်ခင်တွယ်တာ မှုဟာ ကျွန်မတို့လို အနာကြီး ရောဂါသည်တွေ အတွက် အိုအေစစ်ကလေးပါပဲ။ အရှုံးနဲ့

ထဲကလည်း ဆွဲထုတ်ပေးတယ်။ စိတ်အားငယ်မှု မရှိအောင် ဖေးကူပေးတယ်။ အိမ်ရှင်မ
ကောင်းတစ်ယောက် အနေနဲ့ ရပ်တည်နိုင်အောင် ဝိုင်းဝန်းကူညီပေးပါတယ်။

ရန်ကုန်ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးအထူးအရေးပြားရောဂါကုဌာနကနေပြီး မျှော်လင့်ချက်
ကောင်း သတင်းကောင်းတွေနဲ့ ပြန်လာတဲ့ ကျွန်မကို မိသားစုအားလုံးက တက်ကြွ
ရွှင်လန်းစွာ ကြိုဆိုတယ်။ အသက် (၇၀) ကျော် အဖေကြီးကလည်း ဝမ်းသာမဆုံးဘူး။
သမီးကတော့ “ဒီတစ်ခါ သမီးဆုယူရင် အမေလိုက်နိုင်ပြီပေါ့နော်” တဲ့။ ဒီလိုနဲ့ မကြာခင်
မှာပဲ ကျွန်မ အနာကြီးရောဂါသည်စာရင်းက ပယ်ဖျက်ခံရပါတယ်။ MDT ဆေး
တစ်နှစ်ကျော် စားလိုက်ရပါတယ်။

ကျွန်မမှာ စွဲကပ်နေတဲ့ အနာကြီးရောဂါကို ဆရာကြီး ဒေါက်တာ ဦးချာလင်း ပန်းဂီး၊
ဆရာကြီး ဒေါက်တာဦးကျော်ကျော် စတဲ့ ရန်ကုန်က အထူးအရေးပြား အထူးကု ဆရာဝန်
ကြီးတွေ၊ ပြည်မြို့က ဒေါက်တာ ခင်မောင်လေး၊ အနာကြီးရောဂါစောင့်ရှောက်ရေးမှူး
ဦးကျော်ဆန်း နဲ့ အနာကြီးရောဂါစောင့်ရှောက်သူ ဦးသက်ထွန်းအောင်တို့က ဖိဖိစီးစီး
ကုသပေးခဲ့ပါတယ်။ ပထမ ကျေးဇူးရှင် ကတော့ ဆရာကြီး ဦးပိုက်ပါ။

အနာကြီးရောဂါဖြစ်ပြီဆိုတာကို အထူးအရေးပြား ဆရာကြီးတွေနဲ့ ပြတော့မှ သိရှိ
ရပါတယ်။ ဆရာကြီးတွေက နှစ်သိမ့်ဆွေးနွေးအားပေးမှုတွေ ဘယ်လိုပဲပြုပြု ပထမ
ဝိုင်းမှာ ကျွန်မစိတ်ကို မထိန်းနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ချမ်းမြေ့မှု ကွယ် ပျောက်
ခဲ့ပါတယ်။ ပြည်ကနေ အဝေးကို ထွက်သွားပြီး တိတ်ဆိတ်တဲ့နေရာမှာ တစ်ယောက်
တည်းနေချင်စိတ် ပေါ်လာတယ်။ ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေထဲကလည်း ငါးပုံ
တစ်ပုံလောက်သာ ဆက်ဆံတော့တယ်။ ကျန်သူတွေကလည်း ဝတ်ကျေဝတ်ကုန်ပဲ။
ကျွန်မကိုမြင်ရင် ဘီလူး၊ တစ္ဆေတွေသလိုပဲ။ ခေါ်ရင်လည်း ထူးချင်မှ ထူးကြတယ်။ မေးရင်
လည်း ဖြေချင်မှ ဖြေကြတယ်။ ဒီလို ပတ်ဝန်းကျင်က ခေါ်ပြောမှု အင်အားနည်းပါးချိန်မှာ
ကျွန်မခင်ပွန်း၊ အဖေ၊ အစ်မ၊ ညီမ အပါအဝင် ကျွန်မမိသားစု၊ ဦးမြင့်သိန်း (ကွယ်လွန်)
အပါအဝင် ဘဝတူ အနာကြီးရောဂါသည် များနဲ့ အထူးအရေးပြား အထူးကုမိသားစုက
ဖေးကူမတယ်။ အားပေးတယ်။ ညှိုးနွမ်း နေတဲ့ဘဝကို အကြင်နာ၊ ကရုဏာ ရေစင်
ဖျန်းပေးတယ်။ ကယ်သူမဲ့ အရှုံးဖြစ်ပြင်မှာ နှစ်နေတဲ့ ကျွန်မကို မေတ္တာ လှေ့ယာဉ်ပေါ် ဆွဲ

တင်ခဲ့တယ်။ အခုတော့ ကျွန်မ လူလောကထဲ ပြန်လည်ဝင်ဆံ့ပါပြီ။ နိမ့်ကျတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို MDT က ပြန်လည် မြှင့်တင်ပေးခဲ့ပြီ။ မျှော်လင့်ချက်တံခွန်ဟာ ၁၁၀ မိုးကောင်းကင်မှာ လေကစား အားတလူလူဝေလို့ပေါ့။

ရောဂါပျောက်ပေမယ့် ရောဂါဒဏ်ကြောင့် ရလာတဲ့ အနာက တစ်စခန်းထလာတယ်လေ။ မအူပင်၊ ရန်ကုန်၊ အောင်လံ စတဲ့ ခရီးအသွားအလာတွေ များလို့ လားမသိဘူး။ ခြေထောက်မှာ အနာသေးသေးလေးတစ်ခုစဖြစ်ပြီး တစ်စတစ်စနဲ့ ဂလိုင်ကြီး ဖြစ်လာတယ်။ လမ်းတောင် ဖြောင့်အောင် မလျှောက်နိုင်တော့ဘူး။ ရေနံသာ အနာကြီး ဆေးရုံကြီးအထိသွားပြီး ခြေထောက်များ ဖြတ်ရတော့မလားလို့ စိုးရိမ်လိုက်ရတာ အမောပဲ။ ထုံးစံအတိုင်း ခင်ပွန်းသည်နဲ့ သားတွေကို တွဲပြီး ရန်ကုန် ဆေးရုံကြီးဝင်းအတွင်းက အထူးအရေးပြား အထူးကုဌာနကို သွားတော့တာပေါ့။ ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ ဦးကျော်ကျော် က အရေးကြီးတဲ့အနာအဖြစ် ဂရုတစိုက် ကုပေးတယ်။ သေသေချာချာ စစ်ဆေးပြီး ခွဲစိတ်ကုသပေးတယ်။ ကျောက်ပတ်တီး POP နဲ့ နှစ်လကျော်နေရတယ်။ ချိုင်းထောက်ကြီး တကားကားနဲ့ သွားပြခဲ့ရတာ တွေကို မမေ့ဘူး။ ကိုယ်ရောစိတ်ပါပြန်ပြီး ဆင်းရဲလာတယ်လေ။ ပတ်တီးဖြေတဲ့ နေ့မှာ ဆေးကျောင်းသားတွေ၊ နိုင်ငံခြားသားတွေ ရဲ့ရှေ့မှာ ကျွန်မရောဂါအကြောင်း ကို ရှင်းလင်းပြပြီး သူတို့မေးတာကိုလည်း ကျွန်မ ဖြေခဲ့ရတယ်။ ကုသမှုလည်း အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်။

ရှုပ်ထွေးပွေလီနိမ့်ကျနေတဲ့ ကျွန်မရဲ့စိတ်၊ ဂုဏ်သိက္ခာကို ဒေါက်တာ ဦးကျော်ကျော် က ပြန်လည်မြှင့်တင်ပေးခဲ့တယ်။ စိတ်ရှည်ရှည် ရှင်းပြအားပေးခဲ့တယ်။ ကျွန်မကိုလည်း ညီမလို့ အမြဲခေါ်တယ်။ ဖိနပ်ကအစ ကျွန်မအတွက် စီစဉ်ပေးတဲ့ အစ်ကို ဆရာ၊ အဖေ ဆရာပါ။ လူမရှိ၊ သူမရှိတော့ထဲမှာ နေချင်လောက်အောင် စိတ်ဓာတ်ကျနေတဲ့ ကျွန်မကို ရှုပ်ပိုင်း စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြန်လည်ဖွံ့ဖြိုးစေခဲ့ပါတယ်။ ဆရာကြောင့် ကျွန်မ ပိုမိုရဲရင့်လာတယ်။

ခြေထောက်မဖြတ်ရတဲ့အတွက် အထူးပဲ ပျော်ရွှင်မိပါတယ်။ အားမာန်သစ် တွေ ဝင်ပြီး အိမ်ရှင်မကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ မိသားစုကို ကျက်သရေဆင်နေ ပါတယ်။ ခြေလက်ကိုယ်အင်္ဂါတွေ မပျက်စီးအောင်လည်း ထိန်းသိမ်းနေပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ

အိုး၊ ပန်းကန်တွေ လွတ်ကျတာမျိုးဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လက်ကို ပြုပြင်ချင်စိတ် မရှိတော့ပါဘူး။ ဒီလက်နဲ့ ထမင်းဟင်းချက်၊ အိမ်ဝေယျာဝစ္စတွေ လုပ်နိုင် တာကိုပဲ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေမိပါတယ်။ လက်အလှထက် အိမ်ထောင်ရှင်မကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အလှ၊ ဘဝကို ပိုမိုမက်မောမိတယ်။ ကျွန်မဟာ ခင်ပွန်း၊ သားသမီးတွေ အပါအဝင် မိသားစုဝင် အားလုံးအတွက် အသုံးဝင်တဲ့ ဇနီးကောင်း၊ မိခင်ကောင်း၊ အိမ်ရှင်မကောင်းဖြစ်နေတဲ့အတွက် ကြည်နူးဝမ်းသာမိပါတယ်။ စီးပွားရေးမလုပ်နိုင်တော့ပေမယ့် “စီးတဲ့ရေ၊ ဆည်တဲ့ကန်သင်း” ဆိုတာလိုပဲ အိမ်ထောင်ကို ကောင်းစွာ ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်း ရှိပါတယ်။ ကျွန်မအသက်အခု (၅၂) နှစ်ရှိပါပြီ။ လူမှုရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ တတ်စွမ်းသမျှ ဝင်လုပ်ပါတယ်။ ပြည်မြို့မှာ ဖွဲ့ထားတဲ့ မေတ္တာအားမာန် အဖွဲ့ခွဲမှာ ကျွန်မ အဖွဲ့ဝင်ပါ။ ဥက္ကဋ္ဌက ဦးသိန်းအောင်၊ အတွင်းရေးမှူးက ဦးမင်းကိုကို ပါ။

ပြည်မြို့မှာ ရုံးစိုက်တဲ့ ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး (အနောက်ပိုင်း) ကျန်းမာရေး ဦးစီးဌာနမှူး ဒေါက်တာထွန်းအောင်ကြည်၊ အထူးအရေးပြားကုသရေး အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဒေါက်တာလတ်သူသူကျော် တို့ကလည်း ကျွန်မတို့ရဲ့ ပညာပေးလှုပ်ရှားမှုတွေမှာ ပံ့ပိုးကူညီပေးပါတယ်။ ကျွန်မတို့ မေတ္တာအားမာန်အဖွဲ့ရဲ့ အကူအညီနဲ့ လူနာသစ်တွေရပါတယ်။ လူတောမတိုးရဲ၊ ဖုံးကွယ်မျက်နှာငယ်နေတဲ့ လူနာတွေကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်တွေ့ဆုံ

ဒီလက်နဲ့
ထမင်းဟင်းချက်၊
အိမ်ဝေယျာဝစ္စတွေ
လုပ်နိုင် တာကိုပဲ
ကျေနပ်နှစ်သိမ့်
နေမိပါတယ်။



03.03.2018

အားပေး ဆက်သွယ် ပေးခဲ့ပါတယ်။ ချို့တဲ့သူတွေပါသလို ငွေကြေး ကြွယ်ဝတဲ့ မျက်နှာကြီးတွေလည်းပါတယ်။

ကျွန်မမှာရှိတဲ့ အနာကြီးရောဂါဝိုးဟာ ခင်ပွန်း၊ သားသမီးတွေကို မကူးဘူး။ ကျွန်မလည်း အနာကြီးရောဂါဝိုးအပေါ် အောင်နိုင်ခဲ့တယ်။ ဆေးစနစ်တကျကုတဲ့ အတွက် မျက်နှာငယ် အနာကြီးဝေဒနာရှင်ဘဝကနေ လူပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပြန်လည် ဝင်ဆံ့လာတယ်။ ဘဝမှာ တန်ဖိုးရှိရှိနဲ့ နေထိုင်နိုင်တယ်။ စိတ်ကူးယဉ်မဟုတ်တဲ့ ကျွန်မရဲ့ တကယ့်ဘဝဖြစ်စဉ်၊ အားမာန်အရင်းအနှီးဟာ ကျွန်မအတွက်တော့ မိုးမြင့်ထက်က ဂုဏ်သိက္ခာတွေသာဖြစ်ပါတော့တယ်ရှင်။

မေတ္တာအားမာန်အဖွဲ့



အမှောင်လမ်းကို စွန့်ခွဲပြီ

ကျော်ရင်မြင့်

လမ်းထိပ်တည့်တည့်က ဝီနိုင်းဆိုင်းဘုတ်ကြီးမှာ “မြန်ဖွယ်ထမင်းဆိုင်” လို့ဆေးရောင်စုံ စာလုံးတွေ ရေးထားပါတယ်။

မြန်ဖွယ်ဆန်ပြုတ်၊ မြန်ဖွယ်ကြက်စုပ်ပြုတ်၊ မြန်ဖွယ်ထမင်းဟင်း သုံးဆောင်ကြည့်ပါလို့ အိမ်အဝင်မှာ ဝီနိုင်းတစ်ခု ထပ်ချိတ်ဆွဲထားတယ်။

လမ်းနံဘေးကို နှုတ်ခမ်းတင်ထားတဲ့ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ မှန်ကောင်တာတစ်ခု ရှိပြီး ကောင်တာထဲမှာ ချက်ပြုတ်ပြီးသား ဟင်းအမျိုးစုံ ခင်းကျင်းထားပါတယ်။ ကောင်တာဘေးက စားပွဲပေါ်မှာလည်း ဟင်းရန်တွေ ချက်ပြီး ခင်းကျင်းထားတယ်။ ထမင်း၊ ဟင်းဝယ်သူတွေနဲ့ မြန်ဖွယ်ထမင်းဆိုင်ထဲမှာ စည်ကားနေပါတယ်။

တကယ်တော့ မြန်ဖွယ်ထမင်းဆိုင်ကို အနာကြီးဝေဒနာရှင်မိသားစုက ပေါက်ဖွားလာခဲ့သူတွေက ခင်းကျင်းရောင်းချနေတာပါ။ အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်တဲ့ ဦးအုန်းငွေဟာ အနာကြီးဝေဒနာရှင်တွေရဲ့အခွင့်အရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုနေသူဖြစ်လို့ လူတိုင်းက သူ့နဲ့ အနာကြီးရောဂါကို တွဲပြီး သိနေကြတယ်။

အနာကြီးဝေဒနာရှင် မိသားစုဝင်တစ်ယောက် ချက်ပြုတ်ရောင်းချတဲ့ ထမင်းဟင်းကို လူတွေ ဝယ်စားကြပါ့မလားဆိုတာ မေးရမယ့် မေးခွန်းတစ်ခု ဖြစ်နေတယ်။

“ထမင်းဆိုင်မှာ ဘာမှ ပြဿနာ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က အနာကြီး ဝေဒနာရှင် မိသားစုဝင်ဆိုတာ ကြွေးကြော်တယ်။ လူတွေက မသိလို့ မဟုတ်ပါဘူး” လို့ ဦးအုန်းငွေက ပြောပါတယ်။

ဦးအုန်းငွေရဲ့ မျက်နှာတစ်ခြမ်းက ရုပ်ဆင်းပျက်အောင် မဲ့ရွဲနေတယ်။ လက် ကောက်ဝတ်နဲ့ လည်ပင်း မြင်သာတဲ့နေရာမှာ အရေပြားက ပုံပန်းပျက်နေတယ်။ ဒီလို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေရတာဟာ အနာကြီးရောဂါရဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ ကြောင့် တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ ကျောင်းစနေတဲ့အရွယ်၊ ခုနစ်နှစ်သားမှာ တစ်ကိုယ်လုံး မီး လောင် ခံရလို့ပါ။ အဲဒီခေတ်က ရေနံဆီမီးခွက်ကို သုံးရတာ။ မီးခွက်နဲ့ ခြင် ထောင်က နီးကပ်တော့ ခြင်ထောင်ကို မီးလောင်ပြီး ခြင်ထောင်ထဲမှာ အိပ်ပျော်နေတဲ့ ကိုအုန်းငွေလည်း ခြင်ထောင်နဲ့ လုံးပတ် မီးလောင်ခံရပြီး ယခုလိုဖြစ်သွားတာပါ။ မန္တလေး ဆေးရုံကြီးမှာ တစ်နှစ်ခွဲလောက်တက်ပြီး ကုသမှု ခံယူခဲ့ရတယ်။

သူငယ်ငယ်က အနာကြီးရောဂါသည်တွေ ရပ်ကွက်လေးတစ်ခုမှာ စုစုစည်းစည်း နေကြတယ်။ မန္တလေးမြို့အရှေ့တောင်ဘက် ဆင်ခြေဖုံးမှာ ခရစ်ယာန် သာသနာပြုတွေ ဖွင့်ထားတဲ့ ဆေးရုံနှစ်ရုံရှိတယ်။ စိန်ဂျွန်းနဲ့ ဝက်စလီ။

အနယ်နယ်အရပ်ရပ်က အနာကြီးရောဂါစွဲကပ်ခံရသူတွေက ဒီဆေးရုံကို လာပြီး ဆေးကုတယ်။ ရောဂါပျောက်ပြီးလို့ ဆေးရုံက ဆေးလက်မှတ်ထုတ်ပေးပေမယ့် သူတို့က ကိုယ့်ဇာတိရပ်ရွာကို မပြန်ချင်ကြဘူး။ ဒီဆေးရုံအနီးတစ်ဝိုက်မှာပဲ လူနေရပ်ကွက် ထူထောင်ပြီး နေထိုင်တယ်။ မန္တလေးမြို့ဆင်ခြေဖုံးမှာ ဝက်စလီ၊ ဥယျာဉ်တန်း။ အကောက် တော်၊ ဆိတ်တဲကုန်း၊ နဂါး ဆိုတဲ့ ရပ်ကွက်တွေ ပေါ်ပေါက်လာ ပါတယ်။

ကိုအုန်းငွေက အဲဒီမှာမွေးတယ်။ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေက နောက်မျိုးဆက်ကလေး တွေ လူတောတိုးနိုင်အောင် မူလတန်းကျောင်းလေးတစ်ကျောင်း တရားဝင် ဖွင့်ခွင့်ရဖို့ ကြိုးစားကြတယ်။

“ကျောင်းကလေးက မင်းတုန်းမင်းကြီးရဲ့ မနောရမ္မံ ဥယျာဉ်နားမှာရှိတာမို့ မနောရမ္မံကျောင်းလို့ ခေါ်တယ်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက ရောဂါသည် မဟုတ် ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အနုကျောင်းကမို့ ဆရာတွေရဲ့ အစည်းအဝေးကို မတက်ရဘူး” လို့ တစ်ခေတ် တစ်ခါက ခွဲခြားဆက်ဆံကြမှုကို ဦးအုန်းငွေက ပြောပြတယ်။

“မနောရမ္ပံ ကျောင်းက လေးတန်းအောင်တော့ ကျောင်းဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ကို အလယ်တန်းကျောင်း ဆက်မတက်စေချင်ဘူး။ အနုကျောင်းကနေ အခြားကျောင်းမှာ လူအများနဲ့ ရောနှောတက်ရတဲ့အခါ အနိမ့်ခံရမှာစိုးတယ်။ ကျွန်တော်က အနုသားသမီး၊ အနုနွယ်လည်း ဖြစ်သေးတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း မီးလောင်ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဆိုတော့ ဘာပြောပြော ရောဂါသည်လို့ ထင်လေမလားပေါ့။

ဦးအုန်းငွေက လူ့လောကထဲ တိုးဝင်ခါစ အခက်အခဲကို ပြောတယ်။

“ဆရာကြီးက ငါ့တပည့်ရယ် ကျောင်းဆက်မတက်ပါနဲ့၊ ပညာတတ်ချင်ရင် သူသင်ပေးပါ့မယ် ပြောပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ ကျောင်းဆက်တက်ချင်တယ်။ ဒါနဲ့ ဘီဘီအိုအေလို့ခေါ်တဲ့ အ-ထ-က ၅၊ မိဘမဲ့ကျောင်းကို ဆက်တက်ဖို့ ရွေးချယ် လိုက်တယ်။ မိဘမဲ့ကျောင်းသားဆိုတော့ အခြား ကျောင်းသားတွေလောက် တော့ ကိန်းကြီးခန်းကြီး မနိုင်ဘူးပေါ့”

မိဘမဲ့ကျောင်းမှာ သူပညာသင်ယူတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘဝလမ်းကတော့ မချောမွေ့ပါဘူး။ သူ့မိခင်အိမ်က မုဆိုးမဘဝနဲ့ ရုန်းကန်ရတယ်။ အဲဒီကာလက သူတို့ရပ်ကွက်မှာ အိမ်ခြေ ၃၀၀ လောက်ရှိတယ်။ သူတို့ အရက်ချက်ရောင်းကြတယ်။ အရက်ချက်ရောင်းတာ သူတောင်းစားမဖြစ်ချင်လို့ဆိုပြီး သူတို့က ပြောတယ်။

ကိုအုန်းငွေက သူ့အမေချက်ထားတဲ့ အရက်တွေကို အရက်ပုန်းဆိုင်လေးတွေ အရောက်ပို့ပေးပြီးမှ ကျောင်းသွားရတယ်။

“အရက်ပို့ရတော့ ကျောင်းနောက်ကျတယ်။ ဒါနဲ့ ရှစ်တန်းနှစ်မှာ လူငယ် ရေးရာ ညကျောင်း ပြောင်းတက်တယ်။ အ-ထ-က ၁၆ မှာပေါ့။ ရှစ်တန်းအောင် ကိုးတန်းရောက်တော့ နေ့ကျောင်းပဲ တက်ချင်လို့ အ-ထ-က ၅ ကျောင်း ပြန် ပြောင်းတယ်။ ညအရက်ချက်၊ နံနက်အရက်ပို့ပြီး ကျောင်းကို ပြေးတက်ရတာဆိုတော့ တစ်ကိုယ်လုံး အရက်စော်နံ့နေတာပေါ့။ ဆရာက ကျောင်းမတက်ပါနဲ့လားပြောလို့ ညကျောင်းကို ပြန်ပြောင်းရတယ်။ ကိုးတန်းကို ညကျောင်းက အောင်တယ်” လို့ ဦးအုန်းငွေက ပြောပြတယ်။

အရက်ချက်တော့ အရက်ရောင်းတာ၊ အရက်ပို့တာတွေဟာ ဒုစရိုက်လုပ်ငန်း ဖြစ်တယ်လို့ မြင်လာတဲ့အတွက် ကိုအုန်းငွေ ၁၀တန်းနှစ်ကစလို့ မလုပ်တော့ဘူးတဲ့။

“ကျွန်တော် ၁၄ - ၁၅ နှစ်သားကတည်းက ရပ်ကွက်စာကြည့်တိုက် ရှင်သန်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ရန်ပုံငွေရအောင် ညမှာ အလှည့်ကျ ကင်းအငှားလိုက်စောင့်ကြတယ်။ တစ်ညစောင့်ရင် တစ်ကျပ်ရတယ်။ မန်းဥယျာဉ်ပြောအဖွဲ့ဖွဲ့ပြီး တီးမှုတ်ဖျော်ဖြေရင်း တစ်မြို့လုံး အလှူခံထွက်ကြတယ်” လို့ ဦးအုန်းငွေက စာပေအသိအမြင် ပျံ့နှံ့အောင် ကြိုးပမ်း ခဲ့ပုံကို ပြန်ပြောပြပါတယ်။

ဒီနေ့ သူ့နေထိုင်တဲ့ အိမ်ဧည့်ခန်းထဲကို ဝင်သွားရင်တော့ စာအုပ်စီရီတွေ၊ စာအုပ် စင်တွေကို သိသိသာသာ တွေ့မြင်နိုင်တယ်။ စီရီ ထဲမှာ၊ စာအုပ်စင်ပေါ်မှာရှိတဲ့ စာအုပ် တွေက အပျော်ဖတ်စာအုပ်တွေ မဟုတ်ဘူး။ ပညာဗဟုသုတရစေနိုင်တဲ့ စာကောင်း ပေမွန်တွေဖြစ်ပါတယ်။ ဦးအုန်းငွေဟာ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း စာဖတ်သလို ဘဝတူတွေကို လည်း စာပေ အသိအမြင် တိုးပွားအောင် ကြိုးစားတယ်။ သူ့ဘဝရပ်တည်မှုအတွက် သတင်းစာပို့လုပ်ငန်းကို စလုပ်တယ်။ နောက် မန္တလေး - ပြင်ဦးလွင် အမ်အမ်တီအေ ခရီးသည်တင်ကားပြာအသင်းဂိတ်တာဝန်ခံလုပ်တယ်။ သူ့နေတဲ့အိမ်မှာတော့ “မြန်ဖွယ်” ဆိုတဲ့ ထမင်းဆိုင် ဖွင့်ထားပါတယ်။

အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုလုပ်ငန်းတွေ လုပ်နေသလို ရပ်ကွက်ပရဟိတ လုပ်ငန်းတွေမှာလည်း ဦးအုန်းငွေ ရှေ့တန်းက ပါဝင်နေတယ်။ သူ့နေထိုင်တဲ့ မန္တလေး မြို့ မဟာမြိုင် (၁) အောင်မေတ္တာဓမ္မာရုံ၊ ဂေါပကအဖွဲ့အတွင်းရေးမှူးတာဝန်ကို သူယူတယ်။ ရပ်ကွက်ကြီးတစ်ခုလုံးရဲ့ ဘာသာရေးအသင်းကြီးမှာ အတွင်းရေးမှူး အဖြစ် ဝေယျာဝစ္စ တွေကို သူလုပ်နေတယ်။

“လူ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲ တိုးဝင်ရာမှာ အခက်အခဲ မရှိပါဘူး။ အဲဒါ ကျွန်တော့် အတွေ့ အကြုံ။ ကျွန်တော့် ရုပ်လက္ခဏာက အခြားသူနဲ့ မတူဘူး။ အဲဒါကို ကျွန်တော် က ရဲရဲဝံ့ဝံ့ အနူးသားသမီးဆိုတာ ပြောပြီး ဝင်တယ်ပေါ့”

ဦးအုန်းငွေရဲ့ အပြောအဆိုမှာ ဟန်ပါလှတယ်။

“ဝင်တဲ့အခါ ဆရာတော် ဦးဉာဏိဿရ၊ အရီးတောင်း ဦးကျော်သိန်း၊ အားလုံးက လက်ရည်တစ်ပြင်တည်း လက်ခံတယ်။ ပြိုင်တာ မရှိပါဘူး” လို့ ဦးအုန်းငွေက သူ့အတွေ့ အကြုံ ကို ပြောပြတယ်။

“အနာကြီးရောဂါသည် မိသားစုဝင် လူငယ်မောင်မယ်တွေအားလုံးဟာ လူတော

တိုးဖို့ရာဘာမျှကြောက်စရာရွံ့စရာရှက်စရာမလိုပါဘူး။ ကျွန်တော်ကိုကြည့်ပါ။ ကျွန်တော်ဟာ အနုသားသမီးပါလို့ တစ်နိုင်ငံလုံးကို ကြွေးကြော်ပြီး သွားလာနေတာ။ အားလုံးက အဲဒီအပေါ်မှာ လက်ခံတယ်။ အကူအညီတောင်ပေးသေးတယ်။ ကိုယ်ကသာ မဝံ့မရဲမဖြစ်စေနဲ့ ဆိုပြီး သူက ပြောတယ်။

ကျွန်တော်တို့ စကားကောင်းနေစဉ်မှာ ဦးအုန်းငွေရဲ့ညီတစ်ယောက် ဧည့်ခန်းထဲကို ဝင်လာလို့ မိတ်ဆက်ပေးပါတယ်။ အောင်မြင်တဲ့ အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်။ တူတစ်ယောက်ကို စင်ကာပူပို့ပြီး ပညာသင်ပေးနေတဲ့အကြောင်းလည်း ပြောပြတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘိုးဘွားမိဘတွေက ကိုယ့်သားကိုယ့်သမီးကို ရှေ့ကို တိုးစေချင်တာ။ ကျွန်တော်ဖြစ်စေချင်တာက အနာကြီးရောဂါသည် မိသားစုဝင်တွေ ချောင်ထဲ အမှောင်ထဲက ထွက်ခဲ့ပါ။ ထိုးဖောက်ပါ။ ဘာမျှမစိုးရွံ့ပါနဲ့။ ဘယ်သူကမျှ ခွဲခြားမှု မရှိပါဘူး။ အကူအညီတွေ ပေးကြပါတယ်”

ဦးအုန်းငွေက သူ့ကိုယ်တွေ့အတွေ့အကြုံတွေကို အားရပါးရ ပြောပြနေပါတယ်။ အိမ်ရှေ့ဘက်ခြမ်းဆီက မြိန်ဖွယ်ထမင်းဆိုင်လေးမှာတော့ နေ့လယ်စာ စားချိန် ဖြစ်လို့ ထမင်းဝယ် ဟင်းဝယ်သူတွေနဲ့ စည်ကားနေတာ တွေ့ရပါတယ်။

ကျော်ရင်မြင့်



“ကျွန်တော်ဖြစ်စေချင်တာက အနာကြီးရောဂါသည် မိသားစုဝင်တွေ ချောင်ထဲ အမှောင်ထဲက ထွက်ခဲ့ပါ။ ထိုးဖောက်ပါ။ ဘာမျှမစိုးရွံ့ပါနဲ့။ ဘယ်သူကမျှ ခွဲခြားမှု မရှိပါဘူး”

မြေးလည်းလိုက်မယ်၊ ချန်မထားနဲ့

မေတ္တာအားမာန်အဖွဲ့

မင်းဘူး ကမ်းနားလမ်းဘေးမှာ ပြင်ဦးလွင် ထုံးအရောင်းဆိုင်ကလေးဟာ ဦးငွေရ တို့ မိသားစုရဲ့ရိပ်မြုံကလေးပါ။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ စက်သံတွေ ဆူညံ လို့ပေါ့။ “ကျွန်တော့်ဇနီးက ဈေးရောင်းတယ်။ သမီးနဲ့ မြေးတွေက ဝက်တွေအတွက် တာဝန်ယူ တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ မြစ်ဆိပ်မှာ မြစ်ရေတင်စက် စောင့်တယ်။ မိသားစုအားလုံးဟာ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ယူကြပြီး တက်ညီလက်ညီနဲ့ ဘဝကို တည်ဆောက်နေ ကြပါတယ်” လို့ ဦးငွေရက ပြောပါတယ်။ အသက် (၅၀) ကျော်ပေမယ့် တက်ကြွတုန်းပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့က မင်းဘူးဇာတိ မဟုတ်ဘူး။ ဒီကနေ ရေမိုင် ရှစ်မိုင် လောက် ဝေးတဲ့ ထုံးမကြီးရွာကပါ။ အသက် (၁၇) နှစ်မှာ မကြည်ဝင်းနဲ့ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပြီး ရေလုပ်ငန်းနဲ့ပဲ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း ရှာဖွေခဲ့တယ်။ သမီးတစ်ယောက်ရအပြီး အသက် (၂၀) နှစ်မှာ ရောဂါစတင် ခံစားရတယ်။ မျက်နှာ သဖန်းသီးတွေထွက်၊ အကွက်တွေ ပေါ်ပြီး ကိုယ်တွေ လက်တွေလည်း ကိုက်လာတယ်။ ခြေထောက်လည်း ကွေးသွား တယ်။

ဒါနဲ့ ရွာက ဆေးမှူးကို ပြတော့ မင်းဘူး အနာကြီးရောဂါတိုက်ဖျက်ရေးဌာနကို သွားပြဖို့ညွှန်းတယ်။ ရှက်တာနဲ့ မပြဖြစ်ဘူး။ ရွာထဲမှာတော့ ကိုငွေရနဲ့နေ ပြီဆိုတဲ့ သတင်း ပျံ့နေတယ်။ ရွယ်တူတွေသာမက ကျန်ရွာသူရွာသားတွေကလည်း အဖက်မလုပ်ကြဘူး။

ဝမ်းနည်းကြွေကွဲမှုတွေ ဆက်တိုက်ဖြစ်ပြီး တဖြည်းဖြည်း အထီးကျန်ဘဝ ဖြစ်လာတယ်။ ရွာထဲ ငါးလည်ရောင်းတဲ့ ဇနီးဆီကလည်း ငါး မဝယ် ကြတော့ဘူး။ အကြွေးပေး တာ တောင် ငြင်းကြတယ်လေ။ လကွယ်ညဉ့် သန်းခေါင်ယံလို မည်းမှောင်တဲ့ဘဝကို ကျော် ဖြတ်ရတော့တယ်။

စိတ်မကောင်းဖြစ်တာက သမီးဦးလေးအတွက်ပါပဲ။ အပျိုပေါက်ကလေးဖြစ်လာ ပြီလေ။ ကျောင်းလည်း မနေရသေးဘူး။ မိသားစုနဲ့အတူ ပျော်ရွှင်မှုတွေ ဆိတ်သုဉ်း နေတယ်။

ဒီကြားထဲ သဘာဝဘေးကြုံပြီး ရွာရေလွှမ်းခံရတယ်။ နေစရာမဲ့ ဖြစ်သွား တာမို့ မထူးတော့ဘူးဆိုပြီး လှေတစ်စင်း ဝယ်ပြီး မင်းဘူးကို စုန်ခဲ့တယ်။ အိုးခွက် ပန်းကန် အဝတ်အစားတွေနဲ့ မိသားစု သုံးဦးဟာ ဧရာဝတီကို စုန်ခဲ့ကြတယ်။ နေမပူခင် နံနက် ငါး နာရီလောက်က ခရီးစခွဲတာ နေမွန်းတည့်ချိန် မင်းဘူးရောက်တာပေါ့။ နေစရာ အတွက်တော့ မပူရဘူး။ လှေပေါ်မှာ အိပ်စားပေါ့။ ငါးရှာ ချောင်းထဲသွားရောင်းနဲ့ ဘဝ ဝမ်းကျောင်းနေရတယ်။ သိပ်အခက်အခဲတွေ့တဲ့အခါ ထွက်တောင်းရတယ်။ ရေကျ ချိန်မှာ သောင်ပေါ်မှာ တဲထိုးနေပြီး ဘဝခရီးဆက်ရင်း သားတစ်ယောက် ရခဲ့တယ်။ သမီး ကလေးကလည်း အရွယ်ရောက်ပြီး အိမ်ထောင် ကျသွားတယ်။ အခုဆိုရင် မြေး နှစ် ယောက်တောင် ရပါပြီ။ တစ်ယောက်က ခြောက်တန်း၊ အငယ်က သူငယ်တန်းအောင်ပြီး ပထမတန်း တက်တော့မယ်လေ။

ငတ်တစ်ချို့ ပြတ်တစ်လှည့် ရုန်းကန်ရင်း သောင်ပြင်မှာ ပန်းနှမ်းစိုက်တယ်။ အတောင်းကတော့ လုံးဝ ရပ်သလောက် ဖြစ်သွားပြီ။ မြေးအကြီးကလေးရဲ့ “အဘိုး သွား တောင်းရင် သမီးလည်း လိုက်မယ်” ဆိုတဲ့ စကားကလည်း ရင်ကို ထိမှန်သွား တယ်။ ဒါကြောင့် လုံးဝ မတောင်းတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ရရာအလုပ် ရှာတယ်။ မြစ်ရေတင် စီမံကိန်းတွေစတော့ဦးစိုးဝင်း၊ ဒေါ်နီနီလဲ့တို့က ရေစက်စောင့်ငှားတယ်။ ဆေးကုဖို့လည်း စီစဉ်ပေးတယ်။ တကယ့် ကျေးဇူးရှင်တွေပါ။ နိမ့်ကျတဲ့ ဘဝကို မြှင့်အောင် စေတနာနဲ့ ထမ်းပြီး မြှင့်တင်ပေးတယ်။ ဆရာကြီး ဦးခင်ဇော်တို့ရဲ့ အကူအညီနဲ့ ၁၉၈၉ မှာ MDT ဆေးပေါင်း စစားတာ ၁၉၉၁ မှာ ဝေဒနာရှင်စာရင်းက လွတ်သွားပြီး ရောဂါ လုံးဝ ပျောက်ကင်း သွားတယ်လေ။



အနာကြီး မိုးတိမ် လွတ်ကင်းသွားတဲ့ ဘဝ
 ငွေလမင်း ဟာ အေးမြလှပါတီ။ သား ကလည်း
 မလွန်မှာ အလုပ်ရသွားပြီ။ သမက်က လည်း ပျံကျ
 အလုပ်သမား ဘဝ နဲ့ မိသားစုကို ပံ့ပိုး တယ်။

ဇနီး၊ သားသမီး၊ မြေးတွေကို ရောဂါ လုံးဝ
 မကူးပါဘူး။ ဧရာဝတီမြစ် ကမ်းနဘေးမှာ
 လက်ခမောင်းခတ်နိုင် ပါပြီ။

ရေစက်စောင့်၊ မွေးမြူရေး၊ ပြင်ဦးလွင်ထုံး
 အရောင်းအဝယ် လုပ်ငန်းတွေကို လူကောင်း တစ်
 ယောက်လို သွက်သွက်လက်လက် လုပ်နိုင်ပါပြီ။

သဖန်းသီးနဲ့အနီပိန့်တွေပျောက်လို့ ပျက်နာ ကိုယ်လုံးတို့မှာ ပြောင်တင်းတင်းဖြစ်
 နေပါတယ်။ လက်တွေ သိပ်ပြီး ခြေထောက် ကွေးတိုနေတဲ့ ရောဂါရဲ့ အင်ချက်တွေ
 ကတော့ ကျန်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မမူလောက်တော့ပါဘူး။ ကိုယ်ပျက်ပေမယ့်
 စိတ်ဓာတ်အင်အားတွေတက်ပြီး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့တဲ့ မိသားစုဘဝကို တည်ဆောက်နိုင်
 ပါပြီ။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်နိုင်ပြီ။ ခေါက်ဆွဲဆိုင်မှာ ထိုင်ပြီး စတိုင်နဲ့ စားနိုင်ပြီ။
 ဘယ်သူကမှ မောင်းမထုတ်တော့ဘူး။ ဘုရားသွား၊ ကျောင်းတက်လည်း အများနည်းတူ
 သွားနိုင်ပြီ။ တောင်းရမ်းစားသောက်ရတဲ့ ဘဝဆိုးကလည်း လွတ်မြောက်ခဲ့ ပါပြီ။

ဆေးစွမ်း၊ ကျန်းမာရေးပညာ မြင့်မားမှုတွေက ဦးငွေရအတွက် ပတ်ဝန်းကျင်
 သစ်တွေ ဖန်တီးပေးခဲ့တယ်။ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်နဲ့ ဖေးမကူညီတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း
 သိက္ခာပြန်လည် မြင့်မားစေဖို့အတွက် အထူးပဲ အထောက်အကူပြုခဲ့တာပေါ့။

မေတ္တာအားမာန်အဖွဲ့

မဝိဒ္ဓါ
မိုးတစ်ပွင့်၏
အိမ်ရာ



မော့ဒီလ်
၂၀၁၁

ပန်းတစ်ပွင့်၏ ဒိုင်ယာရီ

မစန္ဒာ

၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်။

ညောင်ဦးမြို့နယ်အတွင်းရှိ ရေငံရွာ။

ထိုစဉ်က မြကြာဖြူ ဆယ်နှစ်။

ခာလခာလ ခာလခာလ

ဒီနေ့ မြကြာဖြူ ရန်ဖြစ်ပြန်ပြီ။ ထုံးစံအတိုင်း မိတိုး ခေါ်တိုးတိုးဝေနှင့် ဖြစ်လေသည်။ ထုပ်ဆီးတိုးကစားရင်း ငြင်းကြ ခုန်ကြရာမှ ထုံးစံအတိုင်း စ၍ ဖြစ်ကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ငြင်းကြရင်းမှ နောက်ဆုံးတော့ ထုံးစံအတိုင်း လက်ပါလာကြသည်။ မြကြာဖြူက လွယ်အိတ်နှင့် လွှဲရိုက်တော့ မိတိုးက ကျောက်ခဲနှင့် ပေါက်သည်။ သူငယ်ချင်းတွေက သူတို့ကို တစ်ယောက်တစ်နေရာစီ ဆွဲသွားကြတော့ မိတိုးက မြကြာဖြူအား “နင်နဲ့အတူတူ ဘယ်တော့မှ မကစားတော့ဘူး၊ သိလား၊ ငနုမရဲ့သမီး ငဝဲမရဲ့” ဟု ထုံးစံအတိုင်း ဆဲလေသည်။

ကျောင်းဆင်းပြီး အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မြကြာဖြူသည် ခြံအနောက်ဘက် ထောင့်က ဧကရာဇ်ပင်ကြီးအောက်သို့ ထုံးစံအတိုင်း ရောက်လာရသည်။ ကျောင်းတွင် တင်းထားသမျှ မျက်ရည်များကို ထုံးစံအတိုင်း သွန်ချရင်း တစ်ယောက်တည်း ရှိုက်ကြီးတင်င် ဝိုရလေသည်။

“ဟယ် ... မိကြာ၊ ကျောင်းက ပြန်လာပြီလား။ လွယ်အိတ်ပဲတွေပြီး လူက ပျောက်နေလို့ လိုက်လာတာ၊ တစ်ယောက်တည်း ငိုနေပြန်ပြီလား။”

ခဏနေတော့ ဒေါ်လေးနုရောက်လာသည်။ ထိုနောက် မြကြာဖြူအား ထုံးစံအတိုင်း ပွေဖက်ပြီး ချောမော့လေသည်။ ဒီလိုပဲ ခဏခဏ ရန်ဖြစ်၊ ခဏခဏ ငို၊ ဒေါ်လေးနုက ခဏ ခဏ ချော့၊ ဒါ့အပြင် ဘာမှမလုပ်နိုင်တော့ဘူးလားဟု တွေးရင်း ပိုပြီး ငိုချင်နေလေသည်။

“သမီးရဲ့မေမေကို ဘယ်သူက ဘာပြောလိုက်လို့လဲ၊ စိတ်ထဲမှာ ထားမနေပါနဲ့ သမီးရယ်၊ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်မရှိတဲ့သူတွေ၊ အလကားလူတွေ”

မြကြာဖြူက ဘယ်သူနဲ့ ဘာဖြစ်ခဲ့သနည်း ဘယ်တော့မှ ပြန်ပြီး ပြောမပြတတ်တော့ ဒေါ်လေးနုက ထုံးစံအတိုင်း မှန်းပြီး တဖျစ်တောက်တောက် ပြောလေသည်။ ထိုနောက် “လာ ... ဒေါ်လေးနု အတူတူ ပန်းကောက်ရအောင်” ဟု စကားလွှဲသည်။ မျက်စိရှေ့တွင်ပင် ဖြုတ်ခနဲ ဖြုတ်ခနဲ ကြွေကျလာနေသော ဧကရာဇ်ပန်းဖြူဖြူလေးများကို တစ်ပွင့်ချင်း လိုက်ကောက်သည်။

“အိမ်ရှေ့က အပင်ကြီးက ပိုများတယ် မိကြာရဲ့၊ ကြွေနေလိုက်တာမှ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေတာပဲ၊ ဒေါ်လေးတစ်ယောက်တည်း ကောက်ရမှာ ပျင်းလို့ သမီးကို စောင့်နေတာ၊ လာ အများကြီးရအောင် ကောက်ပြီး ပန်းစေတီတည်မယ်လေ၊ ပြီးတော့ သမီးမေမေ နေကောင်းလာပါစေလို့ ဆုတောင်းကြမယ်”

“ဆုတောင်းလို့ရော ရမှာလား ဒေါ်လေးရယ်”

မြကြာဖြူက စိတ်ထဲမှ တီးတိုးပြောမိသည်။

“ဟော ... အဘွား ခေါ်နေပြီ၊ မိကြာရေတဲ့”

အဘွားက အိမ်ရှေ့က ဧကရာဇ်ပင်ကြီးအောက်က ကွပ်ပျစ် ပေါ်တွင် မုန့်ဖက်ထုပ်ပန်းကန်နှင့် စောင့်နေသည်။ မြကြာဖြူ ငိုထားမှန်း သိသော်လည်း ဘာမှ မပေးချေ။

“တွေ့လား ပန်းတွေကို ဖွေးနေတာပဲ”

ဒေါ်လေးနုက ထပ်ပြောသည်။ ဟုတ်သည် ပန်းအကြွေတွေက ဖွေးနေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင်လည်း ပျံ့ပျံ့လေး မွှေးနေသည်။ မြကြာဖြူက ပန်းကောက်ရန် စိတ်

မဝင်စားဘဲ အသွားပေးသော မုန့်ဖက်ထုပ်ကိုသာ ငြိမ်သက်စွာ စားနေသည်။ ပဟိုးယခင် သူငယ်တန်းတုန်းကတော့ ကောက်လို့ရသမျှ ဧကရာဇ်ပန်းများကို ကျောင်းသို့ ယူသွား ခဲ့ဖူးသည်။ ပန်းတွေထည့်ထားသော ကြွပ်ကြွပ်အိတ်လေးကို ခုံပေါ်တွင် သွန်ချလိုက်လျှင် သူငယ်ချင်းတွေက တပျော်တပါး ဝိုင်းလှကြသည်။ ထိုစဉ်ကတော့ မိတိုးက အကဲ ဆုံးဖြစ်သည်။ ပါလာသမျှ ပန်းများကို သူ့အများဆုံးယူချင်သူဖြစ်သည်။ ပန်းညှာ လေး များကို ဖွတ်မြီးထိုးသီကာ သူ့ဆံပင်တိုတိုဖောင်းဖောင်းလေးပေါ်တွင် ပန်း သရဖူကို ရစ်စွေပန်ဆင်တတ်သူ ဖြစ်လေသည်။

ရွာတွင် မိတိုးတို့က ကြေးရတတ်စာရင်းဝင် ဖြစ်သည်။ သူ၏ မိခင်ရော ဖခင်ရော စီးပွားအရှာကောင်းလှသည်။ ရွာလယ်လမ်းမတွင်ရှိ သူတို့ပိုင်သော ကုန်ခုံ ဆိုင်ကြီးတွင် လှည်းဘီးမှစ၍ ပင်အပ်အထိ လိုသမျှပစ္စည်း ရနိုင်သည်ဟု ပြောကြသည်။ မိတိုးကတော့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်သည်။ အဘိုး အဘွား၊ မိဘများ၏ ဖူးဖူးမှုတ် အလိုလိုက် မြင်းကို ခံရသူဖြစ်၍ လှည်းလူတကာအပေါ်တွင် အနိုင်ယူချင်စိတ်က သူ့အရိုးထဲတွင် စွဲနေ မြင်းဖြစ်သည်ဟု မြကြာဖြူထင်သည်။

မြကြာဖြူတို့ကိုတော့ ချမ်းသာခွဲဖူးသည်ဟု ပြောလျှင် ရလေမလားမသိ။ အခု တော့ မချမ်းသာတော့သည်မှာ အမှန်ပင်။ ဦးစီးဦးရွက် စီးပွားရှာမည့် ဖခင်လည်း မရှိ တော့။ အိမ်တွင် မိသားစု လေးဦးရှိရာ အဘွား၊ အမေ၊ ဒေါ်လေးနုနှင့် မြကြာဖြူ တို့ ဖြစ် သည်။ မိန်းမသားများမို့ အားနွဲ့နေကြသည်ဟုတော့ မထင်ကြစေလိုပါ။ အဘွား၏ အသက်က ၇၀ကျော်နေပြီဖြစ်သော်လည်း သန်မာတုန်း၊ မြန်ဆန် တုန်း၊ သွက်လက်တုန်း ဖြစ်သည်။ ရေတွင်းမှရေကို ငင်နိုင်တုန်း၊ သယ်နိုင်တုန်း၊ ဆီ ငါးပိသာပုံးကိုပင် ရွက်နိုင် တုန်းဖြစ်လေသည်။ ရွာတွင် အလယ်တန်းကျောင်းအထိ သာရှိ၍ ခုနစ်တန်းနှင့် ကျောင်း ပြီး ထားရသော ဒေါ်လေးနုကလည်း ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်လို အားကိုးရသူ ဖြစ် သည်။ ရှံရှင်၊ မြေသယ်၊ မြောင်းဖို့၊ ပေါက်တူး ပေါက် စသော မြဲအလုပ်ကြမ်းများကို မညည်းမညူ လုပ်နိုင်သူဖြစ်သည်။ ရေနိုင်အောင် လောင်းနိုင်သဖြင့် ဒေါ်လေးနု စိုက်ထားသော သီးပင်၊ စားပင်များမှာ ဝေဆာဖြစ်ထွန်း လှသည်။ ဈေးကို သွား၍ ရောင်း စရာပင်မလို အိမ်တိုင်ရာရောက် လာပြီး ဝယ် တတ်ကြသည်။

အမေကတော့ ဖြူဖြူနွဲ့နွဲ့လေး ဖြစ်သည်။ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း၊ နှာတံထင်းထင်း လေးနှင့် တော်တော်လှလေသည်။ ပင်ကိုမျက်နှာထားကလည်း ချိုပြီး ပျော့တော့ ဒေါ်လေးနုက သူ့အစ်မကို "လှချက်ကတော့ ပြောမနေနဲ့၊ မိန်းကလေးချင်းတောင် ငေးကြည့်ရတာ" ဟု ချီးကျူးတတ်သည်။ အဖေက ရေငံရွာသား မဟုတ်ချေ။ ချစ်သူ ခင်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသော အမေ့ကို တစ်ရွာသား အဖေက မရမက ပိုးပန်း ပြီး ရယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု မြကြာဖြူသိထားခဲ့ရသည်။ အဖေဘက်က တင်တောင်း ထားသောထန်းတောကတော်တော်ကျယ်လေသည်။ ယခုထိုထန်းတောကထန်းလျက် အထွက်ကောင်းနေသဖြင့်သာ ဣန္ဒြေမပျက် စားနေနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု အဘွား ကလည်း ပြောပြတတ်လေသည်။ အဖေ၏ အဒေါ်တစ်ယောက်က ကိုယ်ရေပြား ရောဂါဖြစ်နေ သည်ဟု ကြားဖူးထားတော့ အမေ အခုလိုဖြစ်သောအခါ အဖေဘက်က ပါလာပြီး အမေ့ ကို ကူးစက်တာ ဖြစ်ရမည်ဟူ၍လည်း မကျေမချမ်း ပြောတတ်သည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ ယခင်က တော်တော်လှခဲ့သော အမေသည် ယခုတော့ မလှတော့ သည်ကတော့ အမှန်ပင်။ အမေ၏ မျက်နှာတွင်သာမက ခြေတွေ၊ လက်တွေမှာပါ အနီကွက်တွေက ပိန်းထနေသည်။ ကြားဖူးနားဝ ဆေးမြီးတိုလေးများနှင့် ကုနေ သော်လည်း သက်သာလာသည် မရှိချေ။ အခုတော့ အမေသည် ရွာထဲကို မပြောနှင့် ခြံထဲကိုပင် မထွက်တော့ပေ။ အလယ်ခန်းထဲက အမှောင်ရိပ်တွင်သာ ပက်လက် ကုလားထိုင်လေး တစ်လုံးချပြီး ထိုင်နေလေ့ရှိသည်။ မြကြာဖြူက အနားသွားလျှင် လည်း ခေတ္တသာ လက်ခံကာ "သွား... သမီးလေး၊ သွား... ကစားချေတော့ နော်" ဟု မသိမသာ နှင်လွှတ် တတ်လေသည်။

မြကြာဖြူတို့ ရွာထဲတွင် အမေတစ်ယောက်တည်းဖြစ်တာတော့ မဟုတ်ချေ။ အခြား သုံးလေးဦးလည်း ရှိသေးသည်။ အမေ့လိုပင် ပြတင်းပေါက်ကို ပိတ်ထားပြီး အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်ဘဲနေကြလေသည်။ နောက်တော့လည်း လူ့လောကမှ တိတ် တဆိတ် ထွက်ခွာသွားကြရမည် ဖြစ်လေသည်။ "ဝဋ်နာ၊ ကံနာ" ဟူသော သတ်မှတ် ချက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားကြသည်မို့ ကုသ၍ ပျောက်လိမ့်မည်ဟုလည်း မထင်မှတ်ခဲ့ကြပေ။ ဆေးမရှိသော ရောဂါဟု ယူဆခဲ့ကြသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

အမေရောဂါဖြစ်လာသည့် နောက်ပိုင်းတွင် မြကြာဖြူ၏ ဘဝတွင် အပြောင်းအလဲများ ကြုံလာရလေသည်။ ဒေါ်လေးစိုက်ထားသော ဘူးသီး၊ ခရမ်းသီးများကို ဈေးသမားများက လာမဝယ်ကြတော့ပေ။ အိမ်တွင် စားရန် ဟင်းတစ်အိုးစာ အလကား လာခူးနေတတ်သူများလည်း သိသိသာသာ ရှိသွားသည်။

ကျောင်းသို့ ယူသွားသော ဧကရာဇ်ပန်းလေးများကိုလည်း ယခင်တုန်းကလိုပိုင်းမလှကြတော့ပေ။ အဆိုးဆုံးကတော့ မိတိုးပင် ဖြစ်သည်။ သူ့ခုံပေါ်တွင် တင်ပေးထားသော ပန်းများကို အမှိုက်ပုံးထဲသို့ပင် သွားထည့်ပစ်လိုက်လေသည်။ အခြားသူငယ်ချင်းများကလည်း အလကားပေးသော ပန်းကိုပင် ယူရမှာ အင်တင်တင် ဖြစ်နေကြတော့ မြကြာဖြူ တိတ်တဆိတ် မျက်ရည်ကျရသည်။ ထိုအချိန်ကတည်းက ကျောင်းကို ပန်းသာမက မည်သည့်မှန်း၊ မည်သည့်အသီးအနှံကိုမျှ ယူမသွားဖြစ်ခဲ့တော့ပေ။ ရွဲထဲက အူနီမာလကာသီးကြီးများကို မခူးဖြစ်သည့်အတွက် ရှဉ့်ကိုက်၊ ငှက်ထိုးပြီး ကြွေကျနေလျှင်လည်း ယခင်တုန်းကလို နှမြောတသမဖြစ်မိတော့ပေ။ သူ့မှာ ပေးစရာ၊ ကျွေးစရာ သူငယ်ချင်းမှ မရှိတော့တာ။ ငှက်ကလေးတွေ၊ ရှဉ့်ကလေး တွေ နှင်တို့သာ ဝအောင်စားကြပါတော့၊ ငါကျောင်းကို ယူမသွားတော့ဘူးဟု တစ်ဦး တည်းတိုးတိုးလေး ပြောမိရတတ်သည်။

အခုတော့ မြကြာဖြူ စတုတ္ထတန်းသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ အဆင့်(၁) နေရာကို မိတိုးနှင့် တစ်လဲစီ လုယူနေရသည်။ နေရာတကာတွင် အသာဆုံးဖြစ်ချင် သော မိတိုးက အဆင့်(၁) နေရာကို မကြာခဏ လာပြီး လုယူတတ်သော မြကြာဖြူ ကို မကြည်လင်ချေ။ မြကြာဖြူကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘယ်တုန်းကမှ အလျှော့ပေး ချင်သူ မဟုတ်တော့ နေရာတကာ ပြိုင်နေကြရသည်။ စာမှာသာမက ကစားရာမှာပါ ပြိုင်ပြီး တချိန်းချိန်း ရန်ဖြစ်တတ်နေပြီလည်း ဖြစ်သည်။ တစ်ခုကောင်းသည်က သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ကျောင်းက ပြဿနာကို အိမ်သို့ မသယ်တတ်ကြပေ။ ကျောင်းမှာ မကြာခဏ လက်ပါ တတ်ကြ၊ ဖက်သတ်တတ်ကြသော်လည်း အိမ်က လူကြီးများ မသိရပေ။ သို့သော် မိတိုးက မြကြာဖြူ၏ အားနည်းချက်ကို သိကာ မညာမတာ ပြောတတ်သော အဆိုးအညစ်မလေး ဖြစ်သည်။ "ငါတို့နဲ့ အတူတူ လာမကစားနဲ့၊ ဝနူမရဲ့၊ သမီး ဝဝဲမရဲ့" ဟူသော စကားကို

ဆက်တိုက်သုံးပြီး တိုက်ခိုက်လာလျှင် မြကြာဖြူက ဘာမှပြန်မပြော နိုင်တော့ဘဲ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ ငြိမ်သွားတတ် ရှေ့ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

တစ်နေ့တော့ မြကြာဖြူ သနပ်ခါးလိမ်းရင်း နဖူးမှ အရောင်ဖျော့ဖျော့ အကွက်လေးတစ်ခုကို သတိထားမိသည်။ သနပ်ခါးထူထူလေးလိမ်းလိုက်တော့လည်း မသိသာတော့ဘဲ ပျောက်သွားသည်။ ဒီလိုပဲ နေရင်းထိုင်ရင်း အလိုလို ပျောက်သွားလိမ့်မည်ထင်မိသော်လည်း အကွက်ကလေးက မပျောက်တော့။ ဒေါ်လေးနုကို ပြုပြီး "ဘာအကွက်လေးလဲ မသိဘူး ဒေါ်လေး။ ယားလည်း မယားဘူး" ဟု ပြောတော့ ဒေါ်လေးနု ပျာယာခတ်သွားသည်။

"ကြည့်စမ်း ဒေါ်လေးနု သတိမထားမိဘူး"

"ဘယ်သတိထားမိမလဲ၊ သမီးက သနပ်ခါး ထူထူလေးအုပ်ထားတာ"

"ကြာပြီလား"

"ကြာသေးပါဘူး"

"သူငယ်ချင်းတွေ သိလား၊ မေးလား"

"ဟင့်အင်၊ ဒေါ်လေးတောင် မသိတာ"

ဒေါ်လေးတောင် မသိသော်လည်း လှစ်နေအောင် ပါးသည့် ဆီစိမ်စက္ကူမ မိတိုးက သိနေသည်က ခက်လှသည်။ နောက်တစ်ခါ ခွက်ခေါက်တမ်းကစားရင်း ရန်ဖြစ်ကြတော့ အရှိုက်ကို တည့်တည့်ထိုးတော့သည်။

"နင့်နဖူးမှာလည်း အနုကွက်ထွက်နေပြီ မဟုတ်လား။ သနပ်ခါးဖို့ပြီး ဖုံးမနေနဲ့ မရရေးချ မရ"

"ဘာ ... ဘာပြောတယ်"

"နင်လည်း နင့်အမေလို နုမှာပဲလို့ ပြောတယ်"

"ပြောစမ်း ... ပြောစမ်း ... ထပ်ပြောကြည့်စမ်း"

မြကြာဖြူ၏ ရင်ထဲတွင် ဆတ်ဆတ်ခါသွားသည်။ စိတ်ထဲတွင် အနည်းငယ် စနောင့်စနင်း ဖြစ်မိသော်လည်း ပူပင်ရကောင်းစေဟု ထင်မထားမိသော အကွက်ကလေးကို သူက အနုကွက်တို့လား၊ ဘုရား ... ဘုရား ... ဒါဟာ အနုကွက် တို့လား။

သူလည်း အမေ့လို ဖြစ်တော့မယ်တဲ့လား။

“အေး... ပြောမယ်၊ ပြောမယ်၊ နင်လည်း နင့်အမေလို”
“ကဲဟာ”

မြကြာဖြူက သူ့ရှေ့တွင် ခါးထောက်ပြီး ခုန်ဆွခုန်ဆွလုပ်နေသော မိတိုး၏ ရင်ပတ်ကို တအားကုန်ဆောင့်ပြီး တွန်းပစ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် နေရာတွင်ပင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချပြီး ဟီးချ၍ ငိုမိလေသည်။ အခါတိုင်း မျက်ရည်တစ်စက်မှ မထွက်တတ်သော မြကြာဖြူက ချုံးပွဲချကာ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုနေတော့ ဖက်သတ်ရန် ဟန်ပြင်ထားသော မိတိုးခမျာ ကြောင်တက်တက် ဖြစ်သွားသည်။ ပိုးလိုးပက်လက်လန်ကာ မြေပေါ်လဲကျနေရာမှ သူ့ဟာသူ ဖုတ်ဖက်ခါထလာပြီး မြကြာဖြူ၏ဘေးတွင် ငုတ်တုတ်လေးလာထိုင်ကာ “ဟင်... နင့်ကို ငါ ဘာလုပ်မိလို့ ငိုနေတာလဲ” ဟု ထိတ်လန့်တကြား မေးသည်။ မြကြာဖြူက မိတိုး၏ ကျောကို တပုန်းပုန်းထထုကာ “ငါက ဘာလို့ နှုမှာလဲ၊ ဟီး... နင်သာ နှုမှာ၊ နင်သာ ဝဋ်လည်မှာ၊ ဟင့်... ဟင့်... ဟီး... ငါ မနှုဘူး၊ ဘယ်တော့မှ မနှုဘူး” ဟု အကြောက်ကြောက် အလန့်လန့်နှင့် ဗလုံးဗထွေးပြောသည်။ သူ့ကို တစ်ချက်လုပ်လျှင် နှစ်ချက်လောက် ပြန်လုပ်လိုက်ရမှ ကျေနပ်တတ်သော မိတိုးက တစ်ချက်တလေ ပြန်လုပ်ရန်ပင် သတိမရဘဲ “နင် နှုတာကတော့ နှုမှာပဲ၊ ငါ့ကို မထုနဲ့၊ နာတယ်ဟ၊ နင့်ကို ငါ သတ်လိုက်ရင် သေမယ်နော် အနှုမ၊ အပြန်တစ်ရာ နှုမယ့် အနှုမ၊ ခြေတွေ လက်တွေတိုမယ့် အတိုမ” ဟု ပါးစပ်အားကိုး အော်ဟစ်ဆဲရင်း သူလည်း တဟီးဟီး ငိုလေသည်။

နောက်ဆုံးတော့ တဟီးဟီးငိုနေကြသော သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး၏ ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်ခဲ့ကြရသည်။ ဆရာကြီးက စားပွဲကို ကြိမ်လုံးနှင့် ဖြန်းခနဲရိုက်ကာ “တိတ်စမ်း၊ ဘာလို့ ဒီလောက် ဆူညံနေကြတာလဲ” ဟု အော် လိုက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး တုန်သွားသည်။ ပစ္စုပ္ပန်အခြေအနေကို ချက်ချင်း သဘောပေါက်ပြီး ငိုသံလည်း တိတ်တိတ်ပျောက်သွားသည်။ မြကြာဖြူ၏ ခေါင်းထဲ တွင်လည်း နှုသောကိစ္စ၊ ဝဲသောကိစ္စ ဘာမှမရှိတော့၊ အနားဖွာနေသော ကြိမ်လုံး ကြီးသာ ရှိတော့လေသည်။

“ပြောစမ်း၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဆရာကြီးက မေးတော့ “သူက သမီးကို နှမယ်တဲ့”၊ “သူက သမီးကို ဆောင့်
တွန်းတယ်”၊ “နှင့်အမေလို နင်လည်း နှမယ်တဲ့၊ ခြေတွေ လက်တွေ တိုမယ့် အတိုမတဲ့”
“သူက သမီးကို အုန်းအုန်းနဲ့ ထုတယ်” စသည်ဖြင့် တစ်ဦး၏ အပြစ်ကို တစ်ဦးကျွက်ကျွက်
ညံ့အောင် အလှအယက် တိုင်ကြသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ဆရာကြီး နားလည်သဘောပေါက်
သွားသည်။ မြကြာဖြူ၏ အမေအကြောင်းကိုသာမက နဖူးက အကွက်လေးအကြောင်းပါ
သိသွားသည်။

“ဒါဟာ ဝဋ်နာ ကံနာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ပျောက်အောင်ကုနိုင်တဲ့ဆေး ပေါ်နေပြီ၊
တို့ နိုင်ငံကိုလည်း ရောက်နေပြီ၊ ပျောက်တဲ့သူတွေလည်း ပျောက်နေကြပြီ၊ မပျောက်
သေးတဲ့သူတွေလည်း ပျောက်လာရမှာပေါ့” ဟု ပြောသည်။ ဆရာကြီးက ပြောလိုသာ
ကြားလိုက်ရသော်လည်း မြကြာဖြူကတော့ အပြည့်အဝ မယုံရဲချေ။ အသွားတို့က
“ဒီရောဂါဖြစ်လိုက်ရင် ရှင်းရှင်းပျောက်တယ်လို့ မကြားဖူးသေးပါဘူးကွယ်၊ သိကြားမင်း
ကြီးဆင်းလာမှပဲ ပျောက်တော့မှာ” ဟူသော စကားကို မကြာခဏ ပြောတတ်ကြသည်
မဟုတ်ပါလား။ ထိုနောက် ဆရာကြီးက မြကြာဖြူကို “ကဲ သမီးက အတန်းထဲ ပြန်တော့”
ဟု ပြောသည်။ မိတိုးကိုတော့ ခပ်စူးစူး တစ်ချက်ကြည့်ကာ “မင်းကတော့ နေခဲ့ဦး” ဟု
ပြောသည်။

မြကြာဖြူက သူ့ဘေးတွင် သူ့လိုပင် လက်ကလေးပိုက်ပြီး ရပ်နေသော မိတိုးကို
မသိမသာ စောင်းကြည့်မိသည်။ မိတိုးက မျက်ရည်တွေ လည်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းလေး
နှစ်လွှာကလည်း မသိမသာ တုန်နေသည်။ သူ့ခမျာ ဆရာကြီး၏ နာမည်ကျော် ကြိမ်လုံး
ကြီးနှင့် နဖူးတွေဒူးတွေတွေ့ရှာတော့မည်ထင်သည်။ မိတိုးတော့ ဘယ်လိုနေသည်မသိ၊
မြကြာဖြူကတော့ တွေးကြည့်မိရုံနှင့်ပင် ဒူးတွေ ယိုင်ပြီး ညွတ်ချင်လာသည်။

“ဆ ... ဆ ... ဆ ... ဆ ... ရာကြီး”

မြကြာဖြူ၏ အသံက လည်ချောင်းထဲတွင် ကပ်နေသည်။

“မင်းကို ပြန်တော့လို့ ပြောထားတယ်လေ”

“ဟုတ် ... ဟုတ် ... သူ့ကို စ ... စ ... ပြီးလုပ် ... လုပ် ... တာက ... သမီးပါ ... သူ့ ... ကို

...တွန်း...လည်း...တွန်း...နောက်...နောက်ပြီးထု...ထု...လည်း...ထု”

တုန်တုန်ယင်ယင် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ပြောနေသော မြကြာဖြူအား ဆရာကြီးက ခပ်စူးစူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုနောက် ရိပ်ရိပ်လေး ပြုံးသည်။

“အေးပါကွာ ... မင်းက ...သူ့ကို ရိုက်မှာစိုးနေတယ် မဟုတ်လား၊ ကဲ ...ကဲ ... ပြန်တော့၊ ဆရာကြီး သူ့ကို စကားပြောလိုက်ဦးမယ်”

မြကြာဖြူ အတန်းထဲ ပြန်ရောက်လာတော့ တစ်တန်းလုံး တိတ်ဆိတ်နေ သည်။ စိုးရိမ်နေဟန်ရှိသော ဆရာမလေးကလည်း စာမသင်နိုင်ရှာချေ။ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေကို စာစီစာကုံး ရေးခိုင်းထားပြီး သူကတော့ ထိုင်လိုက် ထလိုက် ဖြစ် နေသည်။ စာစီစာကုံးရေးနေသူများကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို လည်တဆန့် ဆန့်နှင့် မျှော်နေကြလေသည်။

“အရိုက်ခံရသေးလား”

ဆရာမက ဆီးမေးသည်။ မြကြာဖြူက ခေါင်းခါတော့မှ သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ချ သည်။

“တိုးတိုးဝေရော”

“ရုံးခန်းမှာ နေခဲ့ဦးတဲ့”

မြကြာဖြူလိုပင် သူတို့အားလုံးကလည်း မိတိုးတစ်ယောက်တော့ အဆော်ခံ ရတော့မည်ဟု ထင်လိုက်ကြပုံရလေသည်။ ဆရာမက မျက်နှာလေးညှိကာ “ခဏ ခဏ ရန်ဖြစ်ကြတာကိုးကွယ်၊ ခုတော့ ဆရာမတောင် မသိလိုက်ရဘူး၊ ဆရာကြီး ရုံးခန်း တန်း ရောက်သွားကြတာ၊ ကောင်းကြပါလေရော” ဟု ညည်းပြောလေး ပြောနေ သည်။

မြကြာဖြူသည် သူ၏ နေရာတွင် တိတ်ဆိတ်စွာ ဝင်ထိုင်ရင်း မျက်လွှာချထား သည်။ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုထားပြီးဖြစ်၍ ချွေးနှင့် မျက်ရည်နှင့် ရောကာ မျက်နှာတွင် ကြေး ကြောင်းထင်နေသည်။ ကိုယ့်နေရာကိုယ်ပြန်ရောက်တော့ ခေါင်းထဲအပြည့်နေရာ ယူထားသော ကြိမ်လုံးကြီး ပျောက်သွားသည်။ “နှင့်အမေလို နင်လည်း နှုမှာပဲ၊ ခြေတွေ လက်တွေ တိုလာမှာပဲ” ဟူသော စကားကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာသည်။ ရင်ထဲ တွင် ညှိုးနွမ်း လေးလံကာ မီးလျှံတွေ တဟုန်းဟုန်းတောက်ပြီး လောင်မြိုက်နေသလို ခံစားနေရသည်။

၁၅ မိနစ်ခန့်နေပြီသောအခါမှ မိတိုး ပြန်ရောက်လာသည်။ မိတိုးနှင့် အတူ ဆရာကြီးလည်း ပါလာသည်။ ဆရာကြီးက ကျောင်းသားကျောင်းသူများကို စကား အရှည်ကြီးပြောသည်။ အကုန်လုံးကိုတော့ မြကြာဖြူ မမှတ်မိတော့၊ သို့ပါ သော်လည်း အနာကြီးရောဂါသည်ကုသ၍ရသော ရောဂါဖြစ်ကြောင်း၊ ကုသနိုင်သောဆေးလည်းရှိပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ အဆုတ်ရောဂါ၊ အသည်းရောဂါများလိုလျှင်မြန်လွယ်ကူစွာကူးစက်နိုင်ခြင်း လည်း မရှိကြောင်း၊ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း မေတ္တာနှင့် ကရုဏာကို ရှေ့ထားပြီး ဆက်ဆံ ရမည်ဖြစ်ကြောင်းများ ပါဝင်လေသည်။

မြကြာဖြူသည် ခေါင်းငုံ့ထားရာမှ မသိမသာ မော့ကာ ဆရာကြီးအား လှမ်း ကြည့်မိသည်။ ဆရာကြီး၏ ဘေးတွင် ရပ်နေသော မိတိုးကလည်း သူ့ကို လှမ်းကြည့် နေလေသည်။ နှစ်ဦးသား အကြည့်ချင်းဆုံမိလျှင် ဇောင့်ကနဲ မျက်စောင်းထိုးကာ ဆတ်ကနဲ မျက်နှာလွဲနေကျဖြစ်ကြသော်လည်း ဒီတစ်ခါတော့ မျက်စောင်းမခဲဖြစ်ကြချေ။ အကြည့်ချင်းရှောင်လွှဲပြီး မျက်လွှာကိုယ်စီချလိုက်မိကြသည်။

တစ်ပတ်လောက်နေတော့ မြကြာဖြူတို့ကျောင်းကို ဆရာဝန်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ရောက်လာသည်။ အနာကြီးရောဂါရှာဖွေကုသပေးရန်အတွက် လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ် သည်ဟု ပြောလေသည်။ ဘယ်လိုများ ကုပေးမှာလဲဟု သိလိုဇောနှင့် စိတ်လှုပ်ရှား နေမိသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

ကျောင်းသားကျောင်းသူအားလုံးကို စုရုံးစေပြီး အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန် တူ သော ဆရာကြီးတစ်ဦးက အသေအချာရှင်းပြသည်။ အနာကြီးရောဂါသည် အပျော်အပါး လိုက်စားသောကြောင့်၊ အရွယ်ရောက်စ သွေးသားပြောင်းသောကြောင့်၊ သမင်သား လိပ်သား စားသောကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု လွဲမှားစွာ ယူဆနေသည်မှာ မဟုတ်ကြောင်း၊ ကုသ၍မရသော ဝဋ်နာ၊ ကံနာလည်း မဟုတ်ပါကြောင်း၊ လူ၏ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းသို့ အနာကြီးရောဂါဝိုး ဝင်ရောက်ခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်ရ ကြောင်းများကို ပြောပြသည်။ ဆရာဝန်ကြီးက ဆက်၍ -

“အသက်အရွယ်မရွေး၊ နေရာဒေသမရွေး ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ ရောဂါဆိုတော့ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲကိုရောဂါဝိုးဝင်လာပြီဆိုရင် အမြန်သိဖို့လိုပါတယ်။ အမြန်ကုဖို့လည်း

လိုပါတယ်။ ဘယ်လိုသိလာနိုင်သလဲဆိုရင် အရေပြားပေါ်မှာ နီသလိုလို ဖြူသလိုလို ကြေးနီရောင်လိုလို အရောင်ဖျော့ဖျော့ အကွက်ကလေးတွေ စပေါ်လာ တာပဲ”

မြကြာဖြူသည် သူနုဖူးမှ အကွက်ကလေးကို ချက်ချင်း သတိရသည်။ “ဒါကြောင့် မိတိုးက အနုကွက်လို့ ပြောတာနေမှာ” ဟု စဉ်းစားရင်း မိတိုးဆီသို့ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့် မိသည်။ မိတိုးကလည်း သူ့ကို ရိုးကြည့်နေတော့ အကြည့်ချင်း ဆုံမိပြန်သည်။ မြကြာဖြူ က နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ကာ အကြည့်လွှဲလိုက်သည်။ “အနုကွက်ဆိုတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ။ ဆေးကုပေးမယ့်သူတွေ လာနေပြီပဲဟာ” ဟု အားတင်းကာ တွေးနေမိ သော်လည်း ဝမ်းနည်းပမ်းနည်း ဖြစ်နေမိသည်ကိုကား မတားနိုင်။

“ဒီလိုအကွက်ကလေးတွေဟာ လူ့ခန္ဓာ အရေပြားပေါ်မှာ တခြားအကြောင်း တွေကြောင့်လည်း ပေါ်လာနိုင်တာပါပဲ။ ဒီတော့ အမျိုးအစားကို ခွဲတတ်ဖို့လိုတယ်။ အနာကြီး ရောဂါကြောင့်ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အကွက်ကလေးတွေဟာ မနာဘူး။ နောက် ပြီးတော့ ယားလည်း မယားဘူး။ ပူတာ အေးတာကိုလည်း မသိဘူး။ အဲဒီနေရာ လေးဟာ ထုံနေတယ်။ ခုနတုန်းက ဆရာပြောတဲ့ အနာကြီးရောဂါပိုးဟာ လူ့ရဲ့အရေပြားနဲ့ အာရုံ ကြောတွေကို အဓိကထားပြီး တိုက်ခိုက်တာကြောင့် အဲဒီလိုဖြစ်နေ ရတာပဲ။ ကြာလာရင် ခြေတွေ လက်တွေပါ ထုံလာမယ်။ ဓားရှုလို့ ရှုမှန်းမသိ၊ အပူ လောင်လို့ လောင်မှန်းမသိနဲ့ အနာတွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ ခြေထိပ်လက်ထိပ်တွေ ပြတ်တောက်ပြီး ပျက်စီးသွား နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း လေးတွေ မပျက်စီးခင် အမြန်ကုသဖို့ လိုပါတယ်။ ဘယ်လောက်မြန်ရမလဲဆိုရင် မြန်နိုင်သမျှ မြန်လေကောင်းလေပဲ။ အခုသိရင် အခုကု၊ အခု မကြာခင် ပျောက်သွား မှာပဲ”

“အမေ့ခြေတွေ လက်တွေရော ထုံနေပြီလား” ဟု မြကြာဖြူ တွေးနေမိသည်။ အဘွားနှင့် ဒေါ်လေးနုက အမေ့ကို မီးဖိုချောင် ဝင်ခွင့်မပြု၊ အပူလောင်မှာ၊ မီးလောင် မှာ စိုးတယ်ဟု ပြောတတ်သည်။ မြကြာဖြူက သူများအလစ်တွင် သူနုဖူးက အကွက်လေး ရှိရာ နေရာကို မှန်းပြီး လက်သန်းမှ လက်သည်းလေးနှင့် အသာထိုးကြည့်လိုက်သည်။ ဘုရားရေ...မနာပါလား။

“ဒါကြောင့် သားတို့ သမီးတို့မှာ ထုံနေတဲ့ အကွက်ကလေးတွေများရှိနေရင်

ဆရာတို့ကို ပြောပြ၊ ဒါဟာ ရှက်စရာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကြောက်စရာလည်း မဟုတ် ဘူး။ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း နိမ့်ချစရာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒီရောဂါပျောက်အောင် ခွဲစရာ၊ စိတ်စရာ၊ ဆေးသွင်းစရာ၊ ဆေးထိုးစရာ မလိုဘူး။ ပိုက်ဆံလည်း တစ်ပြားမှ ကုန်စရာ မလိုဘူး။ ဆရာတို့ ပေးမယ့် ဆေးပြားလေးတွေကို မှန်မှန်သောက်ရုံပဲ။ မှန်မှန်သောက်လို့ မြန်မြန်ပျောက်တဲ့သူဆိုရင် ဆရာတို့က ဆုတွေတောင် ပေးလိုက် ဦးမှာဗျား။”

ဆရာဝန်ကြီးက မျက်နှာချိုလှသည့်အပြင် ရယ်ရယ်မောမော ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နှင့် ရေပက်မဝင် ပြောနေတော့ ကြောက်စိတ် အားငယ်စိတ်တွေ လျော့ပါး လာသည်။

“ကဲ ... သားတို့ သမီးတို့ကို ဆရာတို့ ကြည့်မယ်။ သားလေးတွေက တစ်ယောက်စီ တန်းစီပြီး ဒီဘက်က အစ်ကိုကြီးတွေဆီကိုလာ။ သမီးလေးတွေက ဟိုဘက် က မမတွေ ဆီကိုသွား။ အစ်ကိုအစ်မတွေက စမ်းကြည့်လို့ နာရင် နာတယ်ပြော၊ မနာဘူးဆိုရင်လည်း မနာဘူးလို့ပြော၊ ရှက်စရာ ကြောက်စရာ မဟုတ်ဘူး။”

မြကြာဖြူတို့သည် အညာစောင်ကလေး ကာရံထားသော ယာယီဆေးခန်း ကလေးထဲသို့ တစ်ဦးချင်းဝင်ရန် တန်းစီကြရသည်။ နဖူးကို မသိမသာ စမ်းနေသော မြကြာဖြူအား ဆရာမက ပခုံးလေးပုတ်ကာ အားပေးရင်း ကြင်နာစွာ ပြုံးပြသည်။

“ငါကတော့ နာနာ မနာနာ နာတယ်ချည်းပဲ ပြောမှာပဲ။ တော်ကြာ ရောဂါ ရှိဝယ်ဆိုပြီး ပြဿနာရှာနေဦးမယ်”

မြကြာဖြူ၏ နောက်တွင် တန်းစီနေသော ထွေးထွေးယဉ်က ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။ ထိုနောက် မြကြာဖြူ၏ ကျောကို တို့ပြီး “နင်ရော ဘယ်လိုပြောမလဲဟင်” ဟု မေးသည်။ ဆရာမ၏ အပြုံးနွေးနွေးလေးက မြကြာဖြူ၏ ရင်ထဲသို့ ရင်ဆိုင်ရဲသော အင်အားများကို တစ်ပုံစိပ်တိုးပြီးဝင်လာစေသည်။ ထို့ကြောင့် “ငါတော့ ဘာဖြစ်ဖြစ် အမှန်အတိုင်း ပြောမှာပဲ” ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။

ဆရာဝန်အစ်မလေးနှစ်ယောက်စလုံးက လေသံပျော့ပျော့ အပြုံးချိုချိုလေးများနှင့် သဘောလည်း ကောင်းပုံရသည်။ ကြောက်ဆုတ်ဆုတ်ရောက်လာသော မြကြာဖြူကို “လာ ... လာ ... ညီမလေး” ဟု အပြုံးနှင့် လှမ်းခေါ်သည်။

“နာမည်က မြကြာဖြူတဲ့လား။ နာမည်ရော လူရော လှလိုက်တာနော်၊ ဘယ်သူ

ပေးတဲ့ နာမည်လဲ...ဟင်”

အစ်မလေးတစ်ယောက်က အစ်ကလေးကို ပြကာ “ဒီအစ်မလေးနဲ့ ညီမလေး ကို အသာလေး ထိုးကြည့်မယ်နော်၊ ညီမလေးက မျက်စိမှိတ်ထား၊ နာရင် နာတယ် လို့ပြော” ဟု ပြောသည်။

မြကြာဖြူက နာခံရိုသေစွာနှင့် မျက်စိကို စုံမှိတ်ထားလိုက်သည်။ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ် မည်သည့်နေရာကို အပ်ဖျားလေး ထိလာမည်နည်းဟု အာရုံစူးစိုက်ထား ရင်းမှ ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။ အစ်မလေးနှစ်ဦးက သူ၏ မျက်နှာနှင့် လည်ပင်းတို့ကိုသာမက ခြေလက်များနှင့် နောက်ကျော၊ ရင်ဘတ် စသည်များကိုပါ အသေအချာ ကြည့်ရှု စစ်ဆေးသည်။ မြကြာဖြူက အာရုံစူးစိုက်ရင်း အမှန်အတိုင်း ပြောသည်။ နာသောအခါ နာလိုက်၊ တစ်ခါတလေလည်း နာမှန်းမသိလိုက်။

“ငါ့ ညီမလေးက လိမ္မာလိုက်တာ၊ တစ်ခွန်းမှ ညာမပြောဘူး၊ ညီမလေးတို့ အိမ်မှာ အိမ်သား ဘယ်နှယောက်ရှိလဲ၊ အစ်မတို့ လိုက်လည်မယ်နော်၊ ထမင်းကျွေး မှာလား”

မြကြာဖြူက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ခေါင်းညိတ်သည်။ ထိုနောက်မှ အမေ့ကို သတိရသွားပြီး “အမေကတော့ နေမကောင်းဘူး” ဟု တိုးတိုးလေး ပြောသည်။ သူတို့ အိမ်က ထမင်းကို အစ်မလေးတွေ စားချင်ပျံ့မလား။

“နေမကောင်းတာများ ညီမလေးရယ် ဆေးကုလိုက်ရင် ပျောက်မှာပေါ့၊ ဘာလဲ အိမ်လည်မခေါ်ချင်ဘူးလား၊ ထမင်းမကျွေးချင်ဘူးလား၊ မရဘူးနော်၊ မမတို့ ကတော့ အတင်းလိုက်လည်မှာ၊ ညီမလေးအတွက်လည်း ဆေးပေးမယ်နော်၊ သောက်မယ် မဟုတ်လား”

“တကယ် ... တကယ် ... ရော ... ပျောက် ... ပျောက် ... ပျောက်မှာလားဟင်”

မြကြာဖြူက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့မေးသည်။ အလိုလိုနေရင်း မျက်ရည်တွေလည်း လည်နေသည်။

“အခုဆေးက အမ်ဒီတီလို့ ခေါ်တယ် ညီမလေးရဲ့၊ ပေါ်လာတာ ၁၀နှစ် လောက် ပဲရှိသေးတယ်၊ တကယ်ကို အစွမ်းထက်တယ်၊ စိတ်ချလက်ချ ယုံကြည်ထား ပျောက်ကို ပျောက်တယ်၊ ညနေကျရင် အစ်မတို့ ညီမလေးအိမ်ကို လာခွဲမယ်”

မြကြာဖြူထွက်လာတော့ သူငယ်ချင်းတွေက ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ နီနီဝင်းက “နင်ဆေးစားရမှာလားဟင်” ဟု လှမ်းမေးသည်။ မြကြာဖြူက ခါတိုင်းလို မျက်လွှာမချဘဲ အားလုံးကို ရင်ဆိုင်ကြည့်ကာ “အေး... စားရမယ်” ဟု ခပ်ရဲရဲ ဖြေလိုက်သည်။ ထိုနောက် မိတိုးကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ မိတိုးက မြကြာဖြူကို မကြည့်ဘဲ ထွေးထွေးယဉ်ဘက်လှည့်ကာ “ဆေးစားပြီး ခဏနေရင် ဆရာဝန်ကြီး ပြောသလို ပျောက်သွားမှာပေါ့” ဟု ပြောသည်။ သူ့ကို ရုံးခန်းထဲတွင် နေရစ်ခဲ့ခိုင်းပြီး ဆရာကြီးက ဘယ်လိုများ ဆုံးမလိုက်သည်မသိရ။ အရင်တုန်းကလို လှောင်ပြောင် နှိမ်ချပြီး ရန်လိုစွာ ကြည့်တတ်သော အကြည့်များ မရှိတော့သည်ကတော့ အမှန်ပင်။

“အစ်မလေးတွေက အိမ်ကို လာခဲ့မယ်တဲ့။ အမေ့ကိုပါ ကြည့်ပေးမလို့ထင် တယ်။ အမေသာ ရောဂါပျောက်သွားရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ။ ဒေါ်လေးနဲ့နဲ့ အဘွားလည်း အရမ်းပျော်မှာ” မြကြာဖြူက အတွေးနယ်ချဲ့နေသည်။ မာလကာသီးတွေ ပွနေပြီမို့ အစ်မလေးတွေလာလျှင် မာလကာသီး ခူးပြီးပေးလိုက်ဦးမည်။ ဆရာဝန် အစ်မလေးများနှင့်အတူ ဆရာမပါ လိုက်ချင်လိုက်လာမည် ဖြစ်သည်။ ဆရာမလေးကို မြကြာဖြူချစ်သည်။ ဆရာအတတ်သင်ကျောင်းဆင်း ကာစမို့ အသက်ငယ်ငယ်လေး ဖြစ်သည်။ မြကြာဖြူတို့သည် သူ၏ ဆရာဘဝအတွက် ပထမဦးဆုံးသော တပည့် များဖြစ်သည်ဟုပြောသည်။ တပည့်များကို ကောင်းစွာ နိုင်နင်းအောင် မအုပ်ချုပ်နိုင်သေး ဟု ပြောကြသော်လည်း ဆရာမလေးက ချစ်ခင် ကြင်နာစွာ ဆက်ဆံလေ့ရှိသည်မို့ တစ်တန်းလုံးက ချစ်ကြသည်။ မြကြာဖြူ ကြီးလာ လျှင်လည်း ဆရာမ ဖြစ်ချင်သည်။ တပည့်အားလုံးကို ဆရာမလေးလိုပင် ချိုသာ ကြည်နာစွာဖြင့် ဆက်ဆံမည်။ ရောဂါဖြစ်နေ သော တပည့်လေး တစ်ယောက် တစ်လေပါလာလျှင်လည်း အားမဝယ်ဖို့ အသေအချာ အားပေးမည်။

“ဆေးစားရမယ်တဲ့လား”

ဆရာမက ဆီးမေးသည်။ မြကြာဖြူ၏ ပခုံးလေးကို ပုတ်ပြီး “... စားဆိုရင်လည်း စားလိုက်ရုံပေါ့နော့၊ ပြီးတော့ ပျောက်ရောပေါ့” ဟု အရေးမကြီးသော ကိစ္စလေး တစ်ခုလို ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောသည်။ မြကြာဖြူက ကိုယ့်နေရာကိုယ်ပြန်ထိုင်ရင်း ဘယ်လို ဆေးတွေကို

ဘယ်လိုများ စားရမှာလဲ မသိဘူးဟု ဆက်၍ တွေးနေမိသည်။

ခဏနေတော့ ဆရာမကို ရုံးခန်းက လာခေါ်သည်။ ဆရာမ လိုက်သွားပြီး တအောင့်လေးနေတော့ နီနီဝင်း ပြန်ရောက်လာသည်။ မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူးနှင့် “ထွေးထွေးယဉ်နဲ့ တိုးတိုးဝေလည်း ဆေးစားရမယ်တဲ့” ဟု အလောတကြီး ပြောသည်။

“ဟင် ...မိတိုး”

မြကြာဖြူ မှင်တက်မိသွားသည်။ ကြားလိုက်ရသော စကားကို မယုံနိုင်၊ လောကကြီးမှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီနည်း။

ခဏနေတော့ ထွေးထွေးယဉ် ပြန်ရောက်လာသည်။ သူ့အကြောင်းကို သူရယ်ကျဲကျဲနှင့် ကျယ်လောင်စွာ ပြောနေသည်။

“ငါက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နာတယ်ချည်းပဲ ပြောပစ်တာ၊ အစ်မလေးတွေက ကျော လှန်ကြည့်ပြီး အကွက်လေးတွေတယ်တဲ့ဟ၊ အဲဒါကို အပ်ဖျားနဲ့တောင် မထိဘဲ နာလားလို့ မေးတယ်လေ၊ ပါးချက်ကတော့ ကမ်းကုန်ပဲ၊ ငါကလည်း ထုံးစံအတိုင်း နာတယ် ...နာတယ်နဲ့ အော်တာပေါ့၊ အစ်မလေးတွေက ရယ်ရော၊ ငါ ညာပြော နေတာလည်း ပေါ်ရော”

“တိုးတိုးဝေရော”

“ဟာ ...သူကတော့ အရမ်းငိုနေတယ်ဟ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ငိုနေရတာလဲ မသိဘူး။ ကျောင်းခန်းထဲကိုလည်း ပြန်မလာချင်ဘူးတဲ့၊ ပျောက်မှာပါလို့ အစ်မလေးတွေ ပြောနေပေမယ့်လည်း သူ ဝဋ်လည်တာ၊ ဝဋ်လည်တာနဲ့ ပြောပြီး တအားကို ငိုနေတာပဲ၊ ဒါကြောင့်မို့ ဆရာမကို လာခေါ်တာ”

မြကြာဖြူသည် ကြားရသမျှကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ “မှတ်ပလားဟဲ့ မိတိုး၊ အခုတော့ ဝဋ်လည်တတ်တယ်ဆိုတာ၊ နင်သိပြီမဟုတ်လား” ဟု နှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ်သင့်သော်လည်း လုံးဝမဖြစ်သည့်အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် အံ့ဩနေမိသည်။ “သူ အရှက်လွန်ပြီး ဝမ်းနည်းနေမှာ” ဟူ၍သာ တွေးပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိသည်။ သူ အတန်းထဲ ပြန်ရောက်လာလျှင် “အကွက်ပိစိကွေးကလေးအတွက် ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့ ဟာ၊ ဆေးစားပြီး ခဏနေရင် ပျောက်မှာပေါ့” ဟု အားပေးစကား သွားပြောလိုက်ဦးမည်။ ကိုယ်က အလျင်အောက်ကျခံပြီး စ၍ခေါ်သည်ဟု ပြောလျှင်လည်း ပြောပါစေတော့။

သို့သော် ထိုနေ့က မိတိုးတစ်ယောက် ကျောင်းခန်းထဲသို့ ပြန်မလာခဲ့ပေ။ ထိုနေ့သာမက နောက်နေ့လည်း မလာခဲ့တော့ပေ။ တစ်ခါတည်း ကျောင်းထွက်သွား ခဲ့သည်။ သူ့ကို အလွန်အလိုလိုက်သော သူ့မိဘများက မြို့ကျောင်းသို့ ပြောင်း၍ ထားပေးခဲ့ကြသည်။ နွေကျောင်းကြီးပိတ်သော်လည်း မိတိုးက ရွာသို့ပြန်မလာခဲ့ပေ။ မြို့ပေါ်က အဒေါ်အိမ်မှာပင် နေသည်ဟု သိရသည်။ စီးပွားရေးလာဘ်မြင်သော သူ၏ဖခင်က မန္တလေးတွင် ပွဲရုံလုပ်ငန်းကို အစပျိုးလုပ်ကိုင်ခဲ့ရာ အဆင်ပြေပြီး အမြတ် အစွန်းများလှသည်ဟု ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်နှစ်ခွဲလောက်နေတော့ သူတို့၏ ကုန်စုံဆိုင်ကို လက်လွှဲရောင်းခဲ့ပြီး မြို့ပေါ်သို့ အပြီးပြောင်းသွားခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် မြကြာဖြူသည် သူ၏ သူငယ်ချင်း တိုးတိုးဝေနှင့် နောက်ထပ်တစ်ခါမျှ မဆုံမကြုံ မတွေ့ ဖြစ်ခဲ့တော့ပေ။

အလအလ အလအလ အလအလ

၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်။

ရေငံရွာ။

အချိန်တွေက နှေးသလိုလိုနှင့် အကုန်မြန်လှသည်။ သူငယ်ချင်းများနှင့် ကစားရင်း ငြင်းတတ်၊ ခုန်တတ်၊ ရန်ဖြစ်တတ်သော မြကြာဖြူဟူသည့် ပေါက်ကျော် မလေးသည် အခုတော့လည်း တည်ငြိမ်အေးဆေးသော ဆရာမလေး "ဒေါ်မြကြာဖြူ" ဖြစ်နေပေပြီ။

"လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၂၀ လောက်က ဒီရွာနီးချုပ်စပ်မှာ အနာကြီးဝေဒနာသည်တွေ အတော်တွေ ခွဲရပါတယ်။ အမှောင်ရိပ်မှာခိုပြီး အမှောင်ရိပ်မှာ ငိုနေရတဲ့ သူတွေပေါ့။ တချို့ဆိုရင် ခြေထိပ်လက်ထိပ်ကလေးတွေတောင် ပြတ်ကြွေနေပါပြီ။ ပျက်စီးပြီးသား ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းတွေကို ပြန်ကောင်းအောင် လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့ပေမယ့် သူတို့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ် ထဲရောက်နေတဲ့ ရောဂါပိုးတွေကိုတော့ ရှင်းရှင်းပျောက် သွားအောင် ကုပေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ သူတို့ဆီကနေတစ်ဆင့် မိသားစု၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကူးစက်မှု မရှိတော့ပါဘူး။"

စိတ်ပါလက်ပါ ရှင်းပြပြောဆိုနေသော ဆရာဝန်ကြီးကို မြကြာဖြူက ချစ်ခင်ကြည်ညိုစွာ ဝေးကြည့်နေမိသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၀ တုန်းကလည်း ဒီနေရာမှာ ဒီဆရာကြီးကပင် အနာကြီးရောဂါအကြောင်းကို သူတို့တွေအား ရှင်း လင်းပြောပြ ခဲ့ဖူး

သည်။ အသက် ၂၀ ပိုကြီးလာ၍ ဆံပင်တွေ ကျဲကာ ဖြူလာ ပြီဖြစ်သော်လည်း ဆရာဝန်ကြီးက ယခင်တုန်းကအတိုင်းပင် သူ၏ အလုပ်အပေါ်တွင် စိတ်အားထက်သန်နေဆဲ။ ရွှင်ချို သွက်လက်နေဆဲ ဖြစ်လေသည်။

“အဲဒီတုန်းကဆိုရင် ရောဂါကူးစက်စပြုနေတဲ့ ကလေး၊ လူကြီးတွေ အတော်များများကိုပါ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ အချိန်မီ ကုပေးနိုင်ခဲ့လို့ စင်းလုံးချော ကောင်းခဲ့ကြတယ်”

ဟုတ်ပါသည်။ ထိုအတော်များများထဲတွင် မြကြာဖြူသာမက ထွေးထွေးယဉ်တို့၊ တိုးတိုးဝေတို့လည်း ပါခဲ့သည်။ ဆရာကြီးတို့အဖွဲ့သာ ရောက်မလာခဲ့လျှင် သူတို့ ဘဝ၏ ကျန်သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံးကို အမှောင်ရိပ်တွင်သာ ကြေကွဲတိတ်ဆိတ် စွာ ကုန်ဆုံးကြရမည် ဖြစ်သည်။

“ရောဂါကူးစက်နှုန်းဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လျော့ကျသွားပါတယ်။ ကူးစက်မှု နည်းတော့ ဝေဒနာရှင်အသစ်တွေလည်း နည်းလာပါတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နည်း လာလိုက်တာ ဒီရွာမှာ ဝေဒနာရှင်အသစ် တစ်ယောက်မှမတွေ့ရတော့တာ သုံးနှစ် ရှိနေပါပြီ။ အတော်ကို ဝမ်းသာစရာကောင်းတဲ့ အခြေအနေပါပဲ”

“ဟုတ်တယ်။ သိပ်ပြီး ဝမ်းသာစရာကောင်းတာ” ဟု မြကြာဖြူက ထပ်ဆင့်တွေးနေမိပြန်သည်။ သူတို့သည်မြကြာဖြူတို့အား ရုပ်ခန္ဓာကို ကုသပေးခဲ့သည်သာမက စိတ်ခန္ဓာကိုလည်း ကုသပေးခဲ့လေသည်။ လုံးလုံးလျားလျား ပျောက်ဆုံးနေခဲ့သော အမေ၏ အပြုံးကို ပြန်လည်မြင်တွေ့ရသည်မှာ မြကြာဖြူ၏ ဘဝအတွက် ကြီးစွာသော ဆုလာဘ်ကြီးပင် ဖြစ်လေသည်။

သင်းသင်းလေး ပျံ့မွှေးနေသော တမာပန်းနံ့ကို ရှိုက်၍ရှုရင်း အပင်ပေါ်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၀ကျော်က ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး စိုက်ထားခဲ့သော တမာပင်များသည် ကြီးမားဝေစည်ကာ အရိပ်ကောင်းကောင်း ပေးနေပြီ ဖြစ်သည်။ နွေရာသီရောက်လေတိုင်းလည်း အပင်တိုင်းက ဝေဝေဆာဆာ ပွင့်ကာ ကျောင်းဝင်းထဲသာမက စာသင်ခန်းထဲအထိ ရောက်အောင် သင်းပျံ့နေတတ် မြဲဖြစ်လေသည်။

“သမီးအမေ နေကောင်းရဲ့လား”

မြကြာဖြူ၏ ဘဝကို ကောင်းစွာသိထားသော ဆရာဝန်ကြီးက နှုတ်ဆက်သည်။

“ကောင်းပါတယ်ဆရာကြီး၊ သူထိုးတဲ့ တက်တင်းစာပဝါတွေ ရောင်းကောင်း လွန်းလို့ဆိုပြီး တအား ကျေနပ်နေတယ်၊ ရွာထဲက မိန်းကလေး သုံးလေးယောက် က လည်း အမေ့ဆီမှာ သင်တန်းလာတက်နေကြတယ် ဆရာကြီးရဲ့”

အမေ ကံကောင်းလှသည်။ လက်ချောင်းလေးများ မပျက်စီးမီ ဆေးကုသနိုင် ခဲ့သဖြင့် သူဝါသနာပါရင်းစွဲဖြစ်သော ဇာထိုးပန်းထိုး အချုပ်အလုပ် လုပ်ငန်းများကို ကောင်းမွန်သပ်ရပ်စွာ ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့သည်။

“ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

“ဒါပေမဲ့ အခု သုံးလေးရက်တော့ အမေက သူတို့တွေကို သင်ပေးနိုင် ဘူးဖြစ် နေတယ်”

“ဟ ...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆရာကြီးကို ကန်တော့ဖို့တဲ့၊ သိုးမွေးမာဗလာရယ်၊ ဆွယ်တာရယ်၊ ခေါင်းစွပ်ရယ်၊ ရွှေအိတ်ရယ်တဲ့ ဝမ်းဆက်ရအောင် မနားမနေ ထိုးနေတာလေ”

“တော်ကြာနေ အညောင်းမိပြီး နေမကောင်းဖြစ်နေပါဦးမယ်ဗျာ”

ဆရာဝန်ကြီးက ကြည်နူး ကျေနပ်စွာနှင့် ရယ်မောနေသည်။ “ကျုပ်အသက် ၆၀ ကျော်နေပေမယ့် အဖိုးကြီးတော့ မဟုတ်သေးဘူးနော်၊ အရောင်နန၊ လှလှပပလေး တွေကို ရွေးမှရွေးရဲ့လား” ဟု ရင်းနှီးစွာ နောက်ပြောင်နေသည်။ မြကြာဖြူသည် ဆရာဝန် ကြီးနှင့်အတူ ရယ်မောနေရင်းမှ “မရှက်နဲ့ မကြောက်နဲ့ နာရင် နာတယ်ပြော၊ မနာ ရင်လည်း မနာဘူးလို့ပြောနော်” ဟူသော အသံများကို ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိသည်။

စိုးရိမ်ခဲ့၊ ကြောက်ရွံ့ခဲ့၊ ရှက်ရွံ့နာကြည်းခဲ့ရသော အချိန်များကို ခုတော့လည်း အပြုံး မပျက်ပြန်လည်တွေးတောနေနိုင်ပြီဖြစ်သည်။ တမာပွင့်ဖတ်ကလေးတွေ ကြွနေသော လမ်းပေါ်တွင် ဖြည်းဖြည်းကလေးလျှောက်ရင်း ငယ်စဉ်က ဒီနေရာများ တွင်ပင် ထုပ်ဆီး ထိုးတမ်း၊ ခွက်ခေါက်တမ်း၊ ညောင်ပင်တစ္ဆေလုပ်တမ်းများ ကစား ခဲ့ကြသည်ကို သတိရ သည်။ “အောင်ထူပြီဟေ့ ...အောင်ထူပြီ ...ဝေးပေးပေး” ၊ “မြကြာဖြူ နင့်ကို ငါတွေ့ပြီ၊ တစ်နှစ်သုံး” ၊ “ညောင်ပင်တစ္ဆေဝေလေလေ၊ နင်ဘယ်ကိုင်မှာနေ” စသော အသံများကို ကြားယောင်လာသည်။ နောက်ပြီး ဆက်တိုက် ကြားယောင်မိသည်က “သွား ...ငါတို့နဲ့

လာမကစားနဲ့၊ အနုမရဲ့သမီး အဝဲမ” တဲ့လေ။ ခါးထောက်ပြီး ခုန်ဆွခုန်ဆွလုပ်လိုက်၊
ခြေဆောင့်လိုက်၊ မျက်စောင်းထိုး လိုက်နှင့် သူသာလျှင်အမှန်၊ သူသာလျှင်အနိုင်၊ ဇွတ်
တရွတ် ငြင်းတတ်သော အစွာမ မိတိုးကိုလည်း မြင်ယောင်လာသည်။ အခုတော့လည်း
မြကြာဖြူ၏ရင်ထဲတွင် အာယာတတွေ မရှိတော့ချေ။ နောက်ဆုံးအကြိမ် ရန်ဖြစ်တုန်းက
သူ့ကျောကို တခုန်းခုန်း တအုန်းအုန်း ထုနေသော မြကြာဖြူကို ဘာမှပြန်မလုပ်ဘဲ ပါးစပ်
အားကိုး နှင့်သာ မိုးမွန်အောင် ဆဲနေသည်ကို ပြန်တွေးမိတိုင်း ပြုံးမိရတတ်သည်။ မိတိုး
... သူဘယ်ရောက်ပြီး ဘာဖြစ်နေမလဲ သိချင်စမ်းလှသည်။

“မိကြာ ...”

“ဟင် ...”

တမာပွင့်ကြွေလေးများကိုသာ တစိုက်စိုက် ငုံ့ကြည့်နေသော မြကြာဖြူသည်
ဆတ်ခနဲဖြစ်ကာ ခေါင်းထောင်သွားသည်။ ဘယ်သူလဲ၊ သူ့ကို မိကြာလို့ ခေါ်လိုက် တာ
ဘယ်သူလဲ။

“မိကြာ”

သူ့ရှေ့လက်တစ်ကမ်းတွင် လမ်းပိတ်ပြီးရပ်နေသော အမျိုးသမီးလေးက ထပ်ခေါ်
သည်။ အနာကြီးအဖွဲ့တွင် ဆရာဝန်ကြီးနှင့်အတူ ပါလာသော ဆရာဝန် မလေးမှန်း
မြကြာဖြူသိသည်။ သူက ငါ့ကို ဘာလို့ “မိကြာ” လို့ ခေါ်ရတာလဲဟု စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ
တွေးမိသည်။

“နင် ...ငါ့ကို မမှတ်မိဘူးလား၊ ငါ မိတိုးလေဟာ၊ တိုးတိုးဝေ”

“ဟယ် ...”

မြကြာဖြူ တအံ့တဩနှင့် ရင်တွေပင် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာသည်။ ကြည့်စမ်း၊ အဲဒါ
မိတိုးတဲ့၊ ကြည့်စမ်း သူ့အကြောင်းကို အခုပဲ တွေးနေမိတာ၊ အမယ်လေး၊ တိုက်ဆိုင်
လိုက်တာ၊ သူနဲ့ ဘယ်တော့မှမတွေ့ရတော့ဘူးထင်နေတာ၊ တွေ့မယ့်တွေ့တော့တို့ရွာက
တို့ကျောင်းမှာ။

“ဟယ် ...မိတိုး ...နင် ...နင် ...ဆရာဝန်မကြီးဖြစ်နေပြီပေါ့ ...ဟုတ်လား”

“အေး ...နင်လည်း ကျောင်းဆရာမကြီး ဖြစ်နေပြီလေ”

သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ပျော်ရွှင်စွာ ရယ်လိုက်ကြသည်။

“ငါ ...မြို့ကျောင်းရောက်သွားပေမယ့် နင့်ကို ခဏ ခဏ သတိရနေတယ်၊ ငါ့ တစ်သက်လုံးမှာ အမြဲတမ်း သတိရနေမိတာ၊ နင့်ကိုပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟ ...ဆဲချင်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ”

မြကြာဖြူက ကျီစယ်လိုစိတ်နှင့် ပြောလိုက်မိခြင်းဖြစ်သော်လည်း တိုးတိုးဝေဝ က မျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

“အဲဒီတုန်းက ငါတော်တော်ဆိုးတယ်နော်”

“ငါလည်း ဆိုးတာပါပဲ”

“ငါဆိုးတာပါဟာ ...ဘာဖြစ်လို့များ အဲဒီလောက်တောင် ကိုယ်ချင်းစာစိတ်နည်းခဲ့ ရတာလဲ၊ ငါ့ကိုယ်ငါ အမြဲ အပြစ်တင်နေမိတယ်၊ ငါ့ပါးစပ်က တကယ့်ကို မစာမနာ ပြော ထွက်ခဲ့တာ၊ နင်ဘယ်လောက်ခံစားခဲ့ရမလဲ ငါမတွေးရဲဘူး”

“ပြီးခဲ့ပါပြီဟာ”

“ငါက တကယ်မကောင်းတာ၊ ကိုယ်တကယ်ခံစားရတော့မှပဲ ကိုယ်ချင်းစာတတ် တော့တယ်”

မိတိုးဆီက ထိုစကားမျိုးကြားရတော့လည်း မြကြာဖြူအနေခက်နေသည်။ အဆဲအိုမ်းမ၊ စွာတာတေးမ မိတိုး၏ ပါးစပ်မှ ထိုသို့သော စကားမျိုးကို ကြားရလိမ့်မည် ဟု ဒီတစ်သက် မမျှော်လင့်ခဲ့ဖူးချေ။

တမာနဲ့ပွေးသော လမ်းကလေးတွင် နှစ်ဦးသား အတူလျှောက်ခဲ့ရင်း ခေတ္တမျှ ငြိမ်နေမိကြသည်။ မိတိုးက တောင်းပန်စကား ထပ်ပြောရန် ကြိုးစားနေဟန်ရှိပြီး မြကြာဖြူကတော့ ထိုစကားများကို ကြားရမှာ အားနာနေသည်။ သူရင်ထဲတွင် အငြိုးအတေးတွေ မရှိတော့သည်မှာ ကြာလှပြီမို့ တောင်းပန်စရာလည်းမလို၊ ခွင့်လွှတ် စရာလည်းမလို၊ အသစ်လည်း မဖြစ်လို၊ ကြားလည်း မကြားလိုတော့ချေ။

“ငါ...ဒီရွာကို တမင်လိုက်လာတာ ... နင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့”

“အဟုတ်လား...”

“နောက်ပြီး ...နှင့်ဆီက တောင်းချင်တာလေးလည်းရှိလို့”

မြကြာဖြူအံ့သြသွားသည်။ အစစအရာရာ ပြည့်စုံနေမည့် မိတိုးသည် သူ့ဆီမှ တောင်းချင်စရာ ဘာများရှိလို့ပါလိမ့်။

“ဘာလဲဟင် ...နှင့်တောင်းလေ”

“ဟို...လေ”

“ပြောလေဟာ ...”

“ဟိုဟာပါ”

မိတိုးက အတန်ငယ် ထစ်ငေါ့နေသည်။ ထိုနောက် မြကြာဖြူကိုမကြည့်ဘဲ မျက်နှာကို ခတ်လွှဲလွှဲလေးထားကာ တိုးတိုးပြောသည်။

“ငါ ...ငယ်ငယ်က နင်ပေးဖူးတဲ့ ဇကုရာဇ်ပန်းလေးတွေကို ငါအမြဲသတိရတယ်၊ အဲဒါ ...အဲဒါ ...အဲဒီဇကုရာဇ်ပန်းလေးတွေ ငါ့ကို ပေးပါဦးလို့”

မြကြာဖြူ၏ နားထဲတွင် ဆူဝေပြီး ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ငယ်စဉ်ဘဝလေး ဆီသို့ ဖျတ်ခနဲပြန်ရောက်သွားသလိုလည်း ခံစားရသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းနိုင်ဘဲ အတန်ငယ် ရန်စွာသော အသံနှင့် မေးမိသည်။

“ငါပေးတော့ရော ...နင်က ပန်မှာမို့လို့လား”

မိတိုးက ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညှိတ်သည်။

“ငါပန်ချင်နေတာ ကြာလှပြီ၊ အနှစ် ၂၀လောက်တောင်ရှိနေပြီ သူငယ်ချင်းရဲ့”

မြကြာဖြူ၏ ရင်ထဲတွင် သိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ငေးစိုက် ကြည့်နေရင်း နှစ်ဦးစလုံး မျက်ရည်တွေ လည်လာကြသည်။

လေပြေလေးက အေးနေသည်။ ပန်းနံ့လေးကလည်း မွှေးနေသည်။ သူတို့၏ ရင်ထဲတွင်လည်း နွေးနေသည်။

“ငါကလည်း ပေးချင်နေတာ၊ အနှစ် ၂၀တောင် မကတော့ပါဘူး မိတိုးရယ်...”



Sasakawa Memorial Health Foundation ၏

ကူညီပံ့ပိုးမှုဖြင့်

မေတ္တာအားဟန်အဖွဲ့က စုစည်း၍

အခမဲ့ ထုတ်ဝေသည်။



စီမံချက်နယ်မြေအတွင်း သာအသုံးပြုရန် ကန့်သတ်ထုတ်ဝေသည်။